

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1985- 1986

Nr. 11

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

15 JULI 1986

INHOUDSOPGAVE

	Blz.
I. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE REGERING	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 3 en 4)	
G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid	409
R. Steyaert, Gemeenschapsminister van Gezin en Welzijnszorg	411
P. Akkermans, Gemeenschapsminister van Huisvesting	411
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu .	413
J. Pede, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Ruimtelijke Ordening	423
T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Onderwijs en Vorming . . .	434
P. Deprez, Gemeenschapsminister van Externe Betrekkingen	434
P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur	435
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 5)	
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu .	455
P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur	456
II. VRAGEN WAAROP EEN VOORLOPIG ANTWOORD WERD GEGEVEN (R.v.O. art. 65, 6)	
P. Akkermans, Gemeenschapsminister van Huisvesting	457
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu .	458
J. Pede, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Ruimtelijke Ordening	464
T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Onderwijs en Vorming . . .	465
P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur	466
III. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (R.v.O. art. 65, 5)	
Nihil	469
Rechtzetting	469

Vraag nr. 65
van 2 juni 1986
van de heer J. GABRIELS

Mergelwinning te Riemst — Stand van zaken

Het enige Nederlandse cementbedrijf in Maastricht krijgt voorlopig geen vergunning tot het winnen van kalksteen op het Plateau van Margraten bij Valkenburg.

In eerste instantie lijkt dit bericht niet relevant voor ons land, ware het niet dat de enige Nederlandse cementbedrijven via een dochtermaatschappij in Brussel mergel winnen op het Luikse grondgebied in de gemeente Eben-Emael. Daarbij blijft er nog steeds belangstelling bestaan voor het winnen van mergel in de gemeente Riemst.

Probleem is echter dat **winning** van delfstoffen een regionale materie is, die onder de bevoegdheid valt van de Waalse gewestraad. Vandaar dat deze vragen aan de Vlaamse Minister, bevoegd inzake delfstoffen, gesteld worden.

Graag had ik van de geachte Minister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. Is het mogelijk om mij een volledig overzicht te bezorgen van de winplaatsen van kalksteen bedoeld voor de cementproductie?
2. Is het juist dat op korte termijn, d.w.z. vóór 1991, geen klinker zal geëxporteerd worden naar Nederland via de **winning** in Eben-Emael voor de cementfabrieken in Maastricht? Dit is indertijd door de Minister van Economische Zaken verklaard geworden.
3. Zal de druk op België om klinkers te exporteren naar Nederland na 1991 wel blijven voortduren ingevolge de weigering aan de NV ENCI te Maastricht om mergel te winnen op het Plateau van Margraten?
4. In hoeverre is de winning van mergel het onderwerp van gesprek tussen Vlaanderen, België en Nederland?
5. In hoeverre heeft de Minister contact met zijn Waalse collega over de winning van delfstoffen in het algemeen en mergel in het bijzonder?
6. Is het juist dat de Belgische cementbedrijven aandringen op uitbreiding van de mergelconcessie op Vlaams grondgebied, meer bepaald in de gemeente Riemst?
Welke gesprekken zijn hierover reeds gevoerd? Over welke uitbreidingen gaat het hier?

Antwoord

1. In het Vlaamse Gewest bevinden zich momenteel geen winplaatsen van kalksteen ten behoeve van de cementproducenten.
2. De groeven en installaties te Eben-Emael bevinden zich op het gebied van het Waalse Gewest en vallen onder de bevoegdheid van de Waalse Gewestexecutieve.

Voor zover het Ministerie van Economische Zaken bepaalde bevoegdheden heeft inzake de productie en uitvoer van halffabricaten dienen de inlichtingen hierover aan de betrokken Minister te worden gevraagd.

3. Deze vraag slaat op materie die niet tot de bevoegdheid van het Vlaamse Gewest behoort.
4. De winning van mergel is geen onderwerp van gesprek tussen Vlaanderen, België en Nederland
5. Er bestaat vooralsnog geen contact tussen mij en mijn Waalse ambtgenoot over de winning van delfstoffen.
6. Er werden op het Vlaamse Gewest nog geen recente aanvragen voor de ontginning van mergelgroeven ontvangen.

Mijn administratie voert ook geen gesprekken met de cementbedrijven over mogelijke mergelontginningen.

Vraag nr. 68
van 19 juni 1986
van de heer M. DIDDEN

Ministeriële kabinetten — Personeelsbezetting en aantal dienstwagens

Naarmate de bronnen die men raadpleegt, zijn er verschillen inzake de benaming van de kabinetten van de **Gemeenschapsministers**.

Graag kreeg ik van de geachte Minister een antwoord op volgende vragen.

1. Welk is het exact aantal kabinetsleden:
— per kabinet;
— per rang;
op dit ogenblik?
Met de kabinetsleden worden alle personen op een kabinet werkzaam bedoeld.
2. Welk is het exact aantal voertuigen en het merk voertuig per kabinet?

Antwoord

De samenstelling en de werking van de kabinetten van de leden van de Vlaamse Executieve zijn vastgelegd in een besluit van de Executieve van 11 december 1985. Dit werd op 9 januari 1986 door mij toegevoegd en aangevuld in een omzendbrief, medegedeeld aan en goedgekeurd door de Vlaamse Executieve.

Onderscheid dient gemaakt tussen de kabinetsleden en het uitvoerend personeel.

Het aantal kabinetsleden werd op zeven vastgesteld: een kabinetschef, een adjunct-kabinetschef, drie adviseurs of opdrachthouders, twee attachés onder wie gebeurlijk een kabinetssecretaris en/of **privé-secretaris**.

Het aantal van 'de voor uitvoeringswerk gebezigde personeelsleden werd beperkt tot 30.

Het aantal telefonisten werd beperkt tot 3, alsook het aantal hulppersoneelsleden (werklieden, **koffiedames** en conciërge).

Aan de Voorzitter werd een tweede kabinet toegewezen met vijf leden van niveau één (een kabinetschef, een adjunctkabinetschef, drie adviseurs of opdrachthouders) en 21 uitvoerende personeelsleden.

Aan de Vice-Voorzitter werd een tweede kabinet toegewezen met vier leden van niveau één (een kabinetschef, drie adviseurs of opdrachthouders) en 18 uitvoerende personeelsleden.

Bij het kabinet van de Gemeenschapsminister van Onderwijs en Vorming werd een Cultuurcel opgericht. Deze mag bestaan uit twee leden van niveau één en zes uitvoerende personeelsleden.

Bij het kabinet van de Gemeenschapsminister van Cultuur werd een Onderwijscel opgericht. Deze mag bestaan uit één lid van niveau één en één uitvoerend personeelslid.

Wat mijn twee kabinetten betreft is de huidige samenstelling als volgt.

	Kabinet van de Voorzitter		Kabinet van de Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid	
	Toe-gestaan	Aan-gesteld	Toe-gestaan	Aan-gesteld
1. Kabinetspersoneel:				
a. Kabinetsleden				
Kabinetschef		1	1	1
Adjunct-Kabinetschef	1	1	1	1
Adviseur	3	2	3	3
Attaché		2	2	1
b. Uitvoerend personeel				
Bedienden		16		20
Autobestuurders	} 21	2	} 30	4
Kamerbewaarders		2		3
c. Telefonisten	3	2	3	2
d. Werklieden	3	3	3	3
2. Voertuigen:	Mercedes	1982	Mercedes	1980
	Opel	1986	Opel	1985
	Ford	1984	Honda	1986

Wat de kabinetten van de andere leden van de Vlaamse Executieve betreft, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat dezen zelf bevoegd zijn om op de gestelde vragen een antwoord te verstrekken.

R. STEYAERT
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN GEZIN EN WELZIJSZORG

Vraag nr. 29
van 14 april 1986
van de heer J. DESSEYN

Zie:

G. Geens

Voorzitter van de Vlaamse Executieve
Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid

Vraag nr. 49
van 14 april 1986
van de heer J. Desseyn
Blz. 409

Vraag nr. 32
van 12 juni 1986
van de heer A. DE BEUL

Gezinsverzorgsters — Maatregelen tegen ongewenste intimiteiten op het werk

Uit een onderzoek in Nederland blijkt dat gezinsverzorgsters vaak lastig gevallen worden door alleenstaande mannen die thuis gezinshulp krijgen.

Gaarne vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord op de volgende vragen.

1. Stellen deze problemen zich in Vlaanderen eveneens?
2. Werd er reeds een onderzoek naar dit probleem uitgevoerd of voorziet u een dergelijk onderzoek?

Antwoord

1. Ongewenste intimiteiten in de werksituatie van de thuishelpster stellen zich ongetwijfeld ook in Vlaanderen. Dit blijkt uit navraag bij een aantal erkende diensten. Veel moeilijker is het dit probleem te kwantificeren en/of te omschrijven.
2. Zeer recent gebeurde er een uitvoerig onderzoek in Vlaanderen naar ongewenst seksueel gedrag op het werk (Dr. A. Hermans, Afdeling Historische Pedagogiek van de KU Leuven). Dit onderzoek werd uitgevoerd in opdracht van Minister van Tewerkstelling en Arbeid Hansenne. Het gaat hier weliswaar om een algemeen onderzoek, niet specifiek gericht op de situatie van de thuishelpster, maar waarvan de conclusies duidelijk wijzen op de omvang en de aard van het fenomeen.

Het ligt momenteel niet in mijn bedoeling de specifieke situatie van de thuishelpster te laten onderzoeken.

P. AKKERMANS
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN HUISVESTING

Vraag nr. 25
van 5 juni 1986
van de heer L. VANHORENBEEK

Borgtocht sociale woning — Inde.Tering

Het besluit van de Vlaamse Executieve dd. 7 november 1984 tot reglementering van het huurstelsel voor sociale woningen, bepaalt bij artikel 25 par. 4 dat de gestorte borgsom intrest opbrengt in hoofde van de huurder.

Thans vernemen wij dat bij verschillende erkende huisvestingsmaatschappijen het initiatief zou zijn genomen om de borgtochten met terugwerkende kracht te verhogen overeenkomstig de index alhoewel daarover geen sprake is in de huurovereenkomst.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Hoe een eventuele dergelijke maatregel in overeenstemming is met de contractenleer?
2. Welke maatregelen de Minister in deze voorzien heeft?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid te melden dat uit ingewonnen inlichtingen bij de Nationale Maatschappij blijkt dat deze instelling geen kennis heeft van de in de vraag geschetste praktijk.

Het is alleszins duidelijk dat de erkende huisvestingsmaatschappij niet eenzijdig kan beslissen om de door de huurder gestelde borgtocht te verhogen of te indexeren indien deze mogelijkheid niet contractueel bepaald werd.

Wel is het mogelijk dat beide partijen beslissen een nieuwe huurovereenkomst aan te gaan waarbij dan een nieuwe borgtocht wordt gesteld die intrest opbrengt voor de huurder.

Ik zal in elk geval erover waken dat geen initiatieven worden genomen die niet stroken met de geldende wetgeving en reglementaire bepalingen ter zake.

Vraag nr. 26 van 12 juni 1986 van mevrouw M. VOGELS

Sociale woonwijk Lindeman te Beringen — Nefaste gevolgen van de sanering

In de wijk Lindeman, een sociale woonwijk beheerd door de Kantonale Bouwmaatschappij van Beringen, werden in 1980 de woningen gesaneerd. Vóór de sanering waren er weinig vochtproblemen in de woningen. Nu worden in 68 procent van de woningen enorme vochtproblemen vastgesteld in slaapkamers, keuken, living . . . Meestal gaat het om zwarte schimmelvorming.

De klachten ingediend bij de maatschappij werden systematisch van de hand gedaan met het argument dat de oorzaak bij de huurder ligt die te weinig verlucht. Hierop gingen 3 huurders een proces aan tegen de maatschappij. De twee totnutoe uitgevoerde expertises geven tegengestelde resultaten. De ene komt tot de conclusie dat de oorzaak voornamelijk bij de verhuurder ligt; de andere dat ze bij de huurder ligt. De bouwmaatschappij verschuilt zich achter het proces en weigert zelfs maar te antwoorden op brieven van huurders.

Ook u verklaarde nog op 28 april ll. in een reactie op het u toegezonden vochtboek **Lindeman** dat de Nationale Maatschappij voor Huisvesting pas bereid is de zaak opnieuw te onderzoeken als de juridische procedure is afgerond. Ondertussen sleept deze onverkwikkelijke toestand reeds 5 jaar aan, zijn er enorm veel klachten over vermoeidheid, gewrichtspijn, enz.

Kan de geachte heer Minister mij antwoorden op volgende vragen.

1. Hoe kan de sociale huurder zijn rechten nog laten gelden in een dergelijke situatie?

2. Kan de heer Minister niet de opdracht geven aan een onafhankelijk persoon of instituut, bijvoorbeeld Prof. Hens van de KUL om een expertise te laten opstellen die dan als maatstaf zou kunnen dienen voor de nationale maatschappij om in deze zaak snel en efficiënt op te treden?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid het volgende te antwoorden op zijn onderscheiden vragen:

1. In afwachting van het beëindigen van de door de vrederechter bevolen expertise, kan aan de woningen niets worden veranderd. Pas na het afsluiten van het deskundig onderzoek kan bepaald worden welke de oorzaak van de problemen is en het kan worden verholpen.
2. Op verzoek van de Leuvense Wetenschapswinkel werd reeds een onderzoek uitgevoerd door Prof. Hens van de KUL.

Deze expertise die pas aan de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting werd overgemaakt zal nader worden onderzocht.

In elk geval kan dit onderzoek, dat niet tegensprekelijk gebeurd is, niet tegengeworpen worden aan de Kantonale Bouwmaatschappij van Beringen.

Een nieuwe opdracht geven aan Prof. Hens lijkt, in het licht van wat voorafgaat, weinig zin te hebben.

Vraag nr. 27 van 17 juni 1986 van de heer J. DEVOLDER

Proefprojecten sociale huisvesting Koning Boudewijnstichting — Toewijzingscriteria kandidaat-bewoners

In samenwerking met de Koning Boudewijnstichting worden nu bepaalde proefprojecten opgezet voor programma's van sociale huisvesting.

Deze proefprojecten willen via een proces van bewonersinspraak en een open overleg tussen de bouwmaatschappij, de ontwerper en de toekomstige (maar reeds geselecteerde) bewoners de sociale huisvesting voor maatschappelijk achtergestelden bevorderen.

De begeleiders van dergelijke proefprojecten vinden dat de wettelijke bestaande toelatingsvoorwaarden en de wettelijke vastgestelde voorrangregels onvoldoende aansluiten bij hun doelstellingen en stellen dat voor deze proefprojecten dient afgeweken te worden van de bestaande inschrijvings- en toewijzingsreglementering. Zo zou b.v. een kandidaat die reeds vijf jaar in het inschrijvingsregister ingeschreven staat minder prioriteit hebben dan iemand die drie maanden ingeschreven staat, maar na een sociaal onderzoek en interview „meer participatiegericht” zou zijn.

Kan de geachte Minister mij meedelen of bij de selectie van de kandidaten bewoners voor deze participatieprojecten — selectie die ongeveer twee à drie jaar voor de realisatie dient te geschieden — de wettelijke

normen, die nu in aanmerking dienen genomen te worden bij de toewijzing van sociale woongelegenheden, ook dienen toegepast te worden?

Antwoord

Naar aanleiding van de door hem gestelde vraag kan ik het geachte lid bevestigen dat bij specifieke, in beginsel individuele gevallen, afwijkingen kunnen toegestaan worden van de toelatingsvoorwaarden tot sociale huurwoningen (art. 7 van het Besluit van de Vlaamse Executieve dd. 7.11.84 tot reglementering van het huurstelsel van woningen toebehorende tot de Nationale Maatschappij van de Huisvesting of haar erkende vennootschappen). Geconfronteerd hiermede dient een erkende vennootschap een met redenen omkleed voorstel (met afschrift voor de NMH commissaris) te richten tot de Raad van Bestuur van de Nationale Maatschappij van de Huisvesting, die — na gebeurlijk overleg met mijn diensten — een beslissing ter zake zal treffen (Besluit van de Vlaamse Executieve dd. 25.1.85 inzake procedure tot afwijking van artikelen 3 § 1, 6 en 23, § 1 van het Besluit van de Vlaamse Executieve dd. 7.11.84).

**J. LENSSENS
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN VOLKS-
GEZONDHEID EN LEEFMILIEU**

**Vraag nr. 169
van 14 april 1986
van de heer J. DESSEYN**

Zie :
G. Geens
Voorzitter van de Vlaamse Executieve
Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid

Vraag nr. 49
van 14 april 1986
van de heer J. Desseyn
Blz. 409

**Vraag nr. 171
van 14 april 1986
van de heer A. DENYS**

Provinciale bijdragen Vlaamse waterzuiveringsmaatschappijen — Modaliteiten retributie-inning

De wet van 26 maart 1971 bepaalt dat de waterzuiveringsmaatschappijen hun geldmiddelen halen uit de bijdragen van de provincies en van de ondernemingen die aangesloten zijn op een openbare riool of op moerriool van de maatschappij (art. 14, 4°). Bovendien bepaalt art. 21, § 3 dat de bijdrage wordt vastgesteld naar rata van de verontreinigde belasting ervan. Tevens werd een vereenvoudigde methode van berekening opgesteld.

Met betrekking tot deze vereenvoudigde methode moet geconstateerd worden dat ondanks de vooropgestelde beperktheid in tijd, regelmatig verlengingen

werden toegestaan (MB 15.02.74 en MB 16.12.81 en Besl. VE 22.12.82), de ultieme verlenging reikte tot 31.12.85 op basis van het Besl. VE van 25 april 1984.

Reeds eerder heb ik mijn twijfels uitgesproken over het kader en de modaliteiten van deze retributie-inning (Vl. Raad — Beknopt Verslag 18.10.84).

Kan ik van de geachte Gemeenschapsminister respectievelijk voor WZK en VWZ de volgende inlichtingen vernemen.

1. Hoeveel aanslagformulieren aan de bedrijven in de verschillende jaren werden verstuurd?
2. Het aantal bezwaarschriften die door bedrijven in de verschillende jaren werd ingediend?
3. Het aantal bedrijven dat gevraagd heeft, na storting van de waarborgsom 35.000 BF, om een monstername door een erkend laboratorium?
4. Het aantal bedrijven dat een controleapparatuur en debietmeter opgelegd gekregen heeft?
5. Hoeveel van dergelijke dossiers nog in behandeling zijn bij de administratie uitgesplitst naar geïsoleerde bedrijfssectoren en naar respectievelijk grote ondernemingen en KMO's?
6. Hoeveel het saldo met verwijlinteressen bedraagt van de aan bedrijven terug te betalen bedragen?
7. De weerslag van dit terug te betalen saldo op de begroting van de respectieve watermaatschappijen?

Antwoord

In antwoord op zijn verschillende vragen, kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

1. Het aantal verstuurd aanslagformulieren

	v w z	WZK
1984:	13.652	459
1985:	10.179	466
2. Het aantal ontvangen bezwaarschriften

	v w z	WZK
1984:	740	47
1985:	329	22
3. Het aantal bedrijven, dat na storting van 35.000 fr. een monstername heeft aangevraagd :

	v w z	WZK
	76	2
4. Het aantal bedrijven dat controleapparatuur en een debietmeter opgelegd heeft gekregen :

	v w z	WZK
	22	40
5. Het aantal dossiers dat op dit ogenblik nog in behandeling is: 48.
Andere statistische gegevens in dit verband zijn op het ogenblik niet voorhanden.
6. en 7. Aangezien bij de VWZ nog niet alle bedrijven bemonsterd zijn, kan het saldo van de terug te

betalen en de te ontvangen verwijlresten nog niet vastgesteld worden, evenals de weerslag hiervan op de begroting.

Voor de WZK is er geen saldo van terug te betalen bedragen.

Vraag nr. 177
van 14 april 1986
van de heer J. GABRIELS

Coördinerende werkgroep Tessenderlo en Ham — Resultaten

Door de overheid werd in 1979 een coördinerende werkgroep Tessenderlo opgericht die zou zorg dragen voor een oplossing van een aantal ontoelaatbare problemen in de chemiegemeenten Tessenderlo en Ham. Inmiddels zijn wij 7 jaren verder en is aan het probleem van deze vervuilende chemische industrie weinig veranderd. Integendeel, het aantal problemen is toegenomen.

Graag had ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. Welke activiteiten werden tot op heden ondernomen door de coördinerende werkgroep Tessenderlo en Ham? Hoe is deze werkgroep samengesteld? Hoe vaak heeft deze werkgroep vergaderd?
2. Welke veranderingen zijn er in gunstige zin doorgevoerd in de beide gemeenten ingevolge voorstellen van deze werkgroep?
 Mag ik daarbij een concrete opsomming van activiteiten?
3. Op welke termijn denkt de Gemeenschapsminister een volledige sanering door te voeren in verband met deze chemische bedrijven?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen, kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

1. De „Coördinerende Werkgroep Tessenderlo” is een werkgroep die als bijzonderste taak heeft de verschillende activiteiten op het gebied van het leefmilieu te coördineren en aldus een bevredigende oplossing te zoeken voor de milieuproblemen die zich in de sterk geïndustrialiseerde streek van Tessenderlo-Ham stellen.

Om haar taak naar behoren te vervullen wordt ze momenteel bijgestaan door twee sub-groepen : een technische en een medische. De coördinerende werkgroep is op vrijwillige basis samengesteld uit ambtenaren van de betrokken milieu-diensten : de administratie voor ruimtelijke ordening en leefmilieu, de administratie voor gezondheidszorg, de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij en de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij ; uit leefmilieuspecialisten van het studiecentrum voor ecologie en bosbouw, het studiecentrum voor kernenergie, het instituut voor scheikundig onderzoek en de emissie-inventaris Vlaamse regio en

uit afgevaardigden van de betrokken bedrijven, van de gemeentebesturen van Tessenderlo en Ham en van de plaatselijke milieugroepen. Recent werden ook afgevaardigden van de werknemers aan deze werkgroep toegevoegd.

De coördinerende werkgroep heeft sinds deze gelegenheid in 1981 aan het Vlaamse Gewest werd toevertrouwd elfmaal vergaderd, dit is in principe tweemaal per jaar.

2. Als gevolg van het overleg binnen de coördinerende werkgroep werd de impact van de bedrijven op het milieu grondig onderzocht. Er werden meetnetten opgericht voor het bestuderen van de luchtverontreiniging door de klassieke pollutanten zoals zwaveldioxyde, chloorwaterstof en zware metalen. Er werden bijzondere studies uitgevoerd in verband met de geurhinder en de luchtverontreiniging door organische stoffen en er werd een biologisch meetnet opgezet ter controle van de mogelijke effecten van de door de industrie geëmitteerde stoffen. Deze onderzoeken laten toe de leefmilieusituatie permanent te evalueren. De resultaten wijzen op een geleidelijke maar duidelijke verbetering van de luchtkwaliteit voor bepaalde componenten, o.m. zwaveldioxyde en chloorwaterstof, evenals op een afname van de frekwentie aan geurhinder. Deze verbeteringen zijn het gevolg van technische verbeteringen en uitgevoerde saneringsmaatregelen die via exploitatievoorwaarden aan de bedrijven opgelegd werden. Zo werden door de bedrijven verschillende technische verbeteringen aangebracht zoals het beter controleren van de industriële processen, het plaatsen van efficiënte filterinstallaties (b.v. een nieuw type filter heeft de emissie van chloriden gevoelig verminderd), het gedeeltelijk vervangen van zwavelrijke brandstoffen door zwavelarme gassen, het stopzetten van de pyrietverbranding te Tessenderlo en het opstellen van een specifieke verbrandingsinstallatie voor afvalgassen.
3. Aan de activiteiten van de omvangrijke en complexe chemische industrie in het gebied van Tessenderlo Kwaadmechelen zijn onvermijdelijk een aantal milieu-effecten verbonden. Mijn beleid is erop gericht de ongunstige milieu-effecten zoveel mogelijk te reduceren en ze in elk geval tot een acceptabel niveau te herleiden. Ten gevolge van het algemeen wetenschappelijk onderzoek op leefmilieugebied is er evenwel een voortdurende groei van de kennis van de effecten van de verschillende stoffen die in het milieu geloosd worden, waardoor steeds opnieuw en strengere criteria opgesteld worden, terwijl ook het aantal gekende mogelijke schadelijke stoffen zich voortdurend uitbreidt.

Om deze redenen is het onmogelijk een leefmilieubeleid als een statisch geheel te beschouwen dat op een bepaalde einddatum zou voltooid zijn. Ik meen integendeel dat dankzij een wisselwerking tussen de voortgezette saneringsinspanningen enerzijds en het begeleidend specifiek onderzoek ter plaatse anderzijds, geleidelijk een volledig leefmilieuvriendelijke situatie kan verwezenlijkt worden.

Vraag nr. 179
van 14 april 1986
van de heer J. GABRIELS

Chemische afvalwaterlozingen in Laak en Winterbeek — Maatregelen en kostprijs watercollector

De waterverontreiniging in Tessenderlo en Ham is dramatisch ingevolge de niet voorgezuiverde lozing en van de chemische bedrijven aldaar. De afvalstroom bevat zowel organische als anorganische componenten. Daarbij wordt zowel in de Grote Beek, die via de Laak in de Nete komt als in de Winterbeek geloosd. De Grote Beek is biologisch dood en de Winterbeek is acuut toxisch.

Daarbij wil men door middel van de bekende smeerpipij dit probleem ondervangen, en verplaatsen naar de Schelde.

Graag had ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. Op basis van welke vergunningen mogen de bedrijven die in de chemische sector actief zijn lozen in de Laak als in de Winterbeek?
2. Is het juist dat door het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie in 1979 een onderzoek werd verricht en daarin reeds onruststellende resultaten naar voren werden gebracht? Mag ik een inzage van dit onderzoek? Zijn er sinds 1979 nog meerdere onderzoeken gebeurd door instellingen als Lisec. SCK en THE bij deze bedrijven en wat zijn hiervan de resultaten?
3. Op welke wijze denkt de Gemeenschapsminister een einde te stellen aan deze situatie?
4. Is het juist dat de collector voor industrieel afvalwater als alternatief zal gebruikt worden voor het lozen van deze afvalwaters? Op welke wijze zullen de bedrijven bijdragen aan de exploitatie van deze collector?

Antwoord .

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid navolgende gegevens mededelen.

Twee vergunningen zijn in toepassing van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, verleend voor de lozing van afvalwater. in de Grote Beek (Laak).

Beide lozingsvergunningen zijn door de toenmalige Dienst voor Zuivering van Afvalwater (Ministerie van Volksgezondheid) uitgereikt aan de NV Tessenderlo Chemie en de NV Produits Chimiques de Limbourg, op datum van 25 april 1979.

Als belangrijkste onderzoeken die de geciteerde instellingen hebben ingesteld, dienen vermeld :

IHE 1979 : De verontreiniging van de Grote Laak.

IHE 1979: Verontreiniging Laak en Nete. Effect van deze verontreiniging op het grondwater.

IHE 198 1: Strafonderzoek i.o. van de heer Procureur des Konings te Hasselt.

LISEC 1984: Rapport over de fysiochemische kwaliteit van de Grote en de Kleine Beek en de industriële lozingen in Tessenderlo.

Ministerie van Landbouw 1981: Onderzoek naar de toxiciteit van afvalstoffen afkomstig van de fosforynbereiding.

SCK 198 1: Mengproeven op Nijverheidsafvalwaters, die via de collector langs het Albertkanaal zullen afgevoerd worden.

PIH 1983 : Waterkwaliteit van de oppervlaktewateren in de provincie Antwerpen. Grote Laak, nr. 7.24.

Door de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij werd op 7 februari 1985 een vergunning uitgereikt aan de Verenigde Bedrijven Tessenderlo Chemie voor de lozing van een gedeelte van hun afvalwater (anorganische fractie) in de collector langsheen het Albertkanaal.

Deze bedrijven moeten echter vooraf de afvalwaters voorzuiveren teneinde de in de vergunning opgelegde voorwaarden na te leven.

De bedrijven worden op het ogenblik van de aansluiting bijdrageplichtig aan de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij.

De bijdragen zullen berekend worden op basis van de bepalingen van het Besluit van de Vlaamse Executieve van 21 december 1983 tot vaststelling van de waarde van de omzettingcoëfficiënten in eenheden verontreinigende belasting voor het afvalwater van de nijverheids- of andere ondernemingen, gewijzigd bij Besluit van de Vlaamse Executieve van 16 april 1986.

Vraag nr. 194
22 april 1986
van mevrouw N. MAES

Ruilverkaveling Meerdonk — Behoud en bescherming Saleghempolder en Turfbankenpolder

De ruilverkaveling-Meerdonk wordt stilaan in een definitieve vorm gegoten.

In de plannen zit ook het opvullen van enkele kreekrestanten. Dit zijn relatief kleine, tot 25 m brede en enkele honderden meters lange oude getijdegeulen ontstaan bij de dijkdoorbraken en de grote overstromingen van de 16de en de 17de eeuw. Landschappelijk, ecologisch en cultuurhistorisch zijn deze bijzonder waardevol. Het zijn de laatste toevluchtsoorten (buiten de krekken) voor rietvogels en amfibieën in de polder. Door hun langgerekte vorm en door de aanwezigheid van bomen, struiken en knotwilgen bepalen ze in sterke mate mee het landschap.

Wij vinden het dan ook totaal onverantwoord dat deze zouden gedempt worden, temeer daar dit voor de landbouw niet echt noodzakelijk is; landbouwers hebben liever geen ongevulde natte gebieden te bewerken. Nochtans heeft het ruilverkavelingscomité, het uitvoerend orgaan, reeds de beslissing genomen enkele kreekrestanten op te vullen.

Twee van deze oude geulen en dijkputten (dit zijn plaatsen waar men zand heeft gewonnen voor de aan-

leg van de dijken) willen we absoluut behouden zien. Het betreft een oude dichtgegroeide **kreekarm** in de Saleghempolder en een kreekrestant in de Turfbankepolder. Bij deze laatste zijn vooral de begeleidende dijkputten belangrijk omwille van de plantengroei. Door de verdwijning van deze percelen zal het slinkende natuurpatrimonium van Sint-Gillis sterk aangetast worden. Beide gebieden zijn bovendien gelegen langs het door het gemeentebestuur uitgestippelde Saleghemwandelpad, een reden temeer om ze te behouden.

Welke maatregelen heeft de Minister reeds getroffen om deze problemen op te lossen?

N.B.: Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer P. Deprez, Gemeenschapsminister van Externe Betrekkingen en aan de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid de volgende gegevens mede te delen.

Binnen de blokrens van de ruilverkaveling Meerdonk liggen diverse belangrijke ecologische gebieden, die in het gewestplan St.-Niklaas-Lokeren de bestemming natuurreservaat (R), natuurgebied (N) of vallei-gebied hebben gekregen.

De waarde van deze gebieden blijkt ook uit het in opdracht van het ruilverkavelingscomité uitgevoerde landschapsecologisch onderzoek.

Bovendien blijkt dat buiten de specifieke zones van het gewestplan nog tal van kleine gebieden een ecologische betekenis hebben (o.m. dijkputten, kreekrestanten).

De afgevaardigde die in het ruilverkavelingscomité werd aangewezen voor het natuurbehoud heeft de opdracht om de natuurbeschermingsaspecten in het kader van de ruilverkaveling Meerdonk te behartigen.

Vraag nr. 201 van 29 april 1986 van de heer K. VAN MIERT

Boringen rond stortplaatsen te Houthalen en Tessenderlo — Analyseresultaten

Als gevolg van een dreigende grondwaterverontreiniging werden er peilputten geboord op en rond de Remo-stortplaats te Houthalen (stortplaats voor huishoudelijk en industrieel afval) en de stortplaats te Tessenderlo (die gebruikt wordt door Tessenderlo Chemie Tessenderlo en Tessenderlo Chemie Ham en de Limburgse Vinylmaatschappij).

Mogen wij de Gemeenschapsminister vragen of er intussen analyseresultaten van deze boringen bekend zijn?

Zo ja, welke deze dan zijn? En welke maatregelen de Gemeenschapsminister overweegt?

Mochten er nog geen resultaten zijn, mogen wij dan de Gemeenschapsminister vragen hoe dit komt? En wanneer die er wel zullen zijn?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag, kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

De dossiers REMO Houthalen en Tessenderlo zijn als volgt te onderscheiden.

1. Remo Houthalen.

Op vraag van de Bestendige Deputatie van de Provincie Limburg wordt op en rond deze stortplaats op kosten van de huidige uitbater, een grondige hydrogeologische studie verricht door het LISEC en de LUC. De resultaten hiervan zijn nog niet gekend.

Anderzijds worden in het kader van de lopende vergunning voor deze stortplaats om de veertien dagen stalen genomen uit de peilputten. Bovendien wordt op regelmatige tijdstippen een analyse uitgevoerd van het water uit het behandelingsbekken.

2. Vroeger industrieel stort van Tessenderlo Chemie.

Deze stortplaats is op heden niet meer in uitbating. In het kader van het onderzoek van de black-points in het Vlaamse Gewest is bovengenoemde stortplaats weerhouden om in 1986 onderworpen te worden aan een diepgaande hydrogeologische studie die tevens inhoudt dat de nodige saneringsmaatregelen worden voorgesteld. De studie wordt uitgevoerd in opdracht van de Directie Techniek en Onderzoek van de OVAM.

Vraag nr. 204 van 30 april 1986 van de heer A. DE BEUL

Verwijdering van polychloorbifenylen — Stand van zaken

De vernietiging van polychloorbifenylen blijkt niet al te soepel te verlopen. De vernietiging van de Nederlandse pcb's gebeurt in het Franse verbrandingsbedrijf Tredi in de buurt van Lyon. De capaciteit van dit bedrijf wordt ruim door het aanbod van pcb's overtroffen. Volgens het Nederlandse Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer zijn er gezien de beperkte capaciteit wel vraagtekens over de werkelijke vernietiging van het volledige aanbod.

Volgens het Verdrag van Oslo (1972) kunnen geen pcb's op zee verbrand worden. Dit heeft te maken met de onzekerheid over het vernietigingsrendement bij verbranding op zee. In Nederland pleit men nu voor een proefverbranding op zee: indien het vernietigingsrendement voldoende zou zijn, zou men het Verdrag van Oslo ten aanzien van pcb's willen wijzigen.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Hoe verloopt in Vlaanderen de vernietiging van pcb's?

2. In Nederland werd voor campagne om de nog aanwezige pcb's te vernietigen, een bedrag van 29 miljoen gulden voorzien. Welke voorstellen werden door u op dit terrein reeds genomen? Welke concrete maatregelen worden voor de inzameling van pcb's voorzien? Welk bedrag werd de laatste 5 jaren besteed aan het verzamelen en vernietigen van pcb's? Gelieve dit bedrag per jaar op te splitsen?
3. Hebt u kennis van het Nederlandse voorstel om de vernietiging van pcb's door verbranding op zee, te testen? Welke contacten hebt u reeds gelegd met het Ministerie van VROM en met de Rijkswaterstaat?
4. Zal u eventueel een voorstel steunen om de verbranding van de pcb's op zee, via een wijziging van het Verdrag van Oslo, mogelijk te maken?
5. Welke studies zijn er in Vlaanderen op dit terrein reeds verricht? Welke professoren, seminarissen of bedrijven werden hiermee belast? Welke bedragen werden er per project of studie aan besteed? Wat waren de resultaten van deze studie-opdrachten?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen heb ik de eer het geachte lid mede te delen wat volgt.

De verwijdering van PCB's uit Vlaanderen gebeurt door toedoen van erkende verwerkers voor giftige afvalstoffen naar buitenlandse verwerkingscentra waaronder dat van Tredi nabij Lyon. Van overheidswege wordt voor deze afvalstoffen, geen subsidiëring voorzien voor de verwijdering van PCB-gevulde toestellen en vervanging door andere soorten toestellen. Daarentegen wordt in samenwerking met andere regionale en nationale instanties gewerkt aan de organisatie van een milieuveilige afbouw van het toestellenpark dat in Vlaanderen opgesteld staat.

Het onderzoek met betrekking tot vernietiging via zeeverbranding dat de Nederlandse overheid overweegt wordt nauwlettend gevolgd en dit zowel in het licht van het internationaal juridisch kader als in het licht van de technische haalbaarheid.

Er mag immers niet vergeten worden dat zeeverbranding slechts een oplossing zou kunnen bieden voor een deel van het probleem, met name voor de vernietiging van vloeibare PCB's. Derhalve moet voor condensatoren een andere adequate vernietigingswijze toegepast worden. Bovendien gebeurt de verbranding op zee in een injectieoven zonder naverbranding en zonder rookgasbehandeling. Derhalve zal er in functie van de objectieve beoordeling van de resultaten van het onderzoek overwogen worden of de zeeverbranding al dan niet een opportune bestemming is. Hoe dan ook moet er rekening gehouden worden met het feit dat deze aangelegenheid tot de nationale bevoegdheid behoort.

In 1984 werd de OVAM belast met het opstellen van een rapport inzake PCB's. Dit onderzoek heeft ertoe geleid dat er overleg tot stand kwam tussen de verschillende bevoegde instanties op nationaal en regionaal vlak dermate dat de opvolging van de PCB-problematiek mede in functie van de Richtlijn van de

Raad van de Europese Gemeenschappen van 1 oktober 1985 (85/467/EEG) geen problemen zal bieden.

Vraag nr. 205 van 30 april 1986 van de heer A. DE BEUL

Verbranding van gechloreerde waterstoffen op zee — Beleidsopties

De verbranding op zee wordt door sommigen als een noodzakelijk kwaad beschouwd terwijl anderen de verbranding op zee zo snel mogelijk willen vervangen door een aangepaste verbranding op het land. Jaarlijks wordt door OCS (Ocean Combusting Service) een 64.000 ton gechloreerde koolwaterstof op zee verbrand. Normaal moet voor 1990 door de verdragspartners (Verdrag van Oslo) een datum worden bepaald waarop de verbranding op zee moet worden beëindigd. In Nederland wordt momenteel een beleidsanalyse voorbereid waarbij als doelstelling, de verbranding op zee van Nederlands chemisch afval, eventueel moet worden beëindigd in 1990. Theoretisch behoudt de Vulcanus II van OCS de mogelijkheid van verbranding op OCS.

Intussen heeft de Afvalverwerking Rijnmond te Botlek een installatie die gechloreerde koolwaterstoffen met een hoog chloorpercentage kan verbranden, terwijl AKZO een oven bouwt voor de verwerking van chloorhoudende afval.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Welke houding heeft u in het verleden aangenomen ten aanzien van de verbranding van gechloreerde waterstoffen op zee?
2. Voorziet u in de nabije toekomst een opteren voor verbranding en gedeeltelijke terugwinning, op het land?
3. Welk standpunt neemt u in ten aanzien van de verzuring van het zeewater door verbranding op zee?
4. Welke initiatieven werden er genomen tot het voorkomen van gechloreerde koolwaterstoffen?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen heb ik de eer het geachte lid mede te delen wat volgt.

Inzake verbranding op zee dient men rekening te houden met de technische mogelijkheden van de schepen en de verbrandingsinstallaties die erop aanwezig zijn en dit in functie van de emissies die hierdoor ontstaan naar het milieu toe. Tevens dient deze werkwijze vergeleken te worden met andere technieken. Vermits er een tekort is aan verwerkingscapaciteit moeten de risico's afgewogen worden van het onbehandeld stockeren van afvalstoffen over langere termijnen ten opzichte van het verwerken met bestaande technieken op kortere termijnen waardoor de meeste risico's voor het milieu opgeheven worden.

Het verbranden op zee gedurende een periode van een aantal jaren heeft volgens recente technische rapporten geen consequenties op het milieu wegens het bufferend vermogen van het zeewater.

Niettemin dient op termijn de voorkeur gegeven te worden aan andere technieken waarbij bijvoorbeeld het HCI gerecupereerd wordt. Dit geldt des te meer nu installaties worden gebouwd die dit toelaten.

De initiatieven met betrekking tot het voorkomen van gechloreerde koolwaterstoffen zijn vooral van technische aard en berusten hoofdzakelijk op het zoeken naar alternatieve chemische componenten die bovendien geen andere nadelige eigenschappen hebben voor het milieu. Waar geen gunstige alternatieven bestaan worden productieprocessen, die gechloreerde koolwaterstoffen behoeven, geoptimaliseerd waardoor het verbruik van deze **chemicaliën** wordt verminderd.

Vraag nr. 206
van 5 mei 1986
van de heer E. DERIJCKE

Bezwaarschrift tegen exploitatie visverwerkingsbedrijf in residentiële woonzone — Laattijdige behandeling

Ter zake en dit spijs herhaald aandringen, heeft uw Ministerie nog steeds het bezwaar niet behandeld.

Inmiddels exploiteert men zonder enige uitbatingsvergunning de zaak verder en doet hij zelfs aan expansie.

Vele omwonenden die bij de Bestendige Deputatie van West-Vlaanderen bezwaar hadden ingediend tegen de voorgenomen exploitatievergunning en die hun inspanning ten dien beloofd zagen, stellen zich vragen naar het lang uitblijven van de beslissing van het Vlaamse Gewest — Bestuur voor Leefmilieu.

Het betreft hier het probleem van het uitbaten van een visverwerkingsbedrijf in een residentiële buurt.

De zaak ik is dan ook principieel erg belangrijk.

Mag ik de geachte Minister vragen wanneer uw diensten ter zake de beslissing zullen nemen?

Antwoord

In antwoord op uw vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

Uit de toelichting bij zijn vraag meen ik te kunnen opmaken dat het geachte lid een visverwerkingsbedrijf in de provincie West-Vlaanderen bedoelt, waarvan geen exploitatievergunning zou voorhanden zijn.

Inzake het afgeven van exploitatievergunningen heeft de administratie geen enkele beslissingsbevoegdheid maar adviseren zij de bevoegde overheid. Indien het een tweede-klasse inrichting betreft is deze overheid in eerste aanleg het College van Burgemeester en Schepenen en in beroep de Bestendige Deputatie. Indien het een eerste-klasse inrichting betreft beslist in eerste aanleg de Bestendige Deputatie en slechts bij

beroep tegen een beslissing van de Bestendige Deputatie, in eerste aanleg genomen, wordt het dossier aan mij ter beslissing voorgelegd.

Indien het geachte lid nog concretere informatie wenst over het bedrijf dat hij bedoelt, verzoek ik hem dit bedrijf nader te preciseren.

Vraag nr. 220
van 15 mei 1986
van de heer J. BOSMANS

Huisvuilverbrandingsinstallaties — Wetgeving

In hoeverre zijn de huisvuilverbrandingsinstallaties die ressorteren onder een intercommunale werking onderworpen aan de vigerende milieuwetgeving?

Zijn de nationale emissienormen luchtverontreiniging hier van toepassing?

Kan de Gemeenschapsminister mij tevens mededelen hoeveel intercommunale huisvuilverbrandingsinstallaties in werking zijn in het Vlaamse Gewest en hoeveel hiervan reeds een vergunning bezitten in het kader van :

- a. het decreet van 2 juli 1981;
- b. de gewestelijke bevoegdheid inzake ARAB?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

Het feit dat een huisvuilverbrandingsinstallatie resorteert onder een intercommunale, neemt niet weg dat ook zij onderworpen is aan de vigerende milieuwetgeving, zoals bijvoorbeeld aan de wetgeving inzake luchtverontreiniging.

Art. 6 § 1, II, 1° van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen stelt dat de Gewesten bevoegd zijn voor de bescherming van het leefmilieu, doch met eerbiediging van de wettelijke algemene en sectoriële normen.

De kwaliteitsnormen voor de omgevingslucht alsmede de algemene en sectoriële normen tot beperking van de emissie behoren derhalve tot de nationale bevoegdheid. Evenwel met dien verstande dat de Gewesten hogere eisen kunnen stellen dan deze nationale normen: het gaat hier immers om minimum-normen.

Hieruit volgt dat, indien door de nationale overheid emissienormen met betrekking tot luchtverontreiniging veroorzaakt door dergelijke verbrandingsinstallaties worden uitgevaardigd, deze ook moeten nageleefd worden.

Daarenboven dienen dergelijke huisvuilverbrandingsinstallaties eveneens te voldoen aan de eventuele strengere vergunningsvoorwaarden opgelegd in de exploitatievergunning.

De 22 huisvuilverbrandingsovens gevestigd en bedrijvig in het Vlaamse Gewest hebben een vergunning in

het raam van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen.

Zij beschikken eveneens over een exploitatievergunning afgegeven in toepassing van de wet van 5 mei 1888 op de gevaarlijke, ongezonde of hinderlijke inrichtingen en op de stoomtuigen en stoomketels (Titel I ARAB).

Vraag nr. 222
van 15 mei 1986
van de heer J. BOSMANS

Afvalvergunningen voor klasse 1-stortplaatsen — Termijnen

Kan de geachte Gemeenschapsminister mij mededelen of de afvalvergunningen voor klasse 1-stortplaatsen in het kader van het decreet van 2 juli 1981 in de tijd beperkt zijn?

Is hier bvb. in het kader van de wetgeving ARAB of het decreet op de milieuvergunning een voor iedereen geldende vaste, principiële termijn bepaald?

Indien niet, kan dan medegedeeld worden hoeveel kortlopende bvb 1-5 jaar vergunningen voor klasse 1-stortplaatsen momenteel in voege zijn, uitgesplitst naar privé uitgebatede klasse 1 en door de overheid 1 uitgebatede stortplaatsen (b.v. intercommunaies).

Gezien het gegeven dat een vergunning steeds wat betreft de vergunningsvoorwaarden kan bijgesteld worden en gezien het gegeven dat de vergunning teniet gedaan kan worden, wordt bijkomend de vraag gesteld of een bestending van kortlopende vergunningen voor klasse 1-stortplaatsen wel aangewezen is?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

Vergunningen in het kader van het Afvalstoffendecreet d.d. 2 juli 1981 voor het exploiteren van een klasse 1-stortplaats worden inderdaad voor een bepaalde termijn afgeleverd.

In het kader van de respectievelijke wetgeving zijn er geen vaste, voor iedereen geldende, principiële termijnen bepaald.

Momenteel werden er in het kader van het Afvalstoffendecreet een negental kortlopende vergunningen voor klasse 1-stortplaatsen afgeleverd. Hiervan worden 2 stortplaatsen door openbare besturen geëxploiteerd. Vijf klasse 1-stortplaatsen zijn toegankelijk voor derden.

Voor het toepassen van deze korte vergunningstermijnen (2-5 jaar) zijn diverse redenen.

De vaststelling dat de ganse afvalstoffenproblematiek en verwijdering in volle ontplooiing is, is de voornaamste reden. In verband met concrete dossiers zijn de gegevens inzake de voorhanden zijnde stortcapaciteit, geologische en hydrogeologische omstandigheden dikwijls van die aard dat een korte vergunningstermijn noodzakelijk is.

Vraag nr. 225
van 22 mei 1986
van de heer J. BOSMANS

Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij — Personeel en geldelijk statuut

Verscheidene personeelsleden van de VZW hebben onlangs een schrijven ontvangen van de Directeur van de VZW, waarbij hen werd medegedeeld dat afhoudingen op hun wedde zouden gebeuren of reeds gebeurd waren en dat bovendien terugvorderingen in het vooruitzichten werden gesteld.

Kan de geachte Gemeenschapsminister mij een antwoord geven op de volgende vragen.

1. Hoeveel personeelsleden zijn bij deze maatregelen betrokken en wanneer werden deze personeelsleden benoemd?
2. Welke maatregelen hij, in het kader van zijn administratief toezicht op de waterzuiveringsmaatschappijen, denkt te nemen teneinde te voorkomen dat sociaal onverantwoorde situaties worden gecreëerd?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat slechts drie personeelsleden van de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij een schrijven hebben ontvangen waarbij hen werd gemeld dat een aanpassing van hun wedde zich opdringt, ingevolge een door het Rekenhof geformuleerde opmerking.

Deze personeelsleden zijn respectievelijk op 1 augustus 1982, 15 januari 1985 en 1 april 1985 benoemd.

Men kan bezwaarlijk spreken van sociaal onverantwoorde situaties. gelet op het feit dat door de raad van bestuur van de VZW een terugbetalingsplan zal worden ingebouwd, geïndividualiseerd geval per geval en terdege rekening houdend met de terugbetalingsmogelijkheden van de betrokken personeelsleden.

Bijgevolg zal een „ sociaal onverantwoorde situatie” waarnaar het geachte lid verwijst, niet voorkomen.

Vraag nr. 234
van 30 mei 1986
van de heer J. BOSMANS

Rernostortplaats en stortplaats Tessenderlo Chemie — Resultaten onderzoek grondwaterverontreiniging

Enige tijd terug werd een onderzoeksoopdracht uitgevoerd en peilputten geboord om de mogelijke gevolgen van een eventuele grondwaterverontreiniging te kennen enerzijds rond de Remo-stortplaats te Houthalen en de stortplaats te Tessenderlo die gebruikt wordt door Tessenderlo Chemie en de Limburgse Vinylmaatschappij.

Kan de Gemeenschapsminister voor de respectieve stortplaatsen de stand van zaken en de resultaten van het onderzoek mededelen?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

pvba Remo — Houthalen

In het kader van de vergunningsaanvraag voor de exploitatie van een klasse 1-stortplaats op de terreinen van de pvba Remo te Houthalen werd door de Bestendige Deputatie van de provincie Limburg een bij komende geohydrologische studie gevraagd. Deze studie wordt momenteel in opdracht van de pvba Remo uitgevoerd door het Limburgs Universitair Centrum (LUC) en het Lisec **Bokrijk**. De resultaten van deze studie zijn tot op heden nog niet bekend.

Tessengerlo Chemie en Limburg Chemie - Ham

In opdracht van de NV Limburg Chemie werd door het Limburgs Studieceterium voor Toegepaste Ecologie een studie uitgevoerd rond de stortplaatsen te Tessenderlo. Dit onderzoek resulteerde in een rapport getiteld: „De ecologische impact van de industriële slibbekkens te Tessenderlo” (december 1981) en is eigendom van de opdrachtgever.

In het kader van het onderzoek van de black-points in het Vlaamse Gewest is het vroegere industriële stort van Tessenderlo-Chemie weerhouden om in 1986 onderworpen te worden aan een diepgaande hydrologische studie.

Vraag nr. 240
van 2 juni 1986
van de heer J. GABRIELS

Meldingsplicht bedrijven inzake industriële en giftige afvalstoffen aan OVAM — Onderzoek

Slechts 40% van de Vlaamse bedrijven voldeden in 1985 aan de wettelijke verplichting om aard en hoeveelheid van hun industriële afvalstoffen eenmaal per jaar te melden aan de OVAM. Voor giftig afval moet dat zelfs maandelijks gebeuren. Indien men niet voldoet aan deze wettelijke verplichting wordt het dossier overgemaakt aan het Parket.

Graag had ik van de geachte Minister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. Is het juist dat slechts 40% van de bedrijven in Vlaanderen de wettelijke verplichting nakomen om ter zake de juiste aard en hoeveelheid van hun industriële afvalstoffen eenmaal per jaar te melden aan de OVAM?

Hoe is de verdeling over de bedrijven naar soort?

2. Hoe is dit te verklaren?
3. Welke maatregelen heeft men ter zake genomen om de nodige veranderingen tot stand te brengen?
4. Welke dossiers werden reeds sinds 1985 ingediend en wegens het niet nakomen van de verplichting aan het Parket overgemaakt?

5. Welke controle wordt uitgeoefend om te onderzoeken in hoeverre de afvalstoffen op een verantwoorde wijze verwijderd werden? Wordt dit steekproefsgewijze gecontroleerd?

Welke resultaten levert dit op?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen heb ik de eer het geachte lid mede te delen wat volgt.

Ongeveer 40% van de Vlaamse bedrijven hebben in 1985 aan de meldingsplicht voor industriële afvalstoffen voldaan.

Dit cijfer moet echter gerelativeerd worden in functie van volgende elementen:

- deze gemelde hoeveelheid afval vertegenwoordigt naar schatting 80% van de geproduceerde afval;
- de melding is het hoogst in de sectoren energie, chemie en metaalbewerking (80 tot 100%) en het laagst in de grafische industrie en uitgeverijen (20%);
- de respons op de meldingsplicht is hoger naarmate het aantal werknemers in de bedrijven groter is;
- de met het huisvuil gelijkgestelde afval, die via de normale ophaalronden wordt opgehaald, moet niet gemeld worden.

Het is de bedoeling een volledig inzicht te bekomen in de problematiek van de produktie en de verwijdering van afvalstoffen in het Vlaamse Gewest.

Daarom werden op 30 april 1986 en 12 juni 1986 opnieuw 1836 bedrijven schriftelijk verzocht vooraf te melden de verplichting na te komen. In het schrijven wordt verwezen dat, ingeval van niet-naleving, het dossier aan het bevoegde Parket van de Procureur des Konings zal worden overgemaakt, met het oog op de toepassing van de strafbepalingen, zoals voorzien in het decreet d.d. 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen.

In de loop van de volgende maanden zullen nog andere bedrijven aangeschreven worden met voormeld verzoek tot naleving van de meldingsplicht.

Bepaalde dossiers van bedrijven werden reeds overgemaakt aan het Parket van de Procureur des Konings.

Gelet op de betrouwbaarheid van de gegevens is het niet mogelijk een lijst te geven met vermelding van deze bedrijven.

Sinds 1985 werden, voor wat betreft het verzuimen van de meldingsplicht, 66 dossiers overgemaakt aan de bevoegde Parketten.

Er dient opgemerkt dat de Parketten eveneens contact nemen met de OVAM voor het afhandelen van bepaalde milieuzaken en zodoende wordt de meldingsplicht onrechtstreeks, gecontroleerd op volledigheid en juistheid.

In samenspraak met de dienst Toezicht worden bepaalde dossiers doorgelicht en wordt de verwijdering van de afvalstoffen gecontroleerd.

Vraag nr. 245
van 2 juni 1986
van de heer J. GABRIELS

*Bruinkoolwinning in het Duitse Nederrijngebied —
 Gevolgen op Limburgse grondwaterbestand*

In het Duitse Nederrijngebied wordt momenteel bruinkool gewonnen over zeer grote oppervlakten. Ongetwijfeld zal dit van invloed zijn op de grondwaterstand. Aanvankelijk bleek dit volgens een studie van de Vrije Universiteit Berlijn niet het gevolg te zijn: inmiddels schijnt daar door een vervolgstudie duidelijk verandering in te komen.

Graag had ik van de geachte Minister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. Is er enig overleg met de West-Duitse autoriteiten in verband met de winning van bruinkool in het Duitse Nederrijngebied?
2. Is het zo dat de winning van deze bruinkool over grote oppervlakten mogelijke gevolgen heeft voor de waterhuishouding in ons land, o.m. in Limburg?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen dat er nog geen directe contacten zijn geweest tussen de West-Duitse en Vlaamse autoriteiten in verband met deze aangelegenheid.

Gelet op de geohydrologische breuken die zich situeren tussen België en het ontginningsgebied is er echter geen invloed op de waterhuishouding in Limburg te verwachten.

In het grensgebied bevinden zich een aantal peilputten, waardoor een eventuele beïnvloeding onmiddellijk gedetekteerd kan worden.

Vraag nr. 248
van 2 juni 1986
van de heer J. GABRIELS

*Conventie van Marpol — aanpassing havenontvangst-
 installaties en controle werking*

België heeft de Conventie van Marpol op 16 januari 1984 geratificeerd en op 17 april 1984 is zij voor België in werking getreden. Dit betekent ondermeer dat olietankers niet meer in zee mogen spoelen en dat spoel- en waswater van chemicaliëntankers niet overboord mag gegooid worden. Om tot een daadwerkelijke uitvoering van deze Conventie te kunnen overgaan is men verplicht zogenaamde havenontvangstinstallaties te hebben. Op dit ogenblik zijn er alleen in Gent en Antwerpen twee beperkte havenontvangstinstallaties.

Graag had ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. Welke stappen heeft België gezet sinds de Conventie van Marpol in werking is getreden om de bijlagen 1 en 2 in werking te laten treden?

2. Is er daadwerkelijk sprake van vermindering van lozen van spoelwaters door olietankers en chemicaliëntankers in de zee?
3. Op welke wijze wordt dit gecontroleerd door de overheid?
4. Hoe valt te verklaren dat de bestaande havenontvangstinstallaties in geen enkel opzicht voldoen om de bijlagen 1 en 2 van de Conventie van Marpol uitvoering te geven? En waarom onderschrijft België dan een Conventie die ze niet kan waarmaken?
5. Op welke termijn zullen er maatregelen worden getroffen die voldoende opvangcapaciteit waarborgen voor de zeeschepen? En welke concrete projecten bestaan reeds ter zake?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen heb ik de eer het geachte lid mede te delen wat volgt.

Zoals het geachte lid mededeelt zijn er beperkte receptieinfrastructuren beschikbaar om tegemoet te komen aan de verplichting opgelegd door de Marpol-Conventie 73/78 voor wat betreft bijlage 1 (oliehoudende producten) en dit buiten de raffinaderijen die eveneens slops kunnen ontvangen.

Inzake de praktische verwezenlijking van de verplichtingen op basis van bijlage 2 (chemicaliën in bulk) ligt de zaak veel moeilijker.

Tegengestelde trends zijn immers waar te nemen. Zo groeit de lijst van schadelijke producten van de bijlage 2 steeds aan. Daartegenover wordt de productie aan afvalstoffen per traject steeds geringer t.g.v. het invoeren van betere pomptechnieken.

Een en ander maakt de raming van de te verwachten afvalstoffen uiterst moeilijk. Ook in Nederland heeft dit tot de meest uiteenlopende ramingen geleid.

Derhalve wordt van Belgische zijde gepoogd de nodige informatie inzake hoeveelheden in te winnen als ook geïnteresseerde firma's te vinden die bereid zijn deze activiteiten uit te voeren en de nodige investeringen hiervoor te doen.

Inzake controle dient gesteld dat deze hoofdzakelijk via boorddocumenten gebeurt en steekproefsgewijze via controle op de tanks zelf.

Er wordt in overleg tussen de OVAM, de VWZ, de Antwerpse havendiensten, en het Bestuur van het Zeewezen en van de Binnenvaart en de betrokken bedrijven naar een oplossing gezocht voor de problemen in verband met de Marpol-conventie.

Vraag nr. 250
van 6 juni 1986
van de heer A. DE BEUL

Vervuiling door lekkende riolen — Preventieve maatregelen en controle

Op onze vraag nr. 144 van 12 maart 1986 werd buiten een verwijzen naar een typebestek, geen antwoord verschaft. We herhalen integraal deze vraag.

Men meent nog steeds dat eenmaal rioleringsbuizen zijn aangelegd. deze praktisch niet moeten vervangen worden. Nochtans blijkt uit verschillende **onderzoeken** dat de levensduur van rioleringsbuizen tussen de veertig en zestig jaar moet worden ingeschat.

Vooraf in Nederland waar men inzake aanpak van afvalwater wel wat vroeger dan in Vlaanderen is gestart, wordt aan dit probleem — via verschillende studies — aandacht besteed.

Eén van de conclusies is dat men bij het ontwerpen en aanleggen van riolen er nooit rekening mee gehouden heeft, dat de betonnen buizen door zuren kunnen worden aangetast. In Nederland is 90 procent van alle buizen van beton.

Het is legio dat lekkende riolen zwaar de ondergrond en het drinkwater kunnen belasten. Het is enkel bij calamiteiten dat men blijkbaar plots tot het besef komt, dat een riool geen eeuwig leven heeft.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Bestaat er een systematisch wetenschappelijk onderzoek naar de levensduur van riolen?
2. Hoe denkt u het probleem van lekkende rioolbuizen, op een systematische wijze te onderzoeken en op te sporen?
3. Alhoewel men in Vlaanderen nu nog maar volop bezig is met de aanleg van rioleringen, zijn er reeds rioleringen die in de nabije toekomst moeten vervangen worden. Welke planmatige aanpak voorziet u voor deze vervanging? Welke tijdstabel wordt hiervoor gehanteerd?
4. Hoe zullen kredieten op korte en lange termijn worden vrijgemaakt voor het vervangen van riolen?
5. Werden de gevolgen van lekkende **rioleringsbuizen** reeds bestudeerd? Wat waren de gevolgen voor de ondergrond en drinkwater? Meent u niet dat hier dringend onderzoek moet worden aangewend?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid te bevestigen dat de aanleg en het beheer van riolen tot de bevoegdheid van de gemeente behoort.

Het Vlaamse Gewest treedt uitsluitend op als subsidiërende overheid voor het aanleggen en vernieuwen van rioleringen. Wat de levensduur van rioleringen betreft, kan men stellen dat een degelijk aangelegde riolering minstens 20 jaar bruikbaar is. Veel hangt echter af van de wijze waarop de riolering is aangelegd.

Het zijn uiteraard de gemeenten die de toestand van de rioleringen regelmatig moeten onderzoeken.

De aanleg van rioleringen is de laatste jaren toegenomen. Dit is het gevolg van het beleid van het Vlaamse Gewest inzake planning (opmaak Algemeen Waterzuiveringsprogramma - TRP's) en **de** subsidiëring ervan. Het vervangen van de riolering kan echter maar gebeuren op initiatief van de gemeente.

De subsidiëring van de aanleg of vernieuwingen van rioleringen gebeurt door het verlenen van een leningsmachtiging aan de gemeente. waarvan aflossing en interest ten laste wordt genomen door het gewest.

De ervaring wijst uit dat lekkende rioleringen meestal geen problemen stellen voor het grondwater in de omgeving. De riolering bevindt zich immers in veel gevallen lager dan het grondwaterpeil, zodat geen rioolwater naar buiten vloeit, maar grondwater daarentegen in het rioleringsstelsel terechtkomt. Dit kan wel problemen stellen voor het goed functioneren van de zuiveringsstations. Om deze reden wordt door de waterzuiveringsmaatschappijen meer en meer gericht onderzoek gedaan om deze grondwaterinfiltratie te beperken.

Vraag nr. 255 van 12 juni 1986 van de heer L. VAN DEN BOSSCHE

PMS-centra te Ronse — Werking

Van de leerlingen van de Franstalige kleuter- en lagere afdeling van de Dr. Decrolyschool te Ronse, moeten de vader en het kind te Ronse gedomicilieerd zijn en moet de moedertaal en of de gebruikelijke taal het Frans zijn, om wettig ingeschreven te zijn (taalwet 30.07.1963).

Mag ik de Minister vragen of deze leerlingen die aldus Vlaanderen bewonen, ressorteren onder het Nederlandstalig MST of onder het Franstalig MST in Wallonië?

Is het juist dat het Ministerie van Volksgezondheid eist dat deze medische onderzoeken gebeuren door een Nederlandstalig team te Leuze?

Kan de Minister mij enige verduidelijking geven waarom deze onderzoeken geen doorgang kunnen vinden te Ronse zelf, waar deze Franstalige leerlingen makkelijk opgevangen kunnen worden, gezien het personeel van het Nederlandstalig PMS-centrum toch ook moet voldoen aan de taalwetgeving van 02.08.1963.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid in antwoord op zijn vraag mede te delen dat uit het onderzoek van de administratie is gebleken dat de Franstalige kleuter- en lagere afdeling van de Dr. Decrolyschool te Ronse aangesloten is bij het rijks-PMS-centrum, IJzerstraat 10, Ronse. De rijks-PMS-centra nemen ook de MST-taken op zich.

De werking van deze Rijks-PMS-centra valt onder de verantwoordelijkheid van de Minister van Onderwijs.

Ik verzoek dan ook het geachte lid zijn vraag aan de bevoegde Minister te richten.

Vraag nr. 259
van 15 mei 1986
van de heer W. VAN DURME

Decreet op de vogelvangst — Aantal uren commissiebespreking

Kan de geachte Minister mij meedelen hoeveel uren de Commissie voor Ruimtelijke Ordening besteedde aan de bespreking van het voorstel van decreet Olivier houdende regeling van het houden en het kweken van een het bevoorraden met vogels, alsmede het organiseren van vogelwedstrijden? Het betreft hier het voorstel van decreet, ingediend tijdens de vorige legislatuur en het decreet dat nu behandeld wordt (nr. 21/1).

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid te laten weten dat hij zich voor een antwoord op zijn vraag dient te richten tot het secretariaat van de Vlaamse Raad, aangezien ik niet over de gevraagde gegevens beschik met betrekking tot de werkzaamheden van de Vlaamse Raad.

Vraag nr. 267
van 19 juni 1986
van de heer J. ANSOMS

AIDS-problematiek — Steun aan verenigingen

Graag vernam ik van de Gemeenschapsminister welke zijn bevoegdheid is betreffende de AIDS-problematiek, in vergelijking met deze van zijn nationale collega mevrouw Demeester-De Meyer.

Tevens vernam ik graag welke concrete acties de Gemeenschapsminister ter zake wil nemen in 1986, en welke acties van andere verenigingen hij ter zake wil steunen.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid het volgende mede te delen.

In de bijzondere wet van 8 augustus 1980 is ondermeer bepaald dat tot de bevoegdheid van de Gemeenschap behoort „ De gezondheidsopvoeding als ook de activiteiten en diensten op het vlak van de preventieve gezondheidszorg, met uitzondering van de nationale maatregelen inzake profylaxies”.

Het opzetten van programma's met het oog op het voorlichten van de bevolking behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap. Acties inzake AIDS behoren hiertoe.

Preventieve campagnes en profylaxies inzake AIDS vallen eveneens onder de bevoegdheid van de Gemeenschapsminister.

De maatregelen i.v.m. algemene terugbetaling van bepaalde specifieke zorgen door het RIZIV zijn natio-

naal, alsook het principe van het inrichten van speciale instellingen of diensten.

Bijzondere tegemoetkomingen (sociale ziekten) en, wat de instellingen betreft, de erkenning en de aanwijzing ervan, behoren op hun beurt tot de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap.

Gelet op de waargenomen frekwentie van AIDS-lijders en het belang van het tijdig opsporen van de ziekte, zal door de Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu in het najaar een voorlichtingscampagne inzake AIDS worden opgestart.

J. PEDE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN BINNEN-
LANDSE AANGELEGENHEDEN EN
RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag nr. 55
van 10 maart 1986
van de heer R. VAN STEENKISTE

Planschadedossiers — Regeling

De planschaderegeling, zoals voorzien in de artikelen 37 en 38 van de wet van 29 maart 1962 op de ruimtelijke ordening, dreigt een financiële strop te worden voor het Gewest. Uit recente verklaringen van de heer Gemeenschapsminister blijkt het immers om vorderingen te gaan voor in totaal 10 miljard frank, dit wil zeggen meer dan één tiende van de Vlaamse begroting.

De nationale Regering is tot nog toe niet met geld over de brug gekomen om de planschadevorderingen te helpen betalen, maar ze heeft er wel voor gezorgd dat de tegenhanger van de planschade, namelijk de belasting op de meerwaarde wanneer die meerwaarde het gevolg is van een Plan van Aanleg, afgeschaft werd (artikel 67, 7, C van het Wetboek van Inkomstenbelastingen werd opgeheven bij koninklijk besluit nr. 2 van 15 februari 1982). Het Vlaamse Gewest is dus wel goed om de schade te vergoeden, maar niet om de voordelen te krijgen.

Gaarne zou ik het antwoord kennen van de geachte Gemeenschapsminister op de volgende vragen.

1. Hoeveel planschadevorderingen zijn er?
2. Welk is het totaalbedrag van deze vorderingen?
3. Gelieve het aantal vorderingen en het bedrag te geven van de schadevergoedingen per Gewestplan.
4. Uit de verklaringen in de pers blijkt dat u overweegt niet alle planschadevorderingen die ingelost moeten worden in geld te vergoeden. Een aantal gevallen zouden door herstel in natura (herstel van de bestemming in de oorspronkelijke staat) vergoed moeten worden. Hier vraag ik mij af:
 - a. in welke gevallen overweegt de geachte Gemeenschapsminister een herstel in natura? In welke gevallen een herstel in geld?

- b. Welke criteria zullen aangewend worden om te bepalen of herstel in natura of herstel in geld moet gebeuren?
- c. Tot welk bedrag acht de geachte **Gemeenschapsminister** een herstel in geld budgettair haalbaar, met andere woorden welk bedrag kan de Vlaamse Gemeenschap in haar budget vrijmaken voor het vergoeden van de planschade?
- d. Welke stappen zijn (zullen worden) ondernomen om ook de nationale regering te dwingen in dit dossier haar verantwoordelijkheid op te nemen door voldoende financiële middelen ter beschikking van de Vlaamse Gemeenschap te stellen?

Antwoord

In antwoord op uw vraag heb ik de eer het geachte lid volgende gegevens te verstrekken.

- Op 17 maart 1986 waren er bij de Dienst Betwiste Zaken van AROL 380 gedingen voor de burgerlijke rechtbanken overeenkomstig art. 37 van de stedebouwwet en overeenkomstig art. 1382 e.v. van het Burgerlijk Wetboek bekend.
- Het totaal bedrag dat door de aanvragers gevorderd wordt, bedraagt 11.174.453.776 BF.
- De administratie heeft slechts een uitsplitsing per provincie en niet per gewestplan opgemaakt.

Provincie	Aantal ingeleide dagvaardigen	Totaal bedrag van de door de eisers gevorderde geldsommen
Antwerpen	61	1.706.799.570
Limburg	45	1.259.126.549
Oost-Vlaanderen	41	690.826.369
West-Vlaanderen	49	1.762.269.260
Vlaams Brabant	184	5.755.432.028
Totaal	380	11.174.453.776

4. a, b, c. De stedebouwwet voorziet drie mogelijkheden: de betaling, de terugkoop in bepaalde gevallen en het herstel in natura. Het is dan ook logisch dat geval per geval zal dienen onderzocht te worden welke de meest passende en mogelijke oplossing is. Criteria uit de normen van de goede ruimtelijke ordening, de graad van waardevolheid van het gebied en de beschikbare budgettaire middelen zullen zeker medebepalend zijn wanneer een keuze dient te gebeuren.

Gezien er op dit ogenblik nog geen definitieve uitspraken bekend zijn met geldelijke veroordelingen, werd er op de begroting van 1986 slechts 1 miljoen frank voorzien.

Er wordt verwacht dat tegen het einde van 1986 enkele veroordelingen zullen definitief worden. De Vlaamse Raad zal n.a.v. de begroting 1987 dienen uit te maken welk bedrag ter beschikking gesteld wordt voor de betaling van de planschade.

4. d. Aangezien de wet van 5 maart 1984 betreffende de saldi en de lasten van het verleden van de Gemeenschappen en de Gewesten en de nationale economische sectoren een beperkte en voorwaar, delijke rechtsopvolging tussen de Staat en de Gemeenschappen en de Gewesten voorziet, valt de eventuele vergoeding voor schade ten gevolge van Gewestplannen in Vlaanderen ten laste van het Vlaamse Gewest, tenzij aan de voorwaarden van de rechtsopvolging niet voldaan is.

Vermits de Executieven van de Gemeenschappen en de Gewesten alle deze wet anders interpreteren dan de nationale Regering, werd in de schoot van het Overlegcomité Regering-Executieven dienaangaande beraadslaagd en werd er besloten het probleem dat hieruit zou kunnen ontstaan op het vlak van de uitvoering qua rechtsopvolging, te laten onderzoeken door een gemengde juridische werkgroep.

Toen in deze juridische werkgroep de standpunten na overleg ongewijzigd bleven, werd hiervan akte genomen door het Overlegcomité zelf, dat dan op 2 juli 1985 besliste de problemen inzake de uitleg van de wet van 5 maart 1984 langs gerechtelijke weg te laten regelen. Het comité richtte meteen ook een technische werkgroep op, die de financiële implicaties van de planschade zal bestuderen.

De Vlaamse Regering zal de Raad inlichten over de resultaten van deze studie en de nodige maatregelen treffen voor een definitieve regeling, zoals aangekondigd in haar beleidsverklaring van 12 december 1985.

Vraag nr. 70 van 21 maart 1986 van de heer A. DE BEUL

Planschade — Beleidsopties

Tijdens de jaarvergadering van de Konfederatie van Immobiliënberoepen van België - Afdeling Antwerpen verklaarde u dat het in herziening stellen van een aantal gewestplannen, in vele gevallen als enige goede oplossing van de planschade moet worden gezien.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

- Meent u niet dat de oplossing moet gezocht worden in het restrictief interpreteren van het begrip planschade?
- Het oplossen van de planschade door het wijzigen van de bestemming van een aantal gewestplannen, zal tot een verder aantasten van waardevolle gebieden leiden. Meent u niet dat de homogeniteit van heel wat gebieden te waardevol is, om gelijk welke aantasting toe te laten?
- In vele gevallen is de planschade ontstaan omdat men bepaalde gebieden, voor verdere aantasting wil vrijwaren. Wordt door uw huidige optie, deze fragmentaire vrijwaringspolitiek, niet totaal uitgehouden?
- Het probleem van de planschade moet fundamenteel aangepakt worden. Het juridisch wijzigen

van het principe planschade lijkt het enige middel om het probleem definitief op te lossen. Het werkelijk gebruik van de grond moet het enige referentiekader worden. Naar analogie met het afschaffen van de planmeerwaarde moet de planminwaarde geïnterpreteerd worden. Zal u in deze zin wetgevende voorstellen voorleggen?

5. Welke criteria zal u aan de dag leggen om uit te maken voor welke bestemmingen de planschade zal worden opgelost via het toestaan van bestemmingswijzigingen?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mee te delen wat volgt.

1. Het begrip planschade wordt door de administraties zo restrictief mogelijk geïnterpreteerd. Het is echter de rechtbank die zich uitspreekt over het feit of er werkelijke planschade geleden werd.
- 2.3.5. Zie mijn antwoord op de vraag nr. 55 van 10 maart 1986 van de heer R. Van Steenkiste. Specifiek verwijs ik naar punt 4 a, b, c.
4. Het huidige planschadesysteem blijkt inderdaad voor verbetering vatbaar te zijn.

Vraag nr. 79
van 14 april 1986
van de heer J. DESSEYN

Zie :
G. Geens
Voorzitter van de Vlaamse Executieve
Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid

Vraag nr. 49
van 14 april 1986
van de heer J. Desseyn
Blz. 409

Vraag nr. 87
van 17 april 1986
van de heer L. VANHORENBEEK

BPA — Goedkeuringstermijn

Volgens art. 23 van de wet van 29.3.1962 beschikt de Koning over een termijn van zes maanden om een BPA goed te keuren.

In antwoord op vraag nr. 35 van de heer Leo Van Ackere dd. 10.3.1975, heeft uw voorganger verklaard dat het voor de hand ligt dat deze bepaling van de Wet op de Stedebouw zou worden nageleefd en derhalve bij het Bestuur van Stedebouw en Ruimtelijke Ordening in die zin werd aangedrongen.

Mag ik vernemen hoeveel gemeentelijke BPA's per provincie van het Vlaamse landsgedeelte reeds meer dan één jaar berusten bij de provinciale diensten voor Stedebouw en Ruimtelijke Ordening zonder reeds voorgelegd te zijn aan de Gemeenschapsminister?

Mag ik, speciaal voor Vlaams-Brabant, vernemen welke gemeentelijke BPA's reeds meer dan één jaar voor goedkeuring berusten bij de bedoelde dienst en welke de reden is voor ieder dezer BPA's voor de achterstand in behandeling?

Antwoord

De door het geachte lid gestelde vraag werd voor antwoord voorgelegd aan de provinciale buitendiensten van AROL. Uit de verstreekte gegevens blijkt dat de door de gemeenteraad definitief aanvaarde ontwerpplannen, na advies van de Bestendige Deputatie, aan hen worden toegezonden.

In de meeste gevallen worden de dossiers door het Bestuur van de Ruimtelijke Ordening onmiddellijk — en alleszins binnen het jaar — na ontvangst voor verdere afhandeling van de goedkeuringsprocedure doorgestuurd naar het hoofdbestuur van de Ruimtelijke Ordening conform de richtlijnen hierover in de brochure „Beleidsaspecten Ruimtelijke Ordening in Vlaanderen”.

De gevraagde statistische gegevens zijn niet voorhanden. Tenslotte wordt vastgesteld dat de vertraging in de voorlegging van BPA's aan de ministeriële goedkeuring zich meestal in het hoofdbestuur situeert, in tegenstelling met het vermoeden van het geachte lid.

Vraag nr. 98
van 14 mei 1986
van de heer J. DEPREE

Fietspad te Overijse- Hoeilaart — Betoelaging

Sinds geruime tijd ligt het dossier over het ontwerp-fietspad Overijse-Hoeilaart bij de bevoegde Minister van de Vlaamse Gemeenschap voor goedkeuring inzake betoelaging.

De aanleg van dit fietspad beantwoordt niet alleen aan toeristische behoefte, maar vooral aan dwingende noodzaak inzake verkeersveiligheid. Dodelijke ongevallen hebben zich reeds op het bestaande fietspad voorgedaan, zodat een dringende beslissing uiterst gewenst is.

Graag vernam ik van de geachte Minister de stand van zaken inzake dit ontwerp.

Antwoord

In antwoord op uw vraag van 14 mei jl. kan ik het geachte lid mededelen dat het ontwerp-dossier — Aanleg fietspad in de Fr. Verbeekstraat, vanaf Centrum Overijse tot aan de grens met de gemeente Hoeilaart, in onderzoek is bij de bevoegde Administratie van de Vlaamse Gemeenschap, in casu hier de Algemene Technische Diensten.

Mijn kabinet heeft op 20 juni jl. gevraagd dit ontwerp-dossier zo spoedig mogelijk ter ondertekening over te maken.

Evenwel wil ik er aandacht op vestigen dat gezien de beschikbare budgettaire middelen en de verdaging

van het Investeringsfonds in acht genomen voorrang zal gegeven worden aan de aanbestedingsdossiers. In latere instantie zullen de ontwerpdocsiers in de mate van het mogelijke gehonoreerd worden.

Vraag nr. 101
van 20 mei 1986
van de heer G. CARDOEN

Provinciale Directie Stedebouw te Halle- Vilvoorde — Organisatie

In Halle-Vilvoorde zijn de ervaringen van de gemeentelijke diensten met de Provinciale Directie van Stedebouw slecht. Ook de bevolking is niet te spreken over de veelvuldige telefoontjes die naar bovengenoemde administratie dienen gegeven vooraleer een afdoende informatie te verkrijgen.

Graag vernam ik van de geachte Minister welke de oorzaken zijn van deze slechte organisatie. Is men zich bewust van het feit dat deze gang van zaken, niet alleen frustraties verwekt bij de betrokken bevolking, maar ook gevolgen hebben m.b.t. de bouw of verbouwingen van de aanvragers (afzeggen aannemers, opdrijven van kostprijs. enz.).

Mag ik tegelijk vernemen hoeveel aanvragen tot bouwen, verbouwen of verkavelen in de loop van het jaar 1984- 1985 en ook 1986 (tot 15 mei 1986) werden ingediend en hoeveel van deze aanvragen binnen de wettelijke termijn werden afgehandeld, zonder een tussentijds voorlopig ongunstig advies?

Antwoord

In antwoord op zijn parlementaire vraag van 20 mei 1986. heb ik de eer het geachte lid vooreerst mede te delen dat de provinciale directie Stedebouw **Vlaams-Brabant** verbaasd is over de weliswaar vage, maar toch niet geringe aantegingen die haar te laste worden gelegd.

Het betreft de „slechte ervaringen van de gemeentelijke diensten in Halle-Vilvoorde”. heeft immers nog geen enkel gemeentebestuur — voor zover als geweten — blijk gegeven van enig ongenoegen. De organisatie van de dienst en de wijze van werken zijn overigens in Leuven dezelfde gebleven als in Brussel, waar nooit een dergelijke klacht werd gehoord.

Wat betreft de telefonische contacten met de bevolking is er evenmin een verschil tussen de werkwijze terzake in Leuven en in Brussel. De dienst vraagt zich dus af wat hem precies ten laste wordt gelegd.

Misschien hebben de klachten betrekking op de periode juist na de verhuis van Brussel naar Leuven. Van juli 1985 tot maart 1986 was er inderdaad slechts een noodinstallatie ter beschikking. Wellicht hebben sommige personen zich geërgerd aan de beperkte mogelijkheden van deze installatie. Deze toestand kan echter redelijkerwijze niet ten laste gelegd worden van de dienst zelf. Overigens behoort deze toestand tot het verleden en is er thans een volwaardige telefooninrichting voorhanden.

De aandacht van het geachte lid kan ook nog gevestigd worden op bepaalde aspecten eigen aan de betrokken dienst.

Vooreerst kan de vraag gesteld worden of het deontologisch te verantwoorden is dat de inhoud van de adviezen voortijdig medegedeeld wordt aan particulieren. Deze adviezen worden immers aangevraagd door — en zijn dus uitsluitend bestemd voor — de gemeentebesturen, die er overigens een afwijkend standpunt kunnen op na houden.

Vervolgens is het zo dat tijdens de bezoeken op woensdag, telefoonoproepen wel beantwoord worden, doch op summiere wijze, omdat geoordeeld wordt dat personen die zich de kosten en de moeite van de verplaatsing hebben getroost, voorrang verdienen boven telefonische oproepen.

Tenslotte dient nog gezegd te worden dat bepaalde personen een bepaald dossier telefonisch trachten te volgen tijdens gans het verloop van het onderzoek (inschrijving bij ontvangst, onderzoek, dactylografie, enz.). Ik meen dat het geachte lid er zal kunnen mee akkoord gaan dat tegen dergelijke praktijken kortaard moet opgetreden worden om te voorkomen dat dossiers waarvoor de meeste en/of de brutaalste oproepen toekomen uiteindelijk nog voorrang van behandeling zouden krijgen. Dat betekent echter geenszins dat die aanvragen op de lange baan worden geschoven.

Wat betreft de inlichtingen waarvan sprake in de laatste alinea van de gestelde vraag, deze zullen eerlang in een afzonderlijk antwoord aan het geachte lid verstrekt worden. De telling vergt immers tijd en dient te gebeuren zonder dat de normale dienstverlening wordt verstoord.

De Voorzitter van de Vlaamse Regering is bevoegd voor het personeel van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. Naar aanleiding van de herschikking van de personeelsformatie, heb ik de heer Voorzitter medegedeeld dat m.i. de veelvuldige taken die het Bestuur van de Ruimtelijke Ordening toegewezen kreeg niet in verhouding zijn t.o.v. de op het kader voorziene betrekkingen.

Vraag nr. 105
van 28 mei 1986
van de heer A. LARIDON

Oostends herwaarderingsproject „ Vissers- kwartier ” — Subsidiëring

Mag ik van de geachte Minister vernemen of het juist is dat de vroeger toegezegde verbintenissen van Gemeenschapsminister Paul Akkermans ter betoelaging van het Oostends herwaarderingsproject „ Visserskwartier” door de recent geplande besparingsmaatregelen van de Regering in het gedrang komen?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat het herwaarderingsproject „ Visserskwartier” geenszins

op de helling wordt gebracht ingevolge de besparingsmaatregelen van de Regering.

Het lijkt mij aangewezen de te onderscheiden deeloperaties, gekoppeld aan een tijdsfasering en gelegen binnen de grenzen van het door de Vlaamse Executieve goedgekeurd herwaarderingsgebied dd. 3 1 juni 1984 te betoelagen binnen de budgettaire haalbaarheid.

Vraag nr. 106
van 2 juni 1986
van de heer J. GABRIELS

Gewestplan Maasland — Toevoeging planologische voorschriften

Naar aanleiding van het goedkeuren van het gewestplan Maasland op 1 september 1980 bij KB werd door ondermeer een milieuorganisatie uit het Maasland een procedure ingeleid door middel van een verzoekschrift bij de Raad van State op 12 januari 1981.

Daarbij werden tussen de periode van afsluiting van het openbaar onderzoek van het ontwerp-gewestplan en de goedkeuring van het gewestplan plots enkele zones ingekleurd, die het karakter kregen van reservegebieden voor ontginning.

Graag had ik van de geachte Minister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

Hoe valt het te verklaren dat men planologische voorschriften kan toevoegen nl. reservegebied voor ontginning als op grond van artikel 1 van het KB van 38 december 1972 slechts mogelijk is aanvullende stedenbouwkundige voorschriften op te nemen, voor zover deze strekken tot regeling van toestanden welke eigen zijn aan een gewest of gebieden ervan?

2. Hoe is dit in overeenstemming met het arrest van de Raad van State nr. 18.741 dd. 3 februari 1978 : „De Minister vermag een gewestplan niet meer wijzigen — al was het slechts in zijn toepassingsregels — zodra het ontwerp aan een openbaar onderzoek onderworpen is geweest, tenzij hij dat onderzoek overdoet”?
3. Moet deze procedure niet omschreven worden als machtsoverschrijding en afwezigheid van motivering?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag van 2 juni ll. heb ik de eer het geachte lid volgende informatie te verstrekken.

1. Het aanduiden van reservegebieden voor ontginning (artikel 7 van de aanvullende stedenbouwkundige voorschriften) is specifiek voor het gewestplan Limburgs Maasland.
- 2 + 3. Het betreffend arrest en het verzoekschrift van de milieuorganisatie Maasland worden thans nog onderzocht. Een bijkomend antwoord zal zo spoedig mogelijk overgemaakt worden.

Vraag nr. 107
van 2 juni 1986
van de heer J. GABRIELS

Gewestplan Maasland — Reservegebieden voor ontginning

Naar aanleiding van het goedkeuren van het gewestplan Maasland op 1 september 1980 bij KB werd door ondermeer een milieuorganisatie uit het Maasland een procedure ingeleid door middel van een verzoekschrift bij de Raad van State op 12 januari 1981.

Daarbij werden tussen de periode van afsluiting van het openbaar onderzoek van het ontwerp-gewestplan en de goedkeuring van het gewestplan plots enkele zones ingekleurd, die het karakter kregen van reservegebieden voor ontginning.

Graag had ik van de geachte Minister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. Wat is de inhoud van het verzoekschrift dat de vzw MAMA heeft ingediend bij de Raad van State in verband met het verloop van het goedkeuren van het Gewestplan Maasland?
2. Hoe valt het te verklaren dat de Regionale Commissie van Advies geen kennis heeft kunnen nemen van het feit dat er reservegebieden voor ontginning werden ingekleurd op het definitieve gewestplan?
3. Op wiens initiatief werden deze reservegebieden voor ontginning op het gewestplan ingekleurd?
4. Op basis van welke studies werden deze reservegebieden op het gewestplan gebracht?
5. Werd er ter zake door de Vaste Commissie voor ontgrondingen advies geleverd in verband met deze reservegebieden voor ontginning?
6. Door de bevoegde Minister werd de afwijking als volgt gemotiveerd : „Gelet op het advies uitgebracht door de Vaste Commissie voor ontgrondingen en rekening houdend met de bijgebrachte gegevens op het gebied van ecologie en landbouw wordt deze zone aangepast”. Met „deze zone” wordt bedoeld de Wateringen en Armenbos te Neeroeteren. Mag ik de inhoud van het advies kennen en de bijgebrachte gegevens? Door wie werden deze bijkomende gegevens verstrekt?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag van 2 juni heb ik de eer het geachte lid volgende informatie te verstrekken.

1. Het betrokken verzoekschrift wordt thans door het bestuur onderzocht.
Het zou strijdig zijn met de deontologische plichten van de administratie dat tijdens een geding interne processtukken openbaar gemaakt worden.
2. De Regionale Commissie van advies kende het eerste rapport van de GOM-werkgroep grint, waarmee het akkoord was (zie o.a. advies over het advies van de Bestendige Deputatie van Limburg, artikel F).

Hierin was de werkwijze opgenomen die **grindzones** voorzag voor de periode 1987-2000.

3. De opname gebeurde op basis van het advies van de GOM-werkgroep grind; dit werd overgenomen door de regionale commissie van advies en ook besproken in de Vaste Commissie voor Ontgroningen.
4. Ter voorbereiding van dit advies werd een grondige economische en geologische studie van de grindsector doorgevoerd via twee studies nl. „Economische analyse van de grind- en granulatensector in België” door de Economische Hogeschool Limburg; Geologische studie door Prof. Gullentops.
5. De Vaste Commissie voor Ontgroningen heeft advies verstrekt over het rapport van de GOM-werkgroep grind (zie o.a. punt 15.1 van het koninklijk besluit van het gewestplan Limburg Maasland.
6. De betrokken zones werden door de Vaste Commissie voor ontgroningen besproken in de vergaderingen van 28 januari en 1 februari 1980.

Op basis van gegevens verstrekt door de aanwezige leden werd geadviseerd: „Rekening houdend met het voorgaande geeft de VCO dan een unaniem gunstig advies om de op kaart nr. 9, lichtgewijzigde zones, als reservegebied op het gewestplan aan te duiden. Door inbreng van ecologische en landbouwkundige gegevens werden de voorgestelde zones gewijzigd volgens de plannen met nummerotering: 3/80/1, 3/80/2 en 3/80/3. Deze drie zones mogen pas na 1987 worden aangesneden nadat degelijke ontginnings- en nabestemmingsplannen met de nodige faseringen zijn uitgewerkt en goedgekeurd.

Betreffende de nabestemming dient er in de toelichting van het gewestplan een bijzonder voorschrift opgenomen dat voldoende flexibiliteit verleent bij de verwezenlijking van de nabestemmingen, met mogelijkheid tot aanpassing van de grootte van de verschillende nabestemmingen nl. recreatiegebied, agrarisch gebied, gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en industriegebied.

Vraag nr. 108
van 2 juni 1986
van de heer J. GABRIELS

Geologische studie door KVL inzake grindafzettingen — Resultaten en aanwending

In opdracht van de SV IML werd door de KUL een geologische studie uitgevoerd over de aanwezigheid in het Maasland en de Kempen van grindafzettingen. Deze geologische studie werd in 1979 beëindigd.

Daarbij werden 20 gebieden weerhouden, die van belang kunnen zijn voor afgraving van grind. Uiteraard zijn de resultaten van deze studie van belang, omdat dit van kapitaal belang is voor het winnen van grind.

Graag had ik van de geachte Minister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. Wat waren de resultaten van deze studie? .
2. Wie heeft kennis van de resultaten van deze studie?
3. Welke garanties zijn er aanwezig dat deze resultaten niet kunnen gebruikt worden door de **grind**-producenten?
4. Is het juist dat op basis van deze studie een groep ambtenaren een aantal gebieden weerhouden hebben als reservegebieden voor ontginningen?
 Welke ambtenaren waren dit en welke gebieden heeft men weerhouden?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag van 2 juni 1986 heb ik de eer het geachte lid volgende informatie te verstrekken:

1. De studie werd uitgevoerd in opdracht van de SV IML. De resultaten zijn niet aan AROL medegedeeld.
2. & 3. De verspreiding van deze resultaten is derhalve afhankelijk van de beslissing van de SV IML.
4. Door de vertegenwoordigers van de openbare besturen in de GOM-werkgroep grindproblematiek, werd op 11. 12.1979 een advies verstrekt aan de Staatssecretaris voor het Vlaamse Gewest in verband met de potentiële grindgebieden voor ontginning tot het jaar 2000. Deze werkgroep adviseerde op basis van geologische gegevens die door de vertegenwoordigers van IML en GOM Limburg werden medegedeeld. De studie zelf werd niet ter beschikking gesteld van deze **ambtenaren**-werkgroep. Op basis van verscheidene factoren werden de verschillende gebieden geëvalueerd.

Volgende diensten of besturen waren hierbij betrokken.

- Het bestuur van de stedenbouw en de ruimtelijke ordening: hoofdbestuur en provinciale directie.
- Administratie van het Mijnwezen.
- Bestuur der Landbouwstructuren — Directie Ordening Platteland-Limburg.
- Bestuur van Waters en Bossen - Limburg.
- Nationale Maatschappij der Waterwegen.
- Provinciebestuur van Limburg.
 Intercommunale IML.
- Gewestelijk+. Ontwikkelingsmaatschappij Limburg.

Vraag nr. 109
van 2 juni 1986
van de heer J. GABRIELS

Golfterreinen — Beleid Vlaamse Regering

In de pers werd melding gemaakt van zestien projecten die door AROL werden onderzocht voor het

inplanten van golfterreinen. Het gaat om **recreatiezones**, vliegvelden, ontginningsgebieden maar ook **bos- en landbouwzones**.

Graag had ik van de geachte Minister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. Hoe valt plots deze belangstelling te verklaren voor het aanleggen van golfterreinen in het Vlaamse land?
2. Welke opties werden door de vorige en huidige Vlaamse Regering genomen op dit vlak?
3. Op wiens verzoek werd tot dit onderzoek overgegaan?
4. Op basis van welke criteria werden deze 16 terreinen uitgezocht ?
5. Mag ik voor de zestien plaatsen vernemen welke bestemming ze thans hebben op het gewestplan?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid het volgende mede te delen.

1. Belangstelling voor golfterreinen bestaat al sinds enkele jaren en is te danken aan de stijging van de levensstandaard.
2. Er werden en er worden geen opties ter zake genomen. De Vlaamse Executieve is immers geen initiatiefnemer voor de aanleg van golfterreinen.
3. Door mijn achtbare voorganger.
4. De criteria die aan de basis lagen van het toen gevraagde onderzoek naar de inplantingsmogelijkheden van publieke golfterreinen waren :
 - a. oppervlakte van ongeveer 45 ha om de aanleg van een 18 holes golfterrein mogelijk te maken ;
 - b. het golfterrein moet waardevermeerderend werken in de globale groenstructuren van het gebied ;
 - c. de ligging binnen de onmiddellijke invloedssfeer van
 - toeristische centra al of niet in relatie met toeristisch-recreatieve parken;
 - steden met een regionale functie in het stedelijk randgebied op de grens of **overgangszone** naar het landelijk gebied;
 - d. liefst binnen een straal van 15 km van stedelijke centra of 30 min. autorijden;
 - e. bij voorkeur bereikbaar via het openbaar vervoer.
5. Gezien de studie slechts de waarde heeft van een intern rapport, gemaakt voor het toenmalige kabinet, acht ik het niet opportuun dit te laten publiceren en verspreiden.

Aan AROL heb ik gevraagd dat rapport te willen actualiseren in het licht van recente hen bekende gegevens of dossiers betreffende de aanleg van golfterreinen.

Vraag nr. 111 van 2 juni 1986 van de heer J. GABRIELS

Vaste Commissie voor Ontgrondingen — Werking en samenstelling

In verband met alle belangrijke ontginningsprocedures van natuurlijke grondstoffen is er in Vlaanderen de Vaste Commissie voor Ontgrondingen.

Graag had ik van de geachte Minister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. Wanneer werd deze Commissie opgericht?
2. Wie maakt momenteel deel uit van deze Commissie?
3. Welke adviezen werden door deze Commissie tot op heden reeds verstrekt?
4. Op welke wijze kan men kennis maken met de adviezen van deze Commissie?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mee te delen dat de Vaste Commissie voor Ontgrondingen in 1973 als een informele werkgroep werd opgericht door de Staatssecretaris voor Streekeconomie in overleg met de Staatssecretaris bevoegd voor de Ruimtelijke Ordening.

De Commissie was samengesteld uit vertegenwoordigers van het beleid en de administratie voor ontgrondingen en Ruimtelijke Ordening, evenals van de betrokken besturen, met name de Wegen, de Waterwegen, Landbouw, Landschapszorg, OVAM en andere.

Wat betreft Ruimtelijke Ordening werden aan de Staatssecretaris, later Gemeenschapsminister bevoegd voor de Ruimtelijke Ordening, adviezen gegeven in verband met de gewestplannen en alle belangrijke bouwaanvragen voor zandwinningen; statistische gegevens werden hieromtrent niet bijgehouden.

Voor verdere gegevens en ondermeer de huidige samenstelling van de commissie moge ik het geachte lid verwijzen naar de Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid tot wiens bevoegdheid het ontgrondingenbeleid behoort.

Vraag nr. 113 van 5 juni 1986 van de heer A. DE BEUL

Aansnijden van woonuitbreidingsgebieden — Herziening richtlijnen

Op onze vraag nr. 68 van 21 maart 1986 deelde u mee dat u aan uw „medewerkers” opdracht heeft gegeven, de richtlijnen over de aansnijding van woonuitbreidingsgebieden te herwerken.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Wat bedoelt u met de term „medewerkers”? Zijn dit kabinetsleden of wordt daarmee de administratie bedoeld?
2. Meent u niet dat de relatie tussen het kabinet en de administratie, in vergelijking met de vorige legislaturen, totaal moet worden herzien?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid volgende informatie te verstrekken.

1. Met de term „medewerkers” werden zowel kabinetsleden als ambtenaren van de administratie bedoeld.
2. Ik heb steeds gesteld dat de administratie dient gerevalueerd te worden. In die zin werden afspraken gemaakt met de administratie en wordt hen gevraagd per object beleidsvoorbereidend werk te verrichten. Ik meen te mogen stellen dat deze samenwerking vlot verloopt en dat mijn waardering uitgaat naar het reeds geleverde werk in acht genomen de vaststelling dat de taken, die aan het Bestuur van de Ruimtelijke Ordening, de Dienst Betwiste Zaken en de Dienst Planning en Coördinatie opgelegd werden, niet in verhouding zijn tot de effectief ter beschikking gestelde beambten en ambtenaren.

Vraag nr. 114 van 5 juni 1986 van de heer A. DE BEUL

Aansnijden woonuitbreidingsgebieden — Spreidingsbeleid

U stelde dat „het beleid in verband met het aansnijden van woonuitbreidingsgebieden een onderdeel vormt van het globale beleid inzake het ruimtelijk beleid. Het heeft reperkussies op het stedelijk beleid zowel als op het beleid tot vrijwaring van de open ruimten”. Al over het onderschrijven van een hiërarchie van kernen en van het belang van een inbreidingsbeleid, komt u via andere argumentatie, tot de vaststelling dat woonuitbreidingsgebieden moeten kunnen aangesneden worden.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Wanneer u stelt dat het beleid van elk niveau moet rekening houden met de hiërarchie van kernen en dat het woonbeleid deze hiërarchie moet ondersteunen, dan is dit niet te rijmen met het aan de gemeenten over te laten om al dan niet woonuitbreidingsgebieden aan te boren. Wanneer u een woonbeleid onderschrijft dat op de hiërarchie van kernen is gesteund, dan kan men bezwaarlijk elke gemeente toelaten „om de door het gewestplan tot woonzone en tot woonuitbreidingsgebied bestemde delen . . . zonodig te realiseren of te laten realiseren.”

Hoe rijmt u een woonbeleid dat de hiërarchie van kernen ondersteunt met de vrijheid van de ge-

meente om al dan niet nieuwe woongelegenheden te scheppen?

2. Hoe zullen gemeenten die in de hiërarchie van kernen geen ondersteunde- of verzorgingsfunctie vervullen, de hiërarchie van kernen ondersteunen wanneer — in tegenspraak met die hiërarchie — vrij woonuitbreidingsgebieden kunnen aangesneden worden?
3. Het onderschrijven van een hiërarchie van kernen houdt in, dat woonbeleid in sommige gemeenten wordt gestimuleerd terwijl het in andere gemeenten totaal moet afgebouwd worden. Voor welke gemeenten voorziet u, in overeenstemming met een hiërarchie van kernen, het niet aansnijden van woonuitbreidingsgebieden?
4. Meent u niet dat een spreidingsbeleid, op basis van een hiërarchie van kernen, moet opgesteld worden?
5. De woonuitbreidingsgebieden zijn als reserve voor de functie wonen voorzien. Meent u niet dat minstens een fasering moet voorzien worden voor het aansnijden van die reserves, voor die gemeenten die in dit spreidingsbeleid voor uitbreiding in aanmerking komen?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid volgende gegevens te verstrekken.

Het geachte lid vertrekt in zijn uiteenzetting van een verkeerde hypothese, nl. dat de hiërarchie van de kernen nog dient opgemaakt te worden. Ik ga ervan uit dat de bestaande gewestplannen, voor wiens behoud gepleit wordt, voor het niveau Vlaanderen de ruimtevoorzieningen bevatten opgemaakt in functie van de hiërarchie der kernen die men voor ogen had. Het woonbeleid dient in deze kontekst de realisatie van de genomen opties en aan de vastgelegde bestemmingen te begeleiden. De genomen opties i.v.m. de hiërarchie der kernen dienen dan ook niet in discussie gesteld te worden.

Dat behoort tot het woonbeleid dat de doelstellingen gerealiseerd worden. Daaraan wordt geen afbreuk gedaan door voor de aansnijding van woonuitbreidingsgebieden de verantwoordelijkheid naar de gemeenten te verleggen.

Het zou getuigen van een arrogant centralisme dat aan de gemeenten thans zagezegde spreidingsnormen op basis van een hiërarchie van de kernen zouden opgelegd worden nadat de centrale overheid de gewestplannen opgesteld en opgelegd heeft en de gemeenten voorhoudt dat zij binnen die marges creatief hun ruimtelijke alsmede hun woonbeleid mogen uitwerken met o.a. de middelen die in de wet voorzien zijn zoals bv. APA's, BPA's, verordeningen, het vergunningstelsel, enz.

Ik blijf tenslotte bij mijn standpunt dat de gemeenten het best geplaatst zijn om te oordelen en te beslissen over deze aansnijdingen van woonuitbreidingsgebieden binnen de wettelijke voorzieningen en waarborgen en binnen hun eigen beleidsdoelstelling.

Vraag nr. 115
van 5 juni 1986
van de heer A. DE BEUL

Aansnijden woonuitbreidingsgebieden — Behoeftenstudie

In antwoord op onze vraag nr. 68 van 21 maart 1986 stelde u dat „enkele vaststellingen er u hebben toe doen besluiten de richtlijnen betreffende het aansnijden van de woonuitbreidingsgebieden te herdenken”. Uit de verdere lezing zou men kunnen opmaken dat de behoeftenstudies erg in vraag worden gesteld.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. De analyse van de geëiste behoeftenstudies leert — volgens u — dat ze niet altijd concrete gegevens bevatten. Op grond van welke analyse komt u tot dit besluit? Meent u niet dat eventueel geknoei met de cijfers een voldoende gegeven moet zijn, niet om de behoeftenstudie in vraag te stellen, maar om elke aanvraag, op grond hiervan negatief te adviseren?
2. In hoeveel gevallen werd door de administratie onjuiste cijfers vastgesteld? In hoeveel gevallen werd — niettegenstaande onjuiste cijfers voorgelegd werden — de vergunning toch afgegeven?
3. Het lijkt ons totaal verkeerd de behoeftenstudie in vraag te stellen vermits de vergunningen tot het aansnijden van woonuitbreidingsgebieden steeds — dit gold voor de vorige Gemeenschapsminister — op politieke gronden door het kabinet werden beslist. Uit contacten en ervaring blijkt dat meer dan 70% van deze aanvragen zeker niet beantwoorden aan een behoefte. Zal u de beslissingen van uw kabinet, in dit verband, op dezelfde manier laten doorwegen, als de vorige Gemeenschapsminister dit deed?
4. De behoeftenstudies boden minstens de kans om op grond van enkele criteria, een dossier te beoordelen. Dat deze cijfers niet altijd correct en soms moedwillig verkeerd werden weergegeven, is juist; of dit een voldoende reden is om deze behoeftenstudies in vraag te stellen, lijkt sterk op de kar voor het paard spannen. Beter ware het objectievere en meer verfijnde analysecriteria voor te stellen. Welke gegevens zullen door u gevraagd worden, om een aanvraag tot het aansnijden van woonuitbreidingsgebieden beter te beoordelen?
5. U stelt dat de gevraagde behoeftenstudies tot soms buitensporige kosten leiden. Op welke gegevens is deze uitspraak gebaseerd?
6. Vermits u stelt dat er soms buitensporige kosten zijn, vragen we u een overzicht te geven van de kostprijzen van deze behoeftenstudies? Gelieve gedetailleerd de verschillende kostenposten en orde van grootte aan te duiden?
7. U stelt dat de administratie en meerdere gemeentebesturen meedelen dat de bestaande richtlijnen niet éénduidig zijn en tot willekeurige toepassingen leiden. Welke onderdelen van deze richtlijnen hebben aanleiding gegeven tot willekeurige toepassingen?

8. Is het willekeurig verlenen van toestemmingen tot het aansnijden van woonuitbreidingsgebieden, niet het gevolg van het willekeurig optreden van het politieke kabinet, dat dikwijls naast en tegen het advies van de administratie ingaat? Bent u zinnens de relatie tussen kabinet en administratie, anders aan te pakken dan uw voorganger?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid volgende gegevens te verstrekken.

1. Die vaststelling werd gemaakt op basis van mij reeds voorgelegde dossiers en op basis van informatie mij verstrekt door de administratie.
 Ik stel niet alleen de behoeftenstudies in vraag, maar het gehele systeem omtrent de aansnijding van de woonuitbreidingsgebieden. Nieuwe richtlijnen zullen voor de gekende problemen een afdoende oplossing aanbieden.
- 2 en 6. Hierover zijn geen statistische gegevens bekend.
3. Gezien ik richtlijnen in het vooruitzicht stel waarbij de beslissingen over de aansnijdingen noch op mijn kabinet, noch op de administratie van Brussel getroffen worden, mist deze vraag elke grond.
4. Ik herhaal dat woonbehoeftenstudies voor de gemeenten een zinvol en richtinggevend middel kunnen zijn binnen hun beleid. Er weze echter gesteld dat dit niet het enige middel is.
5. Deze uitspraak was gebaseerd op mededelingen van gemeenten, die mijn in hoofde de honoringsnormen van studiegroepen en intercommunales voorgelegd hebben.
7. Gezien het geheel van die richtlijnen in vraag gesteld wordt, acht ik het niet opportuun bepaalde onderdelen aan te wijzen waar er zich meer problemen zouden stellen.
8. Het is niet gepast mij vragen te stellen over het beleid van mijn voorganger.

Vraag nr. 117
van 5 juni 1986
van de heer A. DE BEUL

Woonuitbreidingsgebied — Inbreidingsbeleid

Een inbreidingsbeleid voeren terzelfdertijd met een uitbreidingsbeleid via het aansnijden van woonuitbreidingsbeleid, is zinloos vermits het ene beleid het andere totaal doorkruist. Tevens is het causaal verband tussen leegstand en een uitbreidingsbeleid nogal erg voor de hand liggend; het ter beschikking stellen van goedkopere bouwgrond wordt immers interessanter ervaren dan het renoveren van dure woningen.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. U stelt dat „ wanneer de overheid vaststelt dat het woongedrag van de bevolking anders is en een andere richting uitgaat, de legitimatie zeker aanwezig is om in te gaan op de reële behoeften en wensen van de bevolking”. Hoe heeft de overheid vastgesteld dat het woongedrag anders is en een andere richting uitgaat?
2. Meent u niet dat het woongedrag naast socio-culturele factoren, vooral te maken heeft met wat de markt aan te bieden heeft?
3. Indien het zogenaamd gewenst woongedrag totaal in strijd zou zijn met een goede ruimtelijke ordening moet dit woongedrag wijken voor een goede ruimtelijke ordening. Is u ook deze mening toegedaan? Op grond van welke argumenten meent u het tegendeel te moeten voorstaan?
4. Meent u dat de financiële inspanningen die de overheid vooral in woonuitbreidingsgebieden heeft gedaan, volledig moeten gericht worden op een financieel uitvoerbaar **stadsvernieuwingsbeleid**? Hoe zal u ter zake alle reeds aangegane financiële verplichtingen van de stadsvernieuwing nakomen?
5. Volgens u zijn woonuitbreidingsgebieden niet bestemd tot open ruimte maar tot „ bebouwing”. De openheid is van tijdelijke aard. Deze stelling vertrekt blijkbaar van de vaststelling dat de bestemming woonuitbreidingsgebieden moet gerealiseerd worden. Nochtans vormen de woonuitbreidingsgebieden, enkel een reserve voor woningbouw, die slechts aangeboord worden wanneer daartoe noodzaak bestaat. De huidige bestemming van het woonuitbreidingsgebied biedt daarom meer houvast dan een toekomstige bestemming; een éénduidig beleid zou kunnen opteren voor het schrappen van een aantal overbodige woonuitbreidingsgebieden. Op deze wijze vormt het onverantwoord aansnijden van woonuitbreidingsgebieden, weer een zware bijkomende belasting van de open ruimte. Meent u niet dat niet-aangesneden woonuitbreidingsgebieden bijdragen tot de open ruimte en dat een mogelijke toekomstige bestemming, in het licht van de hogergemaakte bedenking geen argument is?
6. U stelt dat „ het inbreidingsbeleid verder gestalte zal krijgen in mijn beleid inzake de herwaarderingsgebieden“. Welke voldoende waarborgen moeten de gemeenten bieden, opdat naast dit inbreidingsbeleid ook een uitbreidingsbeleid kan worden gevoerd?
3. Indien uw hypothese opgaat dienen de **verantwoordelijke** overheden in te grijpen. Bij mijn weten gaat het huidige woongedrag niet in tegen een goede ruimtelijke ordening, gezien er slechts gevraagd wordt te mogen bouwen of om gebieden te mogen aansnijden die de overheid zelf daartoe bestemd heeft.
4. Voor de sociale huisvesting, die u blijkbaar bedoelt, ben ik niet bevoegd. Het is mij niet duidelijk welke financiële verplichtingen u bedoelt, die ik zou aangegaan hebben i.v.m. het **stadsvernieuwingsbeleid** en die ik niet zou nakomen.
5. Ik behoud mijn standpunt hierover, zoals verwoord in het antwoord op uw vraag nr. 68 van 21 maart 1986. Daarenboven zou het nu schrappen van woonuitbreidingsgebieden de waarde van het gewestplansysteem volledig op de helling zetten, hetgeen niet mijn bedoeling is en kan zijn.
6. In het licht van een verdere territoriale decentralisatie en gemeentelijke autonomie, moeten de gemeenten zelf de accenten leggen op in- of uitbreiding of moeten ze een evenwicht tussen beide nastreven.

Vraag nr. 118
van 6 juni 1986
van de heer A. DE BEUL

Mini-decreet — Publikatie vierde uitvoeringsbesluit

Op 28 juni 1984 werd in de Vlaamse Raad het mini-decreet gestemd. Ter uitvoering van dit decreet waren verschillende besluiten noodzakelijk. Het uitvoeringsbesluit dat moest aanduiden voor welke bestemmingen geen afwijkingen mogelijk zijn, is nog steeds niet gepubliceerd.

In antwoord op de vraag nr. 85 van 16 april 1985 deelde u mee dat na het advies van de Raad van State van 15 januari 1985, de administratie verzocht werd, rekening houdend met de adviezen, een nieuw advies op te maken.

Graag vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. U stelt dat het vierde uitvoeringsbesluit zeer belangrijk is voor de bescherming van de open ruimte. Wanneer zal dit nieuwe uitvoeringsbesluit worden gepubliceerd?
2. Volgens u zal, „pas wanneer dit besluit van kracht zal zijn, kan worden nagegaan of het mini-decreet nadelig is voor de open ruimte en of een aanpassing van de wet al dan niet moet overwogen worden”.

Zou u kunnen meedelen **hoe** u na dit vierde uitvoeringsbesluit wel zou kunnen vaststellen of de open ruimte door het mini-decreet wordt aange-tast?

3. Eenieder die met het mini-decreet te maken heeft, moet erkennen dat het mini-decreet een zware belasting betekent voor vooral de open ruimte. Dit wordt overduidelijk geïllustreerd door de (onvolledige) cijfers van de statistieken over het **ge-**

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid volgende gegevens te verstrekken.

1. Ten eerste wordt met de overheid ook de gemeentelijke plaatselijke overheid bedoeld. Ten tweede geldt het een voorwaardelijke vaststelling : „ wanneer de overheid vaststelt”.
2. Het woongedrag heeft inderdaad naast socio-culturele factoren ook met de marktsituatie te maken.

bruik van het mini-decreet. Lijkt het u dan ook niet logisch de toepassing van het mini-decreet op te schorten voor die bestemmingen waar een toepassing van het mini-decreet onaanvaardbaar is?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid nogmaals te bevestigen dat inderdaad voor de volledige toepassing van het mini-decreet een vierde uitvoeringsbesluit vereist is, en dat het decreet slechts na het van kracht worden van dit besluit op zijn impact kan worden beoordeeld.

Het vierde uitvoeringsbesluit beoogt te bepalen binnen welke gebieden de in artikel 79 van de **stedebouwwet** voorziene afwijkingsmogelijkheid niet of slechts gedeeltelijk kan toegepast worden. Zodra door de Executieve een ontwerp besluit wordt aanvaard, zal dit zo spoedig mogelijk gepubliceerd worden.

Wanneer na het van kracht worden van dit uitvoeringsbesluit het mini-decreet voor de open ruimte nadelige effecten zou hebben, zoals het geachte lid nu reeds meent te mogen besluiten, dan zal dit ongetwijfeld tot uiting komen bij een objectief onderzoek van het vergunningsbeleid terzake en zal ik niet nalaten de gepaste maatregelen te nemen.

Gezien in art. 79 waarborgen ingebouwd werden tot vrijwaring van een goede ruimtelijke ordening, zoals b.v. door de concrete en objectieve motiveringsplicht door de gemachtigde ambtenaar, wordt in afwachting van het van kracht worden van het vierde uitvoeringsbesluit de gedeeltelijke opschorting van de toepassing van het mini-decreet niet in overweging genomen.

Vraag nr. 120 van 6 juni 1986 van de heer J. PEPERMANS

Subsidiëring door gemeenten van fietspaden — Stand van zaken

Naar aanleiding van de maatregel waarbij bij de aanleg van fietspaden door een gemeente, deze gemeente wordt gesubsidieerd naar rata van 60 ten honderd door de Gemeenschap, 10 ten honderd door de provincie en 30 ten honderd door de gemeente, zou ik de geachte Minister de volgende vragen wensen te stellen.

1. Welke gemeenten hebben tot nog toe reeds gebruik gemaakt van deze maatregel?
2. Over welk bedrag gaat het hier, zowel totaal bedrag als uitgesplitst naar de aparte gemeenten, eventueel met de aanduiding indien er meer werken mee gemoeid zouden zijn?

Antwoord

1. In antwoord op zijn vraag van 6 juni jl. kan ik het geachte lid meedelen dat de subsidiëring van fietspaden door het Vlaamse Gewest kadert in het KB van 23 juli 1981, art. 4 punt 14, betreffende de subsidiëring van bepaalde werken, leveringen en

diensten die in het Vlaamse Gewest door of op initiatief van ondergeschikte besturen of ermee gelijkgestelde rechtspersonen worden uitgevoerd.

2. De tussenkomst van de provincies verschilt van provincie tot provincie en worden vastgesteld door de provinciale raden en de bestendige deputaties.
3. Deze werken gaan meestal gepaard met het aanleggen, de verbetering en de buitengewone herstelling van de wegen en zitten in het globale pakket van de subsidie dienaangaande.

Reeds verscheidene gemeenten hebben sedert jaren van deze subsidies gebruik gemaakt.

Het is echter op administratief vlak onbegonnen werk om de ten laste leggingen te globaliseren of uit te splitsen per gemeente.

Vraag nr. 121 van 6 juni 1986 van de heer G. CARDOEN

Aanleg golfterrein in Floordambos — Beschermende maatregelen landschap

Op 7 mei jl. is de vzw Brabantse Golf begonnen met het ontbossen van een tracé in het beschermde landschap Floordambos.

Graag hadden we van de geachte Gemeenschapsminister vernomen of:

1. in het Floordambos te Melsbroek een overtreding werd vastgesteld en welke maatregelen er zullen ondernomen worden om desgevallend de toestand te herstellen;
2. voor de landbouwgronden en de bossen behorende tot het domein Snoy te Melsbroek er enige procedure is ingezet voor de wijziging van het gewestplan;
3. er een aanvraag werd ingediend om op de hoger-vermelde plaats een golfterrein aan te leggen.

Antwoord

In verband met de problematiek rond de aanleg van een golfterrein in het Floordambos heb ik de eer het geachte lid het volgende mede te delen:

1. Op 10 mei 1986 werd door de lokale politie proces-verbaal opgesteld ten laste van de VZW Brabantse Golf wegens het onwettig uitvoeren van werkzaamheden in strijd met art. 2 a en 6 b van het Ministerieel Besluit van 5 maart 1986. Terzelfdertijd werd mondeling de stopzetting der werken bevolen. Dit werd door de heer Burgemeester schriftelijk bevestigd aan de VZW Brabantse Golf op 13.5.1986.
2. Er werd geen procedure ingezet voor de wijziging van het gewestplan.
3. Bij de gemeente zou een aanvraag voor een stedenbouwkundig attest nr. 2 voor de aanleg van een 9 holes golfterrein zijn ingediend. Het is mij niet bekend of daarover reeds een advies uitgebracht werd.

Vraag nr. 122
van 9 juni 1986
van de heer J. GABRIELS

Onregelmatige herziening van gewestplannen en bescherming van monumenten en landschappen — Rechtspraak Raad van State

Uiteraard zijn er regelmatig instellingen, personen en instanties die procedures inspannen tegen de Vlaamse Gemeenschap of het Vlaamse Gewest in verband met allerlei besluiten enz. bij de Raad van State.

Ik neem twee recente voorbeelden: — de MAMA, een particuliere milieuoorganisatie uit het Maasland heeft een procedure ingespannen tegen de Vlaamse Gemeenschap in verband met zware procedurefouten bij het goedkeuren van het ontwerp-gewestplan naar Gewestplan Maasland; — de NV CBR heeft een procedure ingespannen in verband met het beschermen van het Plateau van Kastert te Riemst.

Graag had ik van de geachte Minister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. In hoeveel gevallen en over welke gevallen is er door organisaties, personen, instellingen enz. een procedure ingespannen tegen de Vlaamse Gemeenschap of het Vlaamse Gewest in verband met onregelmatige en onjuiste procedures van het gewestplan?
2. Hoeveel uitspraken zijn er reeds **gedaan** en wat was de inhoud van deze arresten?
3. In welke gevallen is er door privé-firma's of door particuliere personen een procedure ingespannen tegen de Vlaamse Gemeenschap bij de Raad van State in verband met het bekomen van het deklasieren van zowel gebouwen als landschappen? Wat was het resultaat van eventueel gevelde arresten?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de Gemeenschapsminister van Cultuur.

Antwoord

Tot mijn spijt moet ik het geachte lid mede delen dat geen statistische gegevens voorhanden zijn in verband met de door hem gevraagde informatie.

Uw derde vraag betreft een materie **die** onder de bevoegdheid valt van de Gemeenschapsminister van Cultuur.

T. KELCHTERMANS
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN ONDERWIJS EN VORMING

Vraag nr. 24
van 13 juni 1986
van de heer J. GABRIELS

Laattijdige uitbetaling studietoelagen 1985-1986 — Stand van zaken in hoger en secundair onderwijs

Bijna dagelijks ontvang ik klachten van ouders betreffende het erg laattijdig betalen van de studietoelagen voor het schooljaar 1985-1986.

Aangezien het huidige schooljaar bijna ten einde loopt en u indertijd overal verkondigde er een punt van te maken de studietoelagen dit jaar tijdig te zullen betalen, zou ik u willen vragen hoeveel studietoelagen er nog moeten uitgekeerd worden?

Graag een opsplitsing naar hoger en secundair onderwijs én het aantal nog te betalen studietoelagen per provincie.

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag omtrent het aantal nog te behandelen dossiers voor studietoelagen, opgesplitst naar hoger en secundair onderwijs en per provincie, heb ik de eer het geachte lid de hiernavolgende gegevens te verstrekken.

— Hoger Onderwijs

Binnengekomen dossiers :	50.868
Afgehandelde dossiers :	<u>49.768</u>
nog te behandelen :	1.100

Deze rest-groep van 2% is een „normale” groep die bestaat uit aanvragen met een onvolledig dossier.

— Secundair Onderwijs

	Aantal ingezonden dossiers	Nog te behandelen	%
Prov. Antwerpen	28.080	421	1,5
Prov. Brabant	17.580	316	1,8
Prov. W.-VI.	35.324	2.013	5,7
Prov. O.-VI.	27.311	11.260	15,6
Limburg	25.723	514	2,80

P. DEPREEZ
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN EXTERNE BETREKKINGEN

Vraag nr. 20
van 15 april 1986
van de heer E. DERIJCKE

Imago Vlaanderen in het buitenland — Kostprijs studie CEGOS

In augustus 1985, werd in opdracht van Gemeenschapsminister Jacky Buchmann, een studie gepubliceerd door het Bureau CEGOS, nopens het imago van Vlaanderen in het buitenland.

Wil de geachte Gemeenschapsminister mij mededelen hoeveel deze studieopdracht heeft gekost?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat voor de vermelde studie aanvankelijk een overeenkomst werd afgesloten ten belope van 1.979.565 frank, bedrag dat in schijven aan de firma SOFIPRO NV betaald werd.

Nadien werd voor dezelfde studie nog een tweede overeenkomst afgesloten ten belope van 1.973615 frank.

De totale kostprijs bedraagt **dus** 3.953.180 frank

Vraag nr. 28
van 13 mei 1986
van de heer H. SUYKERBUYK

Franse Nationale Raad — Vertegenwoordiger van de Nederlandse Cultuur uit Vlaanderen

In Frankrijk werd een „Conseil National des Langues et Cultures de France” opgericht. De vorige Minister van Cultuur Lang zou, in verband met Frans-Vlaanderen gesteld hebben dat het Nederlands een vreemde taal is in Frankrijk en dat het hem daarom goed voorkwam dat een vertegenwoordiger van Vlaanderen in die Nationale Raad zou zetelen.

Is deze informatie juist en is een vraag van die strekking door Minister Lang aan de Vlaamse Regering gesteld. Zo ja, wat was het daaraan gegeven gevolg.

Met betrekking tot Frans-Vlaanderen verzoek ik de Executieve, indien er geen vraag vanwege Minister Lang of diens opvolger is ingekomen, of de Executieve zelf contact zal opnemen met de Minister van Cultuur in Frankrijk, in dit verband met een vertegenwoordiger van de Nederlandse Cultuur in Vlaanderen, in die Franse Nationale Raad.

Antwoord

Hierbij heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat de vorige Minister van Cultuur, de heer J. Lang, nooit langs de daartoe geëigende kanalen een vraag gericht heeft aan de Vlaamse Gemeenschap om een vertegenwoordiger aan te duiden om zitting te nemen in de „Conseil National des Langues et Cultures de France”.

Ik heb de ambassadeur van Frankrijk in Brussel gevraagd of een vertegenwoordiger van de Nederlandse Cultuur kan opgenomen worden.

Ik zal het geachte lid bij antwoord op ons schrijven, hierover verder informeren.

Vraag nr. 32
van 27 juni 1986
van de heer J. GABRIELS

Intensieve veehouderijen — Beleid

De ruimtelijke problemen van de intensieve veehouderij zijn terug te voeren op drie punten; aantasting van de kleinschaligheid van het landschap door bouw van bijna fabrieksmatige complexen, overmatige bemesting met als gevolg hoge concentraties fosfaat en nitraat en hoge concentraties van ammoniak.

Ons land wordt hiermee in toenemende mate geconfronteerd, de maatregelen ter zake blijven evenwel uit.

Graag had ik van de Gemeenschapsminister vernomen in hoeverre deze ruimtelijke problemen in ons land eveneens terug te voeren zijn tot deze drie punten?

Een welke maatregelen heeft men tot op heden genomen om deze problemen tegen te gaan en welke

maatregelen denkt men op korte, middellange en lange termijn te nemen?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat deze materie niet onder mijn bevoegdheden ressorteert.

P. DEWAELE
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN CULTUUR

Vraag nr. 149
van 16 april 1986
van de heer A. DE BEUL

Centraal Station te Antwerpen — Bescherming

Op het departement van Verkeerswezen zouden plannen in overweging worden genomen om de toekomstige sneltrein (TGV) het centraal station te Antwerpen te laten aandoen, waarbij dan aan dit beschermd monument ernstige en onherstelbare verminkingen zouden worden aangebracht.

Wil de Minister mij mededelen of hij op de hoogte is van dergelijke plannen en of zijn advies ter zake reeds werd gevraagd.

In ontkennend geval, gelieve de Minister mij te verzekeren dat hij deze aangelegenheid bijzonder scherp in het oog zal houden.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag van 16 april 1986, kan ik het geachte lid mededelen dat dergelijke plannen mij niet werden overgemaakt.

In ieder geval zal met de grootste zorg over de conservatie van het Centraal Station te Antwerpen gewaakt worden.

Vraag nr. 154
van 17 april 1986
van de heer A. DE BEUL

Uitvoering internationale culturele akkoorden — Bedrag begrotingskredieten CGICS 1983 en 1984

De Gemeenschapsminister gelieve mij mede te delen welk bedrag uit de begrotingskredieten van het Commissariaat-generaal voor de Internationale Culturele Samenwerking in de begrotingsjaren 1982, 1983 en 1984 werd uitgegeven voor de uitvoering van elk van de door ons land gesloten akkoorden.

Ik moge hem verzoeken tevens het bedrag mede te delen dat in het kader van de uitvoering van deze akkoorden werd besteed door de Franse Gemeenschap.

N.B.: Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer P. Deprez, Gemeenschapsminister van Externe Betrekkingen.

Antwoord

In verband met het eerste deel van de vraag met betrekking tot de bedragen uit de begrotingskredieten van het CGICS voor de uitvoering van de Internationale Culturele Akkoorden in de begrotingsjaren 1982, 1983 en 1984 werd mij door de administratie van het vroegere CGICS, thans omgevormd tot CGIS het volgende antwoord medegedeeld :

1982	532.01	Tentoonstellingen	6.213.839
	532.02	Culturele & socio-cult. activiteiten	22.683.771
	532.03	Zendingen en onthaal	4.590.961
	532.04	Verenigingen en instellingen	6.060.563
	532.05	Onderwijs en wetenschappen	30.655.090
		totaal	70.204.224
1983	532.01	Tentoonstellingen	16.904.714
	532.02	Culturele & socio-cult. activiteiten	29.940.401
	532.03	Zendingen en onthaal	6.619.924
	532.04	Verenigingen en instellingen	5.422.480
	532.05	Onderwijs en wetenschappen	38.971.787
		totaal	97.859.306
1984	532.01	Tentoonstellingen	21.631.605
	532.02	Culturele & socio-cult. activiteiten	29.164.656
	532.03	Zendingen en onthaal	5.231.755
	532.04	Verenigingen en instellingen	6.482.709
	532.05	Onderwijs en wetenschappen	37.209.392
		totaal	99.720.117

— Wat het antwoord op het tweede deel van de vraag betreft, werd er reeds vermeld in mijn voorlopig antwoord van 20 mei 1986, dat het mij niet toekomt, mij uit te spreken over bestedingen gedaan door de Franse Gemeenschap.

Vraag nr. 161
van 28 april 1986
van de heer J. VALKENIERS

Zendmast te Sint- Pieters- Leeuw — Alternatieven en stand van het dossier

Reeds een tijd geleden uitte de BRT het verlangen een 325 m hoge zendmast te Sint-Pieters-Leeuw op te richten. Terecht kreeg dit plan heel wat weerwerk van omwonenden. De BRT had immers slechts rekening gehouden met technische criteria zonder aandacht te schenken aan het menselijk aspect en de invloed op het leefmilieu en het landschap.

Verder werden door het anti-mastcomité een aantal zeer valabele alternatieven vooropgesteld.

Graag vernam ik hoe dit dossier inmiddels is geëvolueerd.

Werden de voorgestelde alternatieven ernstig onderzocht? Zo ja, wat is hiervan het resultaat?

Antwoord

Aan het geachte lid, kan ik de hierna volgende elementen van antwoord verstrekken.

Luidens de betrokken diensten van de BRT heeft de voorgenomen plaatsing van een antennemast in Sint-Pieters-Leeuw aanleiding gegeven tot het formuleren van diverse alternatieven. Ik kan het geachte lid bevestigen dat al deze voorstellen door de BRT grondig werden onderzocht. Zo ook het voorstel van het zgn. antimastcomité dat een perceel betreft, gelegen in een industriegebied te Ruisbroek, langs het kanaal Brussel-Charleroi. Dit terrein bleek voor de BRT niet bruikbaar, o.m. omwille van een te kleine afstand tot een dichtbevolkt stadsgedeelte. Daarenboven kon voor dit terrein geen positief advies worden bekomen vanwege het Bestuur der Luchtvaart. Tenslotte noopt de zeer lage ligging ten opzichte van de omgeving tot de bouw van een beduidend hogere en duurdere toren.

Anderzijds lijkt het mij nuttig te beklemtonen dat een zendstation geen enkele milieuhinder met zich brengt en dat aan de esthetische waarde van het bouwwerk ten bate van het landschap de grootste zorg wordt besteed.

Het onderzoek van deze en andere alternatieve vestigingsplaatsen voor de mast heeft reeds een geruime vertraging veroorzaakt. De BRT blijft klachten ontvangen van kijkers die voor hun kijk- en luistergeld ontvangst eisen van het tweede TV-programma, dat zij nu al twee en een half jaar moeten missen. De radioprogramma's op de FM-band konden weliswaar tijdelijk overgebracht worden naar Veltem, doch de verouderde installatie van die zendmast maakt het zeer riskant er voor langere termijn op te vertrouwen.

Het onderzoek van alle mogelijke opstelplaatsen voor de vervanging van de vernielde mast is zeer uitgebreid en nauwgezet gebeurd. Er moeten nu conclusies worden getrokken om met de bouw van de nieuwe mast ten spoedigste te kunnen beginnen. Het is daarom belangrijk het bouwvergunningdossier zo vlug mogelijk af te handelen.

Vraag nr. 169
van 30 april 1986
van de heer A. DE BEUL

BR T- uitzending , Wie schrijft die blijft " — Geïnterviewde auteurs in 1984 en 1985

Bij de Vlaamse Auteurs heerst nogal wat ongenoege over het feit dat in de — overigens voortreffelijke — BRT-uitzending „Wie schrijft die blijft” veel meer buitenlanders dan schrijvers van bij ons aan bod komen.

De Gemeenschapsminister gelieve mij, voor de jaren 1984 en 1985, mede te delen welke auteurs, en van welke nationaliteit, per uitzending werden geïnterviewd.

Antwoord

Aan het geachte lid, kan ik de hierna volgende gegevens voor antwoord verstrekken.

De indruk dat in het boekenprogramma „Wie schrijft die blijft“ meer buitenlandse schrijvers dan auteurs van bij ons aan bod komen, berust, zoals uit bijliggende lijsten zal blijken, niet op feiten.

In 1984 waren 46 van de 57 auteurs Nederlandstaligen en 38 van die 46 waren Vlamingen.

Verder weze aangestipt dat het boekenprogramma:

- a. sinds 1981 internationaal georiënteerd is en dus zowel werk van buitenlandse als van binnenlandse schrijvers bespreekt;
- b. rekening houdt met de richtlijnen van de Belgisch-Nederlandse culturele akkoorden en dus de Nederlandse literatuur als één geheel beschouwt en behandelt.

Die vuistregel wordt overigens ook door de Nederlandse Taalunie voorgeschreven.

Het boekenprogramma maakt derhalve geen onderscheid tussen Vlaamse en Nederlandse auteurs. Nederlanders zijn in dit verband voor dit programma geen buitenlanders.

Bijliggend gaan de lijsten van de uitzendingen van 1984 en 1985.

Wie schrijft die blijft - uitzendingen

- 25.01.84 — Jeroen Brouwers (NL)
— Mario Benedetti (Uruguay)
— Eddy Van Vliet (VI)
- 22.02.84 — Simon Carmiggelt (NL)
Jan Willem van de Wetering (NL)
— Denise Levertov (U.S.A.)
- 21.03.84 — Jan Cremer (NL)
Daniël Robberechts (VL)
Gust Gils (VL)
Julio Cortázar (Argentinië)
- 18.04.84 — William Golding (Gr.Br.)
— Luc Schepens (VL)
— Henri Van Daele (VL)
- 16.05.84 — Martin Walser (D)
— Marcel Janssens (VL)
— Edgar Cairo (NL)
- 13.06.84 — Valere Depauw (VL)
— Lucienne Stassaert (VL)
A.N. Wilson (Gr. Br.)
- 08.08.84 — Tété-Michel Kpomassie (Togo)
- 05.09.84 — Umberto Eco (Italië)
- 03.10.84 — Emmanuel Le Roy Ladurie (FR)
— Marcel Coole (VL)
— Jan van den Weghe (VL)
- 31.10.84 — J. Weverbergh (VL)
M. Ros (NL)
D. Robberechts (VL)
— L. Geerts (VL)
— Aad Nuys (NL)
- 01.11.84 — Marc Braet (VL)

- 02.11.84 — Aster Berkhof (VL)
Clem Schouwenaars (VL)
- 03.11.84 — Jef Geeraerts (VL)
Miriam Van hee (VL)
- 04.11.84 — Georges Adé (VL)
Staf Schoeters (VL)
- 05.11.84 — Emile Degelin (VL)
— Jozef Deleu (VL)
- 06.11.84 — Leo Beyers (VL)
Gust Van Brussel (VL)
- 07.11.84 — Marcel Van Nieuwenborgh (VL)
— Marc Andries (VL)
- 08.11.84 — Herman Portocarero (VL)
— Gaston Van Camp (VL)
- 09.11.84 — Marleen de Créé (VL)
Andreas Roels (VL)
- 10.11.84 — Femand Bonneure (VL)
— Axel Bouts (VL)
- 11.11.84 — Chris Vandembroeke (VL)
— Jo Gisekin (VL)
- 28.11.84 — Marguerite Duras (FR)
— Hubert van Herreweghen (VL)
Hans Warren (NL)
- 26.12.84 — Roald Dahl (Gr. Br.)
Joop De Beeck (VL)
— Liva Willems (VL)
— Agnes Verboven (VL)

Wie schrijft die blijft - uitzendingen

- 30.01.85 — Boudewijn Büch (NL)
Germaine Greer (Australië)
- 27.02.85 — Jan de Hertog (NL)
— Ryszard Kapuscinski (Polen)
— Alfred Kossmann (NL)
- 27.03.85 — Monika Van Paemel (VL)
— Karel De Clerck (VL)
— Pierre H. Dubois (NL)
- 24.04.85 — Patricia Highsmith (U.S.A.)
— Frans Deputer (VL)
— Ernest Mandel (VL)
- 22.05.85 — Pierre Assouline (FR)
— Willy Spillebeen (VL)
— Bert Vanheste (VL)
Louis Paul Boon herdenking (VL)
— Paul De Wispelaere (VL)
— A. Manteau (VL)
- 19.06.85 — Isabel Allende (Chili)
— Patrick Conrad (VL)
Hubert Lampo (VL)
— Max Dendermonde (NL)
- 24.07.85 — J. Van Oudshoorn (NL)
- 11.09.85 — Ivo Michiels (VL)
— Graham Swift (Gr. Br.)
— Walter Van Den Broeck (VL)
- 09.10.85 — Jos Vandelloo (VL)
John Irving (U.S.A.)
— Paul Koeck (VL)
- 01.11.85 — Aster Berkhof (VL)
- 02.11.85 — Colleen Mc Cullough (Australië)

- 03.11.85 — Herman De Coninck (VL)
— Prosper De Smet (VL)
- 04.11.85 — Jef Geeraerts (VL)
- 05.11.85 — Torn Lanoye (VL)
— Herman Brusselmans (VL)
- 06.11.85 Auteurs antwoorden op de vraag „ Waarom schrijft U”
De Vlaamse auteurs:
A. Berkhof
M. Cottenjé
A. Demedts
J. Geeraerts
K. Jonckheere
P. Koeck
H. Raes
C. Schouwenaars
— Greta Seghers
— W. Spillebeen
J. Vandelloo
M. Van Paemel
E. Van Vliet
G. Walschap
- 07.11.85 — Bob Van Laerhoven (VL)
- 08.11.85 Herman Vos (VL)
- 09.11.85 — André Janssens (VL)
Gerda Van Erkel (VL)
- 11.11.85 — Guido Van Heulendonk (VL)
- 04.12.85 — André Brink (Zuid-Afrika)
Maj Sjöwall (Zweden)
Juan Rulfo (Mexico)
Tomas Ross (NL)

Vraag nr. 170
van 30 april 1986
van de heer J. SAUWENS

Teloorgang Vlaamse zangcultuur — Maatregelen

Een gezaghebbende Vlaamse Cultuurbeweging heeft zich onlangs erg bezorgd uitgelaten over de teloorgang van de Vlaamse zangcultuur.

Vandaag moeten we meemaken dat er weerstand is van de eigen radio- en televisiediensten, en dat ook het zangonderwijs schromelijk in gebreke blijft. Het zangverzuim in het onderwijs is vrij algemeen. Zingen is nochtans één van de natuurlijke behoeften van de mens.

Velen noemen het een beeld van volledige culturele ontwaarding: de dictatuur van commercie, transistor-radio's, video-clips, dancing-decibels, . . .

Vandaar, geachte heer Minister, vernam ik graag een antwoord op de volgende vragen.

1. Is het probleem van de vershraling van de Vlaamse zangcultuur u bekend?
2. Is u het ermee eens dat de oprukkende golf van Angelsaksische hi-fi muziek een verarming kan betekenen voor de eigen cultuur, wanneer deze nu volledig verdrongen wordt ?
3. Welke maatregelen heeft uw departement getroffen om de eigen volkscultuur te stimuleren? Wel-

ke maatregelen zult u zelf gaan treffen? Zowel inzake onderwijs als inzake vrijetijdscultuur?

4. Heeft u ter zake contact gehad met de nationale Minister van Onderwijs?
5. Welke initiatieven zult u nemen in dit verband inzake de uitzendingen van de openbare radio en TV-omroep en de nog op te richten commerciële omroep?

Antwoord

In tegenstelling tot de bewering van het geachte lid, bestaat er bij de BRT geen enkele weerstand t.o.v. de Vlaamse zangcultuur.

Hoewel het niet de taak is van **de** omroep het volk te leren zingen of de vorming van zangers op zich te nemen, wil de BRT gevormde talenten een ernstige kans geven, zowel als solo als in groepsverband.

Radio en Televisie hebben nooit nagelaten alle mogelijkheden in dat domein te benutten, zowel in het lichte als in het ernstige genre. Naast produkties van het eigen koor, komen tal van andere goede koren in de uitzendingen aan bod en vooral de eigen vocale solisten met talent.

Op het stuk van volksliederen poogt de BRT-radio bij te dragen tot een zekere vernieuwing: aan heden-daagse componisten en uitvoerders wordt de opdracht gegeven bestaande werken in een vernieuwde versie te registreren, d.w.z. met nieuwe arrangementen voor solisten, koren en ensembles.

Geregeld geeft de Radio ook compositieopdrachten zodat het repertoire wordt aangevuld met nieuwe creaties.

Recente en succesvolle voorbeelden daarvan zijn:

- de creatie van de LP „IJslandsuite”;
- de creatie van vier nieuwe liedjes n.a.v. de herdenking van de Val van Antwerpen;
- nieuwe opnamen van drie bekende Vlaamse Volksliedjes in arrangementen van Luk Smets voor orkest en vocaal ensemble.

Voor de nabije toekomst staan op stapel:

- volkszangers zingen oude marktliederen,
- nieuwe arrangementen voor solisten, koor en orkest van liederen van Emiel Hullebroeck.

Op Televisie heeft de Dienst Ernstige Muziek door de jaren heen geen kans onbenut gelaten om Vlaamse toondichters en hun werken in het licht te brengen.

Vanaf 1987 zal de Televisie beginnen met een „anthologie” van het Vlaamse lied vanaf de Middeleeuwen. Overigens wordt de mogelijkheid onderzocht om bij deze reeks videocassettes en begeleidende tekstboeken uit te geven ten behoeve van zangers, koren, scholen, verenigingen, universiteiten, enz.

Wat de lichte muziek betreft wordt ook de BRT geconfronteerd met het feit dat 80% van de markt beheerst wordt door een Angelsaksisch aanbod met als repercussie dat de eigen muziekproduktie in België eveneens op een engelstalig repertoire en op actuele trends is gericht.

In het nieuwe medialandschap moet de BRT opkomen tegen een enorme concurrentie, zodat zij die realiteit gewoon niet kan negeren.

Niettemin wordt het schaarse Vlaamse aanbod dat kwalitatief verantwoord is, geregeld in de uitzendingen opgenomen. Voorbeelden daarvan zijn „Sjobistime”, de specials rond Verminnen, uitzending van de Baccarabeker, van de Gentse Feesten, van de Boulevard of Broken Dreams en van de koplopers als Tura, Urbanus, enz.

Bovendien wordt op radio en televisie getracht de muzikmakers aan te zetten tot creativiteit en zodoende bij te dragen tot het ontstaan van een nieuw repertorium. dat qua gedachtengoed, ritme en melodie overeenstemt met de dynamiek en de thematiek van de huidige generatie.

Vraag nr. 171
van 5 mei 1986
van de heer M. DIDDEN

BR T-publikaties — Opbrengst

Is het mogelijk mij met betrekking tot de BRT volgende gegevens te vermelden:

1. welke zijn de opbrengsten van de publikaties die door de BRT verkocht worden?
2. Gaarne zou ik een inzicht bekomen in de opbrengst van de eigen activiteiten van de BRT buiten de publikaties en buiten de normale dotatie die aan de BRT gegeven wordt door de Vlaamse Gemeenschap.

Antwoord

Zoals het geachte lid kan zien in de Balans en rekeningen van de BRT, afgesloten per 31 december 1985, luidt het antwoord op zijn vragen als volgt.

1. Opbrengsten van de publikaties die door de BRT verkocht worden. In 1985 werden voor 35.541.04 1 frank publikaties verkocht.
2. Eigen ontvangsten in 1985 buiten de publikaties en de dotatie van de Vlaamse Gemeenschap:

Bankintresten	23.219.261
Diverse ontvangsten	12.661.812
Terugnemingen van voorzieningen voor risico's en lasten en voor vereffeningen van bestellingen	31.487.385
Sponsoring	90.160.800
Ontvangsten uit verstrekte diensten	43.303.037
Ontvangsten uit kabelakkoord	130.758.000
Tussenkost van verzekeringen in schade aan investeringsgoederen	288.795
Verkoop merchandisingsproducten	7.338.075
Verkopten programma's	10.369.418
Ontvangsten uit promotiespots	31.712.010
Opbrengsten van de verkoop van patrimoniale voorwerpen	4.434.469
Diverse opbrengsten van het onroerend patrimonium	2.424.394
	<u>388.157.456</u>

Bron : Balans en rekeningen afgesloten per 31 december 1985.

Vraag nr. 172
van 5 mei 1986
van de heer A. DE BEUL

Vlaams Cultureel Centrum „De Brakke Grond” te Amsterdam — Werking

Het Cultureel Centrum „De Brakke Grond” te Amsterdam moet tijdig kunnen inspelen op, en engagementen nemen voor evenementen die zich voor de nabije toekomst aandienen, zoals de viering in september a.s. van 40 jaar cultureel akkoord België-Nederland, de manifestaties in 1987 rond Amsterdam, Europese Hoofdstad van de Cultuur, enz.

In het verleden werden dergelijke aangelegenheden rechtstreeks afgehandeld met het Commissariaat-Generaal voor Internationale Culturele Samenwerking van de Nederlandse Cultuurgemeenschap in België, waaronder „De Brakke Grond” rechtstreeks ressorteerde.

Sinds de omvorming van dit Commissariaat-Generaal tot het nieuwe Commissariaat-Generaal voor de Internationale Samenwerking van de Vlaamse Gemeenschap, welke per 1 april jl. operationeel werd, is het voor de Directie van „De Brakke Grond” niet meer zo duidelijk tot welke instantie zij zich voor haar dringende beleidsproblemen met o.m. budgettaire weerslag moet wenden.

Wil de Minister mij meedelen welke directieven hij heeft gegeven om binnen de kortst mogelijke tijd dergelijke moeilijkheden uit de wereld te helpen.

Antwoord

Bij de omvorming per 1 april jl. van het Commissariaat-Generaal voor de Internationale Culturele Samenwerking tot Commissariaat-Generaal voor de Internationale Samenwerking, werd beslist dat alle dossiers betreffende materies, in een overgangsfase structureel afhangen van de heer Secretaris-Generaal van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

Alle dossiers met beleids- en financiële implicaties, waaronder de Brakke Grond, dienen dus overgemaakt aan de Diensten van de Secretaris-Generaal.

In verband met de weddes van het personeel van de Brakke Grond werden maatregelen genomen teneinde de betaling niet te onderbreken.

Tot op heden werden mij geen moeilijkheden i.v.m. dringende beleidsproblemen met budgettaire weerslag gemeld.

Vraag nr. 173
van 9 mei 1986
van de heer A. DE BEUL

Bescherming van kasseiwegen — Procedure en controle

Op onze vraag nr. 30 van 17 januari 1986 antwoordde u dat het wijzigen van een wegbedekking een ver-

gunningsplichtige activiteit is. U verwees naar het decreet van 3 maart 1976. In onze vraag nr. 82 van 19 februari 1986 weerlegden we deze bewering door te stellen dat enerzijds dit decreet niet van toepassing is voor de landschappen en anderzijds de wijziging van de wegbedekking, geen vergunningsplichtige activiteit is volgens de stedenbouwwetgeving. Niettegenstaande onze vraag tot juridische onderbouwing hield u zonder enige motivering uw stelling staande.

Vermits u onze argumentatie niet aannam hebben we onze stellingname voorgelegd aan de Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Ruimtelijke Ordening. Deze stelde dat enkel in geval van een tracéwijziging een bouwvergunning noodzakelijk is. Het wijzigen van de wegbedekking in een beschermd landschap of in een landschap dat het voorwerp is van een niet vervallen beschermingsvoorstel, is niet relevant; het betreft immers een niet-bouwvergunningsplichtige activiteit.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Het wijzigen van de wegbedekking is geen vergunningsplichtige activiteit. Zelfs binnen een beschermd landschap kunnen deze dan ook zonder enig advies of toelating van de dienst Monumenten en Landschappen worden uitgevoerd. Op welke juridische argumentatie is uw stellingname, dat er wel een vergunning overeenkomstig de wetgeving op de ruimtelijke ordening en stedenbouw noodzakelijk is, dan wel gebaseerd? Deze stellingname verkondigde u in de vraag nr. 30 van 17 januari 1986 en in de vraag nr. 82 van 19 februari 1986.
2. Kasseiwegen vormen een essentieel deel van het landschap; in andere gevallen is de kasseiweg zelfs een monument. Nochtans wordt slechts uitzonderlijk bij bescherming rekening gehouden met een kasseiweg. Een aparte bescherming van de wegbedekking is noodzakelijk, zeker in 't licht van het niet-vergunningsplichtig zijn van het wijzigen van de wegbedekking. Welke concrete maatregelen voorziet u om aan deze leemte tegemoet te komen?
3. Vermits een kasseiweg of een andere **wegbedekking**, zelfs in een beschermd landschap geen enkele bescherming heeft, moet een aparte **beschermingsprocedure** worden ingesteld. Bent u ook deze mening toegedaan?
4. In vraag nr. 82 van 19 februari 1986 stelde u dat er geen lijst beschikbaar is van aparte beschermingen van kasseiwegen in landschappen. Welke richtlijnen worden gegeven opdat de kasseiwegen in het landschap geïntegreerd worden?

Worden in de beschermingsbesluiten, buiten de vier geciteerde aparte beschermingen van kasseiwegen, bepalingen voorzien die de bescherming van kasseiwegen waarborgen? Welke?

5. Welke controle bestaat er op de bescherming van kasseiwegen binnen een beschermd landschap? In hoeveel gevallen werd aan uw diensten advies gevraagd bij het wijzigen van de wegbedekking in een beschermd landschap? In, hoeveel gevallen

werd het behoud van de kasseiweg geadviseerd en hoe dikwijls werd dit advies gevraagd?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag van 9 mei 1986 kan ik het geachte lid meedelen.

1. In mijn antwoord op vraag nr. 30 van 17 januari 1986 en op vraag nr. 82 van 19 februari 1986 was het niet de bedoeling te verwijzen naar de vergunning zoals bepaald door de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en stedenbouw, maar eerder naar de bepalingen van het decreet van 3 maart 1976 en het koninklijk besluit van 6 december 1976.

Het artikel 11 van het decreet van 3 maart 1976 bepaalt dat eigenaars en vruchtgebruikers van een beschermd monument of van een in een beschermd stads- of dorpsgezicht gelegen onroerend goed, ertoe gehouden zijn, — door de nodige instandhoudings- en onderhoudswerken —, het in goede staat te behouden en het niet te ontsieren, te beschadigen of te vernielen.

Volgens artikel 3 lit. 12 van het koninklijk besluit van 6 december 1976 tot bepaling van de voorschriften inzake instandhouding en onderhoud van de monumenten en de stads- en dorpsgezichten, zijn volgende werken verboden behoudens schriftelijke toelating van de Gemeenschapsminister of zijn gemachtigde: wijzigen of vervangen, door een ander materiaal dan het aanwezige, van straten, stoepen en pleinen. Dit waarborgt voldoende het behoud van kasseiwegen als apart beschermd monument of als deel van een beschermd stads- of dorpsgezicht.

Wat betreft kasseiwegen gelegen in een beschermd landschap, verwijs ik naar de wet van 7 augustus 1931 (gewijzigd bij decreet van 13 juli 1972) die bepaalt dat elk beschermingsbesluit de erfdienstbaarheden opsomt die van toepassing zijn op het betreffende landschap en dat werken die verboden zijn door de opgelegde erfdienstbaarheden slechts kunnen worden toegelaten bij besluit van de Vlaamse Executieve, na advies van de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen.

Het behoud van een kasseiweg kan dus als erf dienstbaarheid opgenomen worden.

2. Gelet op hetgeen aangehaald is in punt één, kunnen we stellen dat een kasseiweg zowel gelegen in een beschermd stads- en dorpsgezicht als gelegen in een beschermd landschap voldoende beveiligd is.
- 3 en 4. Akankelijk van de aard en eigenschappen van een beschermd landschap kunnen bijzondere erfdienstbaarheden worden opgenomen in het beschermingsbesluit. Ik zal dan ook de aandacht van het Bestuur voor Monumenten en Landschappen er op vestigen dat binnen de grenzen van een beschermd landschap de erfdienstbaarheden zo geformuleerd worden dat ze een maximale bescherming waarborgen.

5. Het Bestuur Monumenten en Landschappen wordt regelmatig geraadpleegd door andere diensten inzake kasseiwegen. Het meest bekende voorbeeld is dat van de „ Paddestraat” (Zottegem-Zwalm, KB 2.4.1981), waarvoor in het kader van de ruilverkaveling, gezocht werd naar een optimale oplossing voor het behoud van het karakter van deze beschermde kasseiweg. Er worden geen statistieken bijgehouden van de adviesaanvragen voor het wijzigen van de wegbedekking in een beschermd landschap.

Vraag nr. 174
van 13 mei 1986
van de heer M. DESUTTER

Media — Sluikreclame

Eind maart werd op de Franse Zender FR 3 een televisie-uitzending verzorgd over de werkstijl en de motivatie van het personeel van een grootwarenhuisbedrijf.

Dit evenement werd uitvoerig gecommentarieerd op onze Belgische radio- en televisiezenders. Hierbij werd herhaaldelijk gebruik gemaakt van de naam van bedoelde firma.

Wellicht kon men ook spreken van „een grootwarenhuis ” of „ een grootwarenhuisketen”.

Meent u niet dat het hier om verdoken reclame ging. Wanneer namen van bedrijven en merknamen om de haverklap zomaar vermeld worden op radio en televisie, kan er op zijn minst een vermoeden bestaan van sluikreclame.

Antwoord

Op 23 april 1986 vond op het derde Franse TV-net een uitzending plaats waarin de warenhuisketen GB-Inno-BM zich richtte tot haar 18.000 personeelsleden in België.

De Vlaamse TV heeft aan de vermelde gebeurtenis geen aandacht geschonken.

De Radio heeft er op 24 april gewag van gemaakt in het ochtend- en middagnieuws, evenals in de avondeditie van het duidingsmagazine Aktueel. De warenhuisketen werd daarin met haar firmanaam vermeld.

Een tijd geleden werden bedrijven zo omslachtig beschreven dat de luisteraar ook zonder vermelding van de naam kon weten welke onderneming werd bedoeld. Deze procedure wordt als verouderd beschouwd. De laatste jaren worden firma- en merknamen voluit vermeld voor zover ze nodig zijn om een bericht duidelijk te verstaan. Daarbij wordt er wel over gewaakt de frequentie van de naamvermelding tot een minimum te beperken en zodoende te voorkomen dat ze als sluikreclame wordt aangezien. Die regel werd in onderhavig geval nageleefd.

Vraag nr. 176
13 mei 1986
van mevrouw M. PANNEELS-VAN BAELEN

24-uren-staking 5 tot 6 mei 1986 — Artiesten op BR T- radio

Welke Vlaamse artiesten zijn gedurende de 24-uren-staking van 5 tot 6 mei 1986 op de BRT-radio aan bod gekomen en gedurende hoeveel minuten?

Vindt de geachte Minister niet dat één bepaalde zanger het overgrote deel van de auteursrechten heeft opgestreken?

Antwoord

In antwoord op de vraag van het geachte lid kan ik de volgende gegevens verstrekken.

Naar aanleiding van bovengenoemde parlementaire vraag in verband met de Vlaamse artiesten die tijdens het vervangingsprogramma van maandag 5 mei 17 u tot dinsdag 6 mei 17 u op de BRT-radio aan bod zijn gekomen, werd een controlestelling uitgevoerd die volgende resultaten opleverde :

A. Vlaamse artiesten, vocaal, Nederlandstalig

Artiest :	Duur :
Wim De Craene	4' 17"
Raymond Van het Groenewoud	6' 23"
Willem Vermandere	40' 01"
Urbanus van Anus	59' 37"
totaal :	110' 18"
	(1 u 50' 18")

B. Vlaamse artiesten, vocaal, Engelstalig

Artiest of groep:	Duur :
Patrick Alessi	14' 02"
John Ydt	12' 45"
Nikky Langley	12' 42"
White Light	4' 20"
Aroma di Amore	5' 15"
Mensen blaffen	3' 47"
Aimless Device	5' 20"
The Wave	6' 18"
Trial	4' 07"
Kid Montana	4' 15"
Fred A.	4' 30"
General Fears	4' 17"
totaal :	81' 38"
	(1 u 21' 38")

C. Vlaamse artiesten, instrumentaal

Artiest, groep, orkest :	Duur :
BRT Big Band	43' 02"
BRT Jazzorkest	16' 02"
BRT Filharmonisch Orkest	13' 45"
BRT Kamerorkest	11' 54"
Alarius Ensemble	10' 40"
La Petite Bande	27' 27"
Tony Bauwens Sextet	6' 10"
Was0	2' 54"
Milkshake Banana	5' 40"
Kwintet Philip Decae	4' 51"
Willy Staquet	2' 18"
Dirk Joris	7' 04"
totaal :	151' 47"
	(2 u 31' 47")

Uit deze telling blijkt dat op een totaal van 22 uur uitzending 5 u 43'43" of 26 procent door „Vlaamse Artiesten” werd verzorgd. Daarbij dient opgemerkt dat een uitvoerende kunstenaar enkel auteursrechten opstrijkt wanneer hij ook de muziek en/of de tekst geschreven heeft. Voor Urbanus van Anus (59'37") en Willem Vermandere (40' 01") is dit laatste het geval. Hun aandeel in het vervangingsprogramma van 5-6 mei 1986 kan inderdaad als overdreven worden beschouwd.

De oorzaak van dit onevenwicht dient gezocht in de spoed waarmee dergelijke uitzendingen tijdens stakingsacties moeten worden samengesteld.

In de volgende stakingsuitzending werd er trouwens bijgestuurd. Volgende cijfers leveren daarvan het bewijs:

- 16.05 — vervangingsprogramma gedurende ± 22 uren met 22 procent werk van eigen bodem waarvan 5' 19" Urbanus en 7'07" Willem Vermandere ;
- 21.05 — vervangingsprogramma gedurende 3 18 minuten met 47 procent werk van eigen bodem zonder Urbanus of Willem Vermandere.
- 22.05 — vervangingsprogramma gedurende 446 minuten met 29 procent werk van eigen bodem waarvan Urbanus 3' 17" en Willem Vermandere 3' 42";
- 23.05 — vervangingsprogramma gedurende 540 minuten met 25 procent werk van eigen bodem zonder Urbanus of Willem Vermandere.

Vraag nr. 181
van 13 mei 1986
van de heer J. VALKENIERS

BRT — Publiciteitsspots

Publiciteit op de BRT is nog steeds verboden. Toch zien we regelmatig publiciteit voor algemene onderwerpen. b.v. het busvervoer en staatsinstellingen b.v. de Zoo van Antwerpen.

Vindt u het echter normaal dat reeds enkele malen publiciteit werd gemaakt voor Hollandse Gouda kaas? Hoe is dit te verantwoorden?

Antwoord

In antwoord op de vraag van het geachte lid kan ik de volgende gegevens verstrekken.

Vooreerst wens ik het geachte lid erop te wijzen dat de wet van 18 mei 1960, artikel 28 § 3, de BRT alleen uitzendingen verbiedt die „een karakter van handelspubliciteit vertonen.”

De Raad van State heeft er in verscheidene adviezen op gewezen dat niet-commerciële reclame niet onder het verbod valt.

Zo ontsnappen openbare instellingen en verenigingen zonder winstbejag principieel aan het handelsrecla-

meverbod, omdat zij in de regel geen winst en geen privébelang nastreven.

In dit licht kan produktiereclame geoorloofd zijn (bijvoorbeeld verzekeringen, groenten, zuivel), maar is merkreclame hoe dan ook verboden.

De adverteerder voor de Nederlandse kaas is het Nederlands Zuivelbureau, zowat de tegenhanger van onze Nationale Dienst voor de Afzet van Land- en Tuinbouwprodukten. Krachtens de Europese wetgeving mag op grond van het non-discriminatiebeginsel geen reclame voor EG-produkten worden geweigerd.

Aangezien bovendien Gouda-kaas geen merknaam, maar een soortnaam is voor een produkt, dat overigens ook in ons land wordt gemaakt, is het verbod op de handelsreclame niet toepasselijk.

De reclamespots voor Nederlandse kaas zijn 16 maal uitgezonden en wel op 22, 24, 26, 27 en 29 april, evenals op 1, 3, 4, 6, 7, 13, 15, 20, 23, 25 en 29 mei 1986.

Daarna heeft de BRT deze spots stopgezet. Het is mijn mening dat de BRT er beter aan doet, wat de niet-commerciële reclame betreft, de nodige voorzichtigheid te betrachten.

Vraag nr. 182
van 14 mei 1986
van de heer J. DEPRE

Restauratie glasraam in beschermde Sint-Martinuskerk te Overijse — Aanbesteding

Op 5 april 1983 had de aanbesteding plaats voor het herstel van een gekleurd glasraam in de beschermde Sint-Martinuskerk te Overijse.

Op dit ogenblik is er nog steeds geen vaste belofte van betoelaging. Ondertussen lopen de energiekosten hoog op omdat dit beschadigd glasraam heel wat koude doorlaat.

Graag vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. In welk stadium bevindt zich dit dossier?
2. Werd er o.m. reeds advies uitgebracht door het Bestuur voor Monumenten en Landschappen?
3. Mag dringend een definitieve beslissing worden verwacht?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag van 14 mei 1986 kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

1. De bevoegde administratie heeft een voorstel tot toewijzing van de aanbesteding van de restauratiewerken van een glasraam van de Sint-Martinuskerk te Overijse aan mij overgemaakt.
2. Het dossier wordt gunstig geadviseerd door het Bestuur Monumenten en Landschappen, mits voldaan wordt aan één gestelde opmerking, nl. het uitvoeren van de draagstructuur van het raam in roestvrij staal.

3. Het dossier wordt thans door mijn medewerkers onderzocht. In de mate van het mogelijke zal rekening gehouden worden met de programmatie van de kredieten, voorzien voor de vermelde restauratiewerken.

Vraag nr. 183

van 15 mei 1986

van mevrouw C. BOERAEVE-DERIJCKE

BRT- Televisie — Reclamespots

De laatste weken verschijnen tijdens de BRT-uitzendingen regelmatig reclamespots voor het gebruik van „Hollandse Kaas”. Dit is zeker tegenstrijdig met de huidige reglementering voor een neutrale publiciteit op de BRT-televisie.

Graag kreeg ik van de Minister volgende inlichtingen.

Op welke basis berust de beslissing om op de BRT-televisie reclamespots uit te zenden voor het gebruik van „Hollandse Kaas”? Deze Hollandse Kaas is concurrentieel met onze eigen Belgische kaas.

Wie heeft hiervoor de beslissing genomen?

Op welke dagen werden deze reclamespots uitgezonden?

Antwoord

Voor een antwoord op de vraag van het geachte lid, verwijs ik naar de gegevens die werden verstrekt op parlementaire vraag nr. 181 van de heer J. Valkeniers.

Aanvullend kan ik mededelen dat de Raad van Beheer van de BRT beslist over het al dan niet uitzenden van elke niet-commerciële reclamespot.

Vraag nr. 184

van 15 mei 1986

van de heer H. SUYKERBUYK

BRT- berichtgeving voor doven en gehoorgestoorden — Aanpassing teksten

Meerdere doven en gehoorgestoorden hebben zich met petitie of individuele verzoeken tot de BRT gericht, om deze instelling erop te wijzen:

- dat de teksten, die op het scherm verschijnen tot een te snelle lezing noodzakelijk, waardoor voor velen onder hen de teksten te vroeg van het scherm verdwijnen;
- dat de teksten in te kleine lettertekens zijn gesteld (op de Nederlandse TV zijn de lettertekens groter en dus duidelijker);
- dat het wenselijk is de nieuwsberichten per woordtekst op een later uur en zo mogelijk meerdere malen in de avonduren op het scherm te doen verschijnen.

Mag ik vragen wat de Minister bereid is te ondernemen om aan deze gerechtvaardigde wensen tegemoet te komen?

Antwoord

Aan het geachte lid, kan ik hierna de volgende elementen van antwoord verschaffen.

1. In zoverre de vraag van het geachte lid betrekking heeft op de gewone ondertiteling van programma's, kan ik mededelen dat bij de BRT-uitzendingen de internationale zgn. zes secondenregel gehanteerd wordt: een tweeregelige ondertitel blijft zes seconden in beeld. Recent onderzoek (door de K.U. Leuven, Prof. D'Ydewalle) heeft nogmaals bevestigd dat dit effectief overeenkomt met het leesgedrag van de kijker. Deze regel is bij de BRT al verscheidene jaren de maatstaf bij het bepalen van de lengte van de presentatieduur.

De BRT heeft sinds kort een nieuw elektronisch ondertitelingssysteem in gebruik genomen, waardoor voor elke ondertitel naargelang zijn grootte onmiddellijk de optimale presentatieduur wordt berekend; daardoor wordt een tot op een fractie van een seconde na exacte presentatieduur verzekerd. Toch zullen een aantal programma's noodgedwongen manueel ondertiteld blijven worden — zonder zo'n automatische bescherming — waarbij de ondertitelaar op zijn feeling moet afgaan, een werkwijze die uiteraard minder nauwkeurig is.

Overigens heeft het onderzoek van prof. D'Ydewalle uitgewezen dat een te lange presentatieduur voor de kijker evenzeer nefast is: hij leest de titel opnieuw, raakt in de war en „durft” niet naar het beeld te kijken uit schrik de volgende titel te missen. Daarnaast wordt de presentatieduur ook vaak beperkt door het programma zelf: een andere sequentie begint, een andere persoon die aan het woord komt, enz.

2. Uit gegevens verstrekt door de betrokken BRT-diensten, blijkt dat de letters van de BRT-ondertiteling beduidend groter zijn dan die van de NOS.
3. De BRT startte begin 1984 met het Teletekst-journaal om 5 voor 6 zonder de intentie te hebben er een journaal voor doven en slechthorenden van te maken. Het was immers de bedoeling dat dit journaal zou vervangen worden door een beknopt beeldjournaal.

In die tijd liep ook nog het wekelijks nieuwsoverzicht voor doven en slechthorenden op elke zondag.

Er werd gekozen voor het overnemen van integrale Teletekstpagina's omdat de kleine Teletekstploeg de teksten onmogelijk kan aanpassen opdat ze beter leesbaar zouden worden voor doven, slechthorenden en — eveneens niet te vergeten — slechthorenden.

Begin 1985 werd het wekelijks nieuwsoverzicht voor slechthorenden om budgettaire redenen afgevoerd.

De nieuwspagina's blijven nu 40 seconden op het scherm staan. Zelfs voor een volle pagina is dat

voor de lezer met normale leescapaciteiten ruimschoots voldoende.

Als die leestijd gaat verhogen, gaat het overgrote deel van de lezers — die normaal kunnen lezen — hun aandacht verzwakken en dat was oorspronkelijk toch de doelgroep.

Aan de grootte van de lettertekens kan de BRT niets veranderen; ze zijn van het CEEFAX-type (en van dezelfde grootte als in Nederland). Wat wel kan: ze op dubbele hoogte projecteren, maar dan moet ofwel de verstrekte informatie worden beperkt ofwel dient de zendtijd (5 minuten) van het Teletekst-journaal te worden uitgebreid.

De vergelijking met de Nederlandse televisie gaat niet op omdat de NOS-berichtgeving voor doven niet via Teletekst gebeurt maar via schriftvormer (donkerblauwe letters op lichtblauwe achtergrond).

Een optimale presentatieduur voor elke ondertitel en de leesbaarheid van de lettertekens zijn een constante zorg voor de BRT.

Vraag nr. 188
van 21 mei 1986
van de heer J. CAUDRON

Nationaal Sportfonds — Opsplitsing

De ontvangsten en uitgaven van het Nationaal Sportfonds worden geboekt op de begrotingen van de Ministeries van Onderwijs (N) en (F).

Hoewel de gelden wel worden verdeeld onder de twee respectieve nationale Ministeries van Onderwijs, is het Nationaal Sportfonds zelf nog steeds niet gesplitst.

Artikel 59 bis van de wet op de hervorming der instellingen van augustus 1980 voorziet nochtans dat de sport, zoals de ganse cultuursector, integraal tot de bevoegdheid van de Gemeenschappen behoort.

Graag verkreeg ik een antwoord op de volgende vragen.

1. Hoe komt het dat het Nationaal Sportfonds nog steeds niet is gesplitst, nu bijna zes jaar na het stemmen van de wet?
2. Welke maatregelen zal de Executieve nemen om de splitsing door te voeren, zoals de wet op de staatshervorming het voorschrijft?
3. Welke zijn de ontvangsten en de uitgaven van het Nationaal Sportfonds per Gemeenschap en per Gewest?

M.a.w. welke bedragen krijgt het Nationaal Sportfonds als ontvangsten uit de verschillende Gewesten en Gemeenschappen en hoeveel krijgen de Nationale Ministers van Onderwijs (F) en (N) terug onder de vorm van uitgaven van het fonds en dit gedurende de jongste vijf jaren?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid de volgende gegevens mede te delen.

- 1.2. Door de wet van 4 juni 1971 werd aan de wet van 23 juni 1963, die het Nationaal Sportfonds heeft ingesteld, een aantal wijzigingen aangebracht die de feitelijke splitsing van het fonds in een Nederlandstalige en een Franstalige sector heeft ingeluid, zowel inzake begrotingsregeling als inzake beheer.

Volgens artikel 3 van voornoemde wet, wordt het fonds beheerd door de Ministers tot wier bevoegdheid de lichamelijke opvoeding, de sport en het openluchtlevens behoren, hetzij gezamenlijk, hetzij ieder wat hen betreft.

Artikel 4. van voormelde wet wijzigt de wet van 26 juni 1963 in die zin, dat de ontvangsten en de uitgaven van het fonds werden ingeschreven op de begrotingen van het Ministerie van Nationale Opvoeding en Nederlandse Cultuur en het Ministerie van Nationale Opvoeding en Franse Cultuur.

Inzake beheer van de ter hunner beschikking gestelde middelen, geldt als eerste regel dat elke Minister autonoom de gelden beheert die in de begroting van Cultuur zijn ingeschreven.

In zijn advies van 30 januari 1970, herinnert de Raad van State eraan dat het Sportfonds een boekhoudkundig fonds zonder rechtspersoonlijkheid is, waarvan de ontvangsten een eigen bepaalde bestemming hebben.

De Raad van State stelt dat de ontvangsten en uitgaven van het fonds op de begroting van Gemeenschappelijk ke Culturele Zaken dient ingeschreven, maar dat anderzijds, zoals blijkt uit de gevolgde handelwijze, het de bedoeling is en van de wetgever en van de Regering de begroting en het beheer van het fonds te splitsen in een gemeenschappelijk gedeelte en twee autonome gedeelten. Gezien er sedert 1972 geen nationale uitgaven meer gebeuren op het fonds, is ieder Gemeenschapsminister volledig autonoom voor zijn sector, wat neerkomt op een feitelijke splitsing van het fonds. Op deze wijze wordt art. 59 bis van de Grondwet naar de geest gerespecteerd.

- 3 De kredieten van het Nationaal Sportfonds bestaan enerzijds uit de gemeenschappelijke ontvangsten voortkomende uit de inkomsten van wedstrijden, van weddenschappen en uit een toelage van de Nationale Loterij, en anderzijds uit de eigen inkomsten van elke sector.

De gemeenschappelijke ontvangsten werden verdeeld in evenredigheid met de voor elk van deze Gemeenschappen voorziene kredieten in de begroting der dotaties. Het Nationaal Sportfonds krijgt dus geen kredieten van de Gemeenschappen en de Gewesten. Evenmin gaan ristoumos onder vorm van uitgaven naar de nationale Ministers.

Kredieten van de Nederlandstalige sector van het fonds gedurende de jaren 1981 - 1985 ;

1981: 395 miljoen
1982 : 382 miljoen
1983: 410 miljoen
1984 : 428 miljoen
1985 : 440 miljoen

Mag ik in dit verband eveneens refereren naar de cijfers met betrekking tot het sportfonds zoals ze te vinden zijn in de verslagen van de commissie „sport” van de Vlaamse Raad.

Vraag nr. 189
van 22 mei 1986
van de heer O. VAN DEN BROECK

„Plus-3-pas” — Voorkeurstarief culturele activiteiten

Naar verluidt kunnen personen ouder dan 60 jaar bij het gemeentebestuur van hun woonplaats een „plus-3-pas” — „Cultureel Paspoort Derde Leefstijd” bekomen.

Dit paspoort vermeldt : „Deze kaart is strikt persoonlijk”. Ze geeft de eigenaar een reeks voorrechten bij allerhande culturele activiteiten”.

Graag mocht ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord vernemen op de volgende vragen.

1. Welke voornoemde voorrechten zijn (financiële en of andere)?
2. Of deze voorrechten eveneens betrekking hebben op o.a. cinemabezoek, bezoek aan musea (nationale, provinciale, gemeentelijke, afhangende van de Vlaamse Gemeenschap, privé . . .), bijwonen van concerten, balletvoorstellingen en opera?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag betreffende de Plus-3-pas kan ik het geachte lid mededelen dat de „Plus-3-pas” kan worden verkregen vanaf de leeftijd van 55 jaar. De Plus-3-pas kan worden aangevraagd bij het plaatselijk gemeentebestuur of rechtstreeks bij de dienst Volksontwikkelingswerk.

Het voorrecht voor de drager van de Plus-3-pas bestaat er hoofdzakelijk in dat hij, daar waar het embleem van de pas uithangt een prijsvermindering toegestaan krijgt.

Ook bij de culturele manifestaties, ingericht onder auspiciën van de dienst Volksontwikkelingswerk van de Vlaamse Gemeenschap, wordt steeds gevraagd lagere entreegelden te vragen voor Plus-3-Pas-houders.

Vraag nr. 192
van 27 mei 1986
van de heer P. PEETERS

BRT — Omvorming in VR T

De Cultuurautonomie in België dateert van 1970, de „voorzichtige” federalisering dateert van 1980.

Een instelling in Vlaanderen die bij uitstek tot de culturele sector behoort is de radio- en televisieomroep, waarvan de benaming echter nog steeds „Belgische” Radio en Televisie luidt.

Kan de geachte Minister mededelen of in navolging

van de wetten op de staatsvorming de benaming van de BRT eerlang zal gewijzigd worden in VRT?

Antwoord

Het zal het geachte lid niet onbekend zijn dat bij de Vlaamse Raad een ontwerp van decreet van de heer Van Ooteghem aanhangig is houdende wijziging van de benaming van het Uitzendingsinstituut BRT. Het is eerst na goekeuring van dit of van een gelijkaardig voorstel of ontwerp van decreet dat aan de wens van het geachte lid kan tegemoet getreden worden.

Vraag nr. 194
van 2 juni 1986
van de heer J. GABRIELS

BR T- reclamespots — Opportuniteit, criteria en besteding opbrengst

Regelmatig worden door de BRT reclamespots uitgezonden, die betrekking hebben op produkten als suiker, stookolie, kolen, enz. Men kan zich in het geval van suiker de vraag stellen of dit een verantwoorde reclame is, omdat onomstotelijk vaststaat dat suiker schadelijk is voor de gezondheid.

Graag had ik van de geachte Minister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. Welke criteria worden aan de dag gelegd om welke reclamespots toe te laten?
2. Is het voeren van reclame voor suiker geen louter commerciële opzet, immers suikerfabrieken zijn louter en alleen commercieel ingesteld?
3. Mag ik van de Minister vernemen welke de jaarlijkse opbrengst is van deze reclamespots?

Antwoord

Krachtens zijn wettelijk statuut, staat de BRT zelf in voor zijn programmering.

Inzake de vraag van het geachte lid, luidt het standpunt van de BRT als volgt.

1. Bij gebrek aan enige reglementering ter zake, heeft de omroep gezocht naar een houvast en heeft hij zich laten leiden door de normen die in de andere Westeuropese landen worden gehanteerd.
2. Spots voor b.v. suiker hebben geen commercieel opzet indien aan een aantal voorwaarden tesamen voldaan is. De BRT zal m.a.w. dergelijke spots pas uitzenden indien zij niet tot doel hebben de belangen te dienen van een welbepaalde fabrikant maar de hele sector ten goede komen. Verder zal hij er op toezien dat geen merknaam vermeld wordt noch de naam van enige producent en dat de aanvraag uitgaat van een beroepsvereniging of een publiekrechtelijke instelling.
3. Voor 1985 bedroegen de bruto-opbrengsten ongeveer 30 miljoen frank. Na aftrek van de commissielonen, verschuldigd aan de bemiddelende reclamebureaus, en van de administratiekosten, kan de reële netto-opbrengst geraamd worden op ongeveer 25 miljoen frank.

Vraag nr. 195
van 6 juni 1986
van de heer G. CARDOEN

Aanleg golfterrein in Floordambos — Beschermende maatregelen landschap

Op 7 mei jl. is de vzw Brabantse Golf begonnen met het ontbossen van een tracé in het beschermende landschap F'loordambos.

Graag hadden we van de geachte Gemeenschapsminister vernomen of:

1. een aanvraag werd ingediend om in het wettelijk gedeelte van het als landschap beschermde Floordambos te Melsbroek een golfterrein aan te leggen;
2. er een overtreding werd vastgesteld tegen het beschermingsbesluit in het wettelijk gedeelte van het Floordambos?

Antwoord

Naar aanleiding van zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen dat, er noch op mijn bevoegde administratie, noch op mijn kabinet een aanvraag tot het aanleggen van een golfterrein in het Floordambos te Melsbroek is aangekomen.

Er werd inderdaad een overtreding tegen het beschermingsbesluit, in het beschermd gedeelte van het Floordambos vastgesteld.

Vraag nr. 196
van 9 juni 1986
van de heer L. VANHORENBEEK

Kasteel van Horst — Maatregelen tegen instortingsgevaar bijgebouwen

Wij hebben vernomen als zou er een schetsontwerp inzake de bijgebouwen bestaan van het kasteel van Horst en dat de architect van de eigenaar de opdracht heeft gekregen een definitief restauratie-ontwerp op te maken voor het hele gebouwencomplex.

Mogen wij van de Minister vernemen:

1. of deze informatie correct is;
2. hoever de vooruitzichten ter zake gevorderd zijn gelet op het instortingsgevaar van de bijgebouwen?

Antwoord

Naar aanleiding van zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen dat de Heer Somers, architect uit Mechelen inderdaad belast is met het opstellen van een restauratiedossier.

Met betrekking tot de bijgebouwen kan ik het geachte lid mededelen dat deze definitief werden beschermd bij Besluit van de Vlaamse Executieve dd. 12 juni 1986.

Tot op heden zijn er slechts informele contacten geweest tussen de architect en het Bestuur Monumen-

ten en Landschappen; er werd bij voormeld Bestuur nog geen dossier ingediend.

Aangestipt dient, dat indien de eigenaar beroep doet op de subsidieregeling voorzien bij Besluit van de Vlaamse Executieve dd. 1 juli 1982, en bekrachtigd bij decreet van 17 november 1982, de geëigende procedures dienen gevolgd zoals omschreven in de ministeriële omzendbrief ML/1 dd. 27 maart 1985 en verschenen in het Belgisch Staatsblad dd. 31 augustus 1985.

vraag nr. 199
van 11 juni 1986
van mevrouw T. MERCKX-VAN GOEY

Watermolens in Vlaams- Brabant — Bescherming

Op de onbevaarbare waterlopen van eerste, tweede en derde categorie in het Vlaamse landsgedeelte liggen nog verschillende watermolens. Kan de heer Gemeenschapsminister mij informeren welke watermolens thans in Vlaams-Brabant als monument gerangschikt werden (eventueel met hun omgeving als landschap) en welke watermolens thans het voorwerp uitmaken van een procedure tot bescherming of die wegens hun waardevolle elementen volgens het Bestuur van Monumenten en Landschappen voor bescherming in aanmerking komen?

Werd door vernoemd bestuur dienaangaande een prioriteitslijst opgesteld van watermolens die dringend aan bescherming of herstelling toe zijn?

Voor zover naast het gebouw tevens de stuwinstallatie beschermd zou worden, wordt er bij het beschermingsbesluit en de voorwaarden tot herstelling dan ook, en op welke wijze, rekening gehouden met de waterbeheersingsfunctie van de stuwinstallatie?

Antwoord

In antwoord op haar vraag kan ik het geachte lid mededelen dat in Vlaams-Brabant de volgende watermolens werden beschermd.

Aarschot :

's Hertogenmolens, beschermd als monument en de onmiddellijke omgeving als dorpsgezicht.

Aarschot:

Watermolen te Rillaar: als monument en de onmiddellijke omgeving als dorpsgezicht.

Dilbeek (Schepdaal) :

Watermolen te Pede als monument en de onmiddellijke omgeving als landschap.

Grimbergen :

Liermolen

Oyenbruggemolen

Tommenmolen als monumenten.

Hekelgem :

Watermolen als monument.

Essen :

Bellemolen als monument en de onmiddellijke omgeving als dorpsgezicht.

Leuven :
Abdij van 't Park: watermolen als monument.

Machelen:
Watermolen te Diegem als monument.

Rotselaar:
Watermolen „Maalderij van Dooren” als monument en de onmiddellijke omgeving als dorpsgezicht.

Scherpenheuvel (Zichem) :
Watermolen te Testelt als monument.

Ternat (Wambeek) :
Watermolen van Klapscheut als monument en de onmiddellijke omgeving van dorpsgezicht.

Sint-Joris-Wingene :
Gempemolen als monument.

Ukkel :
Crockaertmolen als monument.

De watermolens die thans het voorwerp uitmaken van een procedure tot bescherming zijn:

Boortmeerbeek : Servaesmolen

Herent : watermolen te Veltem-Beisem.

Een twaalftal andere molens komen na evaluatie tot op heden in aanmerking voor een mogelijke bescherming.

Zowel wat voornoemde als wat de niet vermelde watermolens betreft, wordt per geval onderzocht welke waardevolle gedeelten, in het kader van de verbeteringswerken aan waterlopen, dienen behouden te blijven, dit in overleg met de bevoegde instanties en met de eigenaars.

De eigenaars van de beschermde watermolens, die dringend aan herstelling toe zijn, worden aangespoord om ter zake een initiatief te nemen.

De staat van bewaring der watermolens wordt systematisch en geregeld onderzocht en dit binnen de mogelijkheden die het Bestuur Monumenten en Landschappen ter beschikking heeft.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 5)

J. LENSSENS GEMEENSCHAPSMINISTER VAN VOLKS- GEZONDHEID EN LEEFMILIEU

Vraag nr. 31 van 13 januari 1986 van de heer L. VANVELTHOVEN

TiO₂-productie door Bayer en NL-Chemicals — Dumpingsvergunning

Gezien de 2 Belgische TiO₂-bedrijven, Bayer en NL-Chemicals, een periode van minstens anderhalf jaar nodig hebben om een recyclage-eenheid in de TiO₂-productie op te bouwen en te operationaliseren.

Gezien het feit dat het afvaldecreet van 2 juli 1981, artikel 8 en ander het mogelijk maakt om in te grijpen in het productie-proces van afvalstoffen (meer bepaald de kans biedt om de productie van afvalstoffen te verbieden, te verhinderen, eventueel door het inschakelen van andere productieprocessen en/of over te gaan tot recyclage).

Gezien het feit dat in het „Ontwerp Afvalstoffen” men als doelstelling van het afvalbeleid vooropstelt:

1. het ontstaan van afval voorkomen;
2. het concretiseren van een recyclagebeleid ten aanzien van de afvalstromen, rijst de vraag of het nodig is:
 1. dat de geachte Minister zijn reeds bij Staatssecretaris Aerts via de Vlaamse Executieve uitgebrachte positief advies met betrekking tot het afgeven van de dumpingsvergunning alsnog herziet door in de vergunning de inlassing te eisen van de verplichting het ontstaan van TiO₂-afval te voorkomen door middel van het recycleren van TiO₂-afvalstromen binnen de bedrijven, uiterlijk tegen 1 januari 1989, zodat het duidelijk wordt dat er vanaf 1 januari 1989 geen dumpingsvergunning meer kan afgegeven worden. Dit houdt dus in dat de bedrijven nu reeds met het nodige investeringsprogramma dienen te starten;
 2. dat de geachte Minister via executievebesluiten de hogervermelde verplichting oplegt aan de bedrijven Bayer en NL-Chemicals, conform de bepalingen van het afvaldecreet van 2 juli 1981, artikel 8 en andere.

Aangezien :

1. de bedrijven op volle capaciteit produceren
2. de bedrijven over het nodige kapitaal beschikken om de investeringen te doen. Voor Bayer-Antwerpen NV bijvoorbeeld steeg de omzet in 1984 met 21% tot 20,3 miljard frank en wordt een evenaring van de resultaten verwacht voor dit jaar (De Standaard 8 mei 1985)
3. het argument van een gevaar voor de tewerkstelling helemaal ongegrond is. Milieuvriendelijke investeringen zijn hier ook werkgevend en het blijven dumpen zal op termijn heel wat arbeidsplaatsen teniet doen in de sector van de visserij en het toerisme,

vernam ik graag welke mening de geachte Minister is toegegaan.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende meedelen.

De bufferende werking van de zee is noodzakelijk om de mariene fauna en flora in dynamisch evenwicht te houden. Mogelijke schade veroorzaakt door het toevoegen van externe stoffen in allerlei vormen is aangetoond door verschillende instanties in binnen- en buitenland.

De procédés voor verwerking (met valorisatie) van het verdunde zwavelzuur uit de **TiO₂-productie** zijn bekend. De twee Vlaamse bedrijven actief in deze sector, zijn reeds volop bezig met het concreet uitwerken van een alternatief

Vanuit OVAM wordt er op toegezien dat een aanvaardbaar alternatief wordt uitgewerkt door Bayer en NL-Chemicals opdat de lozingen in zee in 1989 zouden worden stopgezet.

P. DEWAELE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN CULTUUR

Vraag nr. 81
van 14 februari 1986
van de heer J. SAUWENS

BR T-programmatie — Tijdschema

Op woensdag 5 februari 1986 zou op BRT 1 televisieuitzendingen een nieuwsuitzending zijn om 22.50 u., zo vermeldde de weekbladen. Volgens de kranten zou deze nieuwsuitzending plaatsvinden om 23.00 u. Uiteindelijk diende ik te wachten tot 23.21 u. vooraleer de uitzending begon.

Blijkbaar hoort dit soort vertraging bij het verloop van de programmatie van de BRT, want vrijwel nooit beginnen de avonduitzendingen op het aangekondigde uur. Bij de andere televisiezenders slaagt men er nochtans in om stipt het voorgenomen programma te volgen.

Mag ik van u vernemen, geachte Minister, of vertragingen van een half uur de gewoonte zijn op het vooraf aangekondigde schema? Welke is de gemiddelde duur van de vertraging van de avonduitzendingen op de BRT?

Welke zijn de bedoelingen van de BRT-directie met deze manier van werken?

Zou het voor televisiekijkend Vlaanderen niet meer gepast zijn dat de programmatie stipt op het vooraf vastgestelde tijdschema zou kunnen verlopen?

Welke maatregelen zal de Minister en de BRT-directie nemen om hieraan in de toekomst te voldoen?

Antwoord

Antwoordend op de vraag van het geachte lid, kan ik hem de volgende gegevens van antwoord verstrekken.

1. De BRT verspreidt programmaschema's die door de dag- en weekbladpers worden overgenomen. Deze schema's zijn echter pas definitief (wat inhoud en duur betreft) eens de geprogrammeerde producties zendklaar zijn, in veel gevallen slechts enkele dagen (tot de dag zelf) vóór uitzending. Sommige dagbladen nemen de jongste wijzigingen van de BRT over, andere doen dit in mindere mate. Weekbladen hebben niet de mogelijkheid om de definitieve (recentste) programmagegevens

over te nemen. Daarom ook was er een verschil tussen de week- en dagbladaankondiging.

2. Op 5 februari 1986 begon het tweede nieuws inderdaad met 21' 25" vertraging t.o.v. de geplande tijd. Men mag in het midden laten of andere televisiezenders steeds op het juiste uur hun uitzendingen starten en of de BRT „steeds" achter zou liggen op het aangekondigde uur: op bewuste dag was de vertraging te wijten aan volgende feiten :
 - om technische en redactionele redenen startte het eerste journaal met 1'05" vertraging; het eerste nieuws zelf (m.i.v. het weerbericht en de wegenkaart) duurde tot 20.17' i.p.v. tot 20.10'. Er zijn stations die, nieuws of geen nieuws, steeds een vaste duur voor het journaal inschrijven; de BRT rekent het tot haar plicht de werkelijke duur van deze rubriek te moeten laten afhangen van de actualiteit;
 - de na het eerste nieuws opgelopen vertraging van 7 minuten werd vergroot door niet strikt geprogrammeerde tussenkomsten als : aankondigen door de omroepster, promotie voor een TV-opname met publiek, promotie voor radioprogramma's, een overzicht van de programma's van 's anderendaags en de uitslag van de Tiercé-Quarté;
 - het programma „Het Gerucht" dat oorspronkelijk voorzien was voor 60 minuten bleek uiteindelijk 66 minuten lang te zijn.
3. De vertraging van het tweede journaal op 05 februari mag als uitzonderlijk worden beschouwd, en zeker niet als een „gewoonte".
4. Algemeen gesteld is het onmogelijk om een gemiddelde duur van de vertraging van de BRT-uitzendingen op te geven. Het vaste scharnier waarop de programmatie gebeurt, is het eerste journaal van 19.45; van de duur ervan hangt het verdere programmaverloop af. In de loop van de avond wordt de programmatie desnoods gecorrigeerd (met zgn. „opvullingen") of wordt gepoogd een eens opgelopen vertraging niet te vergroten. Anderzijds worden, zoals overall, de programma's verbonden met niet vooraf te timen rubrieken als: tussenkomsten van de oproep(st) programma-overzichten, „jingles", enz.

(In januari 1986 bedroeg de gemiddelde vertraging van de start van het eerste programma na het eerste journaal, 3 ½ minuut).
5. De directie van de BRT is ervan overtuigd dat het optimaal zou zijn als alle programma's **OP** het vooropgestelde uur zouden kunnen aanvangen. Doordat vele programma's ofwel rechtstreeks worden uitgezonden ofwel korte tijd vóór de uitzending worden opgenomen, of nog: gebonden zijn aan het actualiteitsaanbod, is het niet steeds mogelijk — ook bij gebrek aan technische middelen — de opgenomen programma's alsnog in te korten.
6. De aan de orde gestelde kwestie is opnieuw ter studie genomen en de directie van de TV hoopt dat de maatregelen die onderzocht worden de toestand zullen verbeteren.

Vraag nr. 124
van 19 maart 1986
van de heer A. DE BEUL

Theater „De Brakke Grond” te Amsterdam — Optreden van een amateurstoneelgezelschap

Met interesse stellen wij vast dat de programmatie van „De Brakke Grond” te Amsterdam voor 14 april a.s. de creatie voor Nederland voorziet van „Puntwederik” van Pieter van Straaten en dit nog wel door het amateurstoneelgezelschap de Koninklijke Aloude Hoofdrederijkerskamer „De Violieren” uit Antwerpen.

Eertijds werd mij medegedeeld dat amateurstoneelgezelschappen uit principe niet „in de Brakke Grond” mochten optreden.

Wil de Minister mij meedelen hoe het tot deze (gelukkige) gewijzigde opstelling tegenover het amateurstoneel is gekomen?

Antwoord

1. In het theater „De Brakke Grond” worden geen amateurvoorstellingen geprogrammeerd.

Deze voorstellingen kaderen niet in het convenant dat met de Theaterunie op 18 december 1981 werd gesloten en dat als „Beginselverklaring” deel uitmaakt van het huurcontract.

2. In de expozaal van het VCC worden uitzonderlijk amateurtheaterproducties geprogrammeerd, en wel binnen volgende beleidsregels :

- a. de expozaal, in eerste instantie een tentoonstellingsruimte, moet beschikbaar zijn;
- b. de opvoering moet kaderen in een ruimere opzet dan een eenvoudige presentatie van een amateurgezelschap aan het Amsterdamse theaterpubliek;
- c. gezien de technische faciliteiten en het technische personeel geleverd moeten worden door de Theaterunie is het akkoord (en de medewerking) van deze stichting noodzakelijk.

3. In het verleden is in de expozaal het „1-akterfestival” van het comité amateurstoneel België-Nederland doorgestaan op 4 en 5 januari 1986. Aan dit festival namen 3 Vlaamse en 3 Nederlandse gezelschappen deel. Buiten de opvoeringen zijn er Workshop-bijeenkomsten onder leiding van deskundigen.

Het Festival heeft jaarlijks plaats, beurtelings in Vlaanderen en Nederland.

4. Het Festival is volledig gesubsidieerd in het kader van het Belgisch-Nederlands Cultureel akkoord.

Ondanks het feit dat een dergelijke activiteit voor de Theaterunie enkele kosten veroorzaakt (extra inzet van technisch personeel) hebben wij deze Stichting van het belang van dit evenement in het kader van de Vlaams-Nederlandse Cultuuruitwisseling kunnen overtuigen en haar medewerking verkregen.

5. Het „1-akterfestival” in de expozaal zal op 19-20 en 21 september 1986 een herhaling zijn in het kader van de viering „40 jaar Belgisch-Nederlands Cultureel akkoord”, en dit op verzoek van de werkgroep belast met de organisatie van deze viering.

6. De voorstelling van „Puntwederik” op 14 april 1986 in de expozaal valt binnen het kader van het streven van het „comité amateurstoneel België-Nederland” om Nederlandstalige auteurs oorspronkelijke toneelwerken te laten schrijven voor het amateurstoneel.

Ter stimulering kregen aldus de Vlaamse auteurs Jan Christiaens, en de Nederlander Peter Van Straaten de opdracht van het comité een stuk voor een amateurgezelschap te schrijven.

De aloude hoofdrederijkerskamer „De Violieren” kreeg van het amateurstoneel comité België-Nederland het verzoek de creatie van het stuk „Puntwederik” van Peter van Straaten te verzorgen: zowel in Nederland (14 september) als in Vlaanderen (Antwerpen 20 september). Deze activiteit is volledig gesubsidieerd binnen de begroting van het CABN door het Belgisch-Nederlands cultureel akkoord en past door zijn ruime opzet in het beleid ten overstaan van amateurproducties.

7. Aanvullend wijs ik erop dat Amsterdam beschikt over een theater „De Engelenbak” in de Nes dat volledig is voorbehouden aan het amateurstoneel.

8. Mede dankzij de goede contacten die bestaan tussen De Engelenbak en VCC zal de amateurstoneelkring St. Rembert uit Torhout op 18-19 en 20 september in theater de Engelenbak voorstellingen geven van haar landjuweelproductie „Hamlet”.

9. Op 20 september wordt door de Engelenbak in samenwerking met de Brusselse Centrale van het amateurstoneel een Forum georganiseerd over de mogelijkheden voor amateurstoneelgezelschappen om binnen de culturele verdragen in het buitenland op te treden.

In oktober zal in Brussel een tweede uitgave van dit Forum volgen.

II. VRAGEN WAAROP EEN VOORLOPIG ANTWOORD WERD GEGEVEN (R.v.O. art. 65, 6)

P. AKKERMANS
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN
HUISVESTING

Vraag nr. 28
van 23 juni 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Problemen in de huisvestingssector in Limburg — Evaluatie

Na een onafgebroken bouwactiviteit van de CV Kempisch Tehuis sedert 1958, met als resultaat de

bouw van 3.181 sociale woningen, valt deze activiteit in de komende maanden voor het eerst totaal stil, zonder enig vooruitzicht inzake verdere mogelijke nieuwbouw in de toekomst.

Mede door het feit dat reeds vanaf 1980, ingevolge drastische kredietbeperkingen, de aanbesteding van nieuwe opdrachten op een ongekend **laag peil** kwam te liggen, stelt de raad van bestuur met grote bekommernis vast dat de huisvestingsproblemen voor een toenemend aantal gezinnen onoverkomelijk worden.

Dit vindt zijn uitdrukking in 1316 kandidaat huurders die, sinds de aanzuivering van de lijsten ingevolge het uitvoeringsbesluit van de Vlaamse Executieve dd. 25 januari 1985 omtrent de registers van de kandidaathuurders bij de CV Kempisch Tehuis ingeschreven staan, en waarvan honderden reeds jaren vruchteloos en hopeloos wachten op de toewijzing van een woning. Deze wachtlijsten groeien momenteel maandelijks met ± 60 kandidaten aan.

Dit vindt ook zijn uitdrukking in de steeds hogere en niet meer draaglijke huurprijzen die in de privé-sector gevraagd worden. Op die wijze wordt de woningnood, meer dan ooit tevoren, het grootste en dikwijls een erg dramatisch probleem voor talloze gezinnen in ons werkgebied dat 163.049 inwoners telt.

Geconfronteerd met deze verontrustende evolutie, meent de raad van bestuur de alarmklok te moeten luiden.

Het lijkt geen twijfel dat ongeveer heel Limburg inzake huisvesting een probleemgebied is dat niet gelijk te schakelen is met andere landsgedeelten.

Limburg in zijn geheel (en bepaalde gedeelten ervan nog meer dan andere) kent een elders ongekende nood voor talloze gezinnen met een laag inkomen.

Limburg en zeker het werkgebied van de CV Kempisch Tehuis kent praktisch geen enkele leegstand die het werkterrein van het huisvestingsbeleid van de Vlaamse Executieve schijnt te worden.

Op die manier valt de streek met de grootste en sterkst groeiende nood helemaal uit de boot.

Graag vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister:

1. of deze gegevens bevestigd kunnen worden?
2. Welke maatregelen de Vlaamse Executieve zal treffen om de Limburgse bouwmaatschappijen in staat te stellen hun sociale opdracht weer effectief en efficiënt te laten vervullen.

Voorlopig antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat de gevraagde inlichtingen worden ingewonnen.

Zodra deze mij toekomen zal ik hem een definitief antwoord verschaffen.

De beleidsmaatregelen terzake zullen kaderen in de globale evaluatie van het huisvestingsbeleid, evaluatie die momenteel bezig is.

J. LENSSENS GEMEENSCHAPSMINISTER VAN VOLKS- GEZONDHEID EN LEEFMILIEU

**Vraag nr. 252
van 9 juni 1986
van de heer N. DE BATSELIER**

Waterzuivering van de afvalwaters in Dendermonde — Stand van zaken

Volgens mijn informatie **werd** het mij duidelijk dat de installaties van het waterzuiveringsstation op het Hoogveld, heden nog niet kunnen draaien op het niveau dat men zou kunnen verwachten. Namelijk nadat zoveel moeilijkheden en herrie bestond naar aanleiding van de aanleg **van** de collectoren, blijkt nog maar ongeveer 15 ten honderd van de Dendermondse riolen hierop aangesloten te zijn. De andere lozen nog steeds zoals vroeger op een of andere manier in de natuurlijke waterlopen.

Voor de Gemeenschap zijn nu reeds vele gelden uitgegeven, het is zonde dat er geen gebruik van gemaakt wordt.

Alleen een harde planning en vaste opvolging ervan kunnen waarborgen dat al **deze** gelden niet vruchteloos zullen zijn besteed.

Mag ik aan de Gemeenschapsminister vragen:

1. hoeveel percent van de Dendermondse riolen op de collectoren zijn aangesloten ;
2. hoeveel het project van de collectoren aan Gewest en stad heeft gekost;
3. welke de plannen zijn **om** aan te sluiten op de collectoren en wanneer;
4. wat de huidige benuttingsgraad is van het waterzuiveringsstation?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag **heb** ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

**Vraag nr. 253
van 9 juni 1986
van de heer H. SUYKERBUYK**

Illegaal deponeren van drijfmest — Beteugeling

Kan de geachte Minister me mededelen in hoeveel gevallen de ambtenaren van AROL overtredingen hebben vastgesteld van het verbod drijfmest van buiten het Belgisch grondgebied **te** deponeren. Meer bepaald wens ik te vernemen:

1. waar (gemeente) deze illegale depot van drijfmest gebeurde;
2. of de aard van de overtreding wijst op een georganiseerde overtreding; in dat verband ware het

interessant te vernemen in welke gevallen de daders, voor zover hun identiteit bekend is, in Nederland of in België woonachtig zijn;

3. in hoeveel gevallen reeds werd vervolgd en door de rechtbanken uitspraak gedaan. Zijn er andere wijzen gebeurd, waardoor aan de overtredingen een einde is gemaakt, zo ja, welke?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 254 van 11 juni 1986 van de heer P. DE WEIRDT

Slibput te Callemansputte — Maatregelen tegen doorsijpeling giftig slibwater

Uit goede bron verneem ik dat de slibput te Callemansputte (gemeente Zelzate) ondanks de aanbreng van een speciale beschermingslaag op wanden en bodem, niet ondoorlaatbaar is.

Mogelijk giftig slibwater zou door de wanden dringen en in de bodem terechtkomen. Aldus bestaat er kans dat het grondwater wordt verontreinigd.

Kan de geachte heer Minister mij meedelen of deze gegevens juist zijn? En zo ja, welke maatregelen hij overweegt hiertegen?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 256 van 12 juni 1986 van de heer A. DE BEUL

Vervuiling drinkwater door nitraten — Maatregelen

Door overbemesting wordt het grondwater besmet. Vooral de nitraten tasten de ondergrondse watervoorraden aan. Een meer dan normale hoeveelheid van nitraat is nadelig voor de gezondheid. Extreem hoge concentraties kunnen het lichaam zelfs ernstig schaden; in Duitsland is het verschijnsel van de „blauwe babies” gekend. In Nederland voorziet men dat binnen twintig jaar een kwart van de drinkwatergebieden zodanig met nitraat vervuild zijn dat de normen die voor drinkwater gesteld worden, ruim overschreden worden.

Gaarne vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord op de volgende vragen.

1. Het probleem van overbemesting vormt in bepaalde streken van Vlaanderen reeds een ernstig probleem. Welke concrete maatregelen voorziet u op de overbemesting en de lozing van mestoverschotten tegen te gaan?
2. Reeds lang worden mestbanken gesuggereerd, niet alleen om de overschotten op te vangen maar vooral om het niet-gelijkmatig gespreid zijn van de mestproducenten (bio-industrie), met als gevolg een verschil in vraag en aanbod, op te vangen. Worden de mestbanken als een valabele, gedeeltelijke oplossing voor het probleem aangezien?
3. Voorziet u niet in het uitwerken van territoriaal verstrengende lozingsnormen voor de intensieve veeteeltbedrijven of bio-industrie?
4. De mestoverschotten kunnen echter maar doeltreffend opgelost worden wanneer men de overschotten drastisch gaat beperken. In Nederland is men zinnens van een mestheffing te heffen op elk mestproducerend bedrijf; dit zou 60 gulden bedragen. Bedrijven die mestoverschotten hebben moeten daarbovenop nog eens 600 gulden betalen. Meent u niet dat gelijkaardige financiële maatregelen zich opdringen?
5. Naast de mestbank wordt als oplossing de verwerking van mestoverschotten en de opslag van meststoffen voorgesteld. Dit alles biedt echter geen structurele oplossing. Meent u niet dat enkel het drastisch afbouwen van de veestapel, de enige afdoende oplossing is? Hebt u hierover reeds met de staatssecretaris voor landbouw contact opgenomen?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 257 van 12 juni 1986 van mevrouw M. VOGELS

Vilvoorde — Vergunningsaanvragen voor klasse I-bedrijven

In de loop van de maand april kregen de bewoners van de Woluwelaan te Vilvoorde tweemaal het bericht in de bus over een lopend onderzoek de *commodo et incommodo* met betrekking tot een vergunning voor inrichtingen die vallen onder de klasse I van de reglementering.

In het eerste geval gaat het om een vergunning voor het vervaardigen van asfaltische en niet-asfaltische specialiteiten. Deze activiteit impliceert onder meer de opslag van grote hoeveelheden brandbare stoffen, zoals solventen, stookolie, propaan, teerolie . . .

In het tweede geval gaat het om plaatsing van stoom-

generatoren, warmwaterketels en *eveneens* opslag van grote hoeveelheden stookolie en afgebruikte oplosmiddelen. Het is duidelijk dat deze bedrijven niet thuishoren in een dichtbewoond gebied en dat men op voorhand weet dat dit onaanvaardbare lawaai- en reukhinder zal veroorzaken. Bovendien is het potentiële gevaar dat veroorzaakt wordt door de opslag van ontvlambare stoffen onaanvaardbaar.

Niettegenstaande de gebruikelijke procedure nog loopt, zou ik de geachte Minister toch nu reeds willen vragen :

- of zijn diensten reeds kennis hebben van deze aanvragen ;
- of er reeds een advies werd verstrekt en zo ja, hoe dit luidde. Voorkomen is immers beter dan genezen !

Voorlopig antwoord

In antwoord op haar vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 258 van 12 juni 1986 van de heer J. DEVOLDER

Saneringsprogramma Cokesbedrijf te Zeebrugge — Termijn

Reeds verscheidene jaren veroorzaakt het cokesbedrijf de NV Carcoke in de Zeebrugse achterhaven geurhinder en luchtvervuiling.

Blijkens een rapport zou dit bedrijf nogal wat zgn. polychyrische aromatische kookwaterstoffen de lucht in jagen. Deze kankerverwekkende stoffen zouden in zeer hoge concentraties zijn aangetroffen.

De Gemeenschapsminister van Leefmilieu heeft de Bestendige Deputatie van de Provincie West-Vlaanderen aangespoord om aan het bedrijf aanvullende exploitatievoorwaarden op te leggen. Volgens die voorwaarden moet het bedrijf op korte termijn een grondig saneringsprogramma uitvoeren ten einde de luchtverontreiniging tot aanvaardbare normen terug te brengen.

Graag had ik van de Minister vernomen:

1. wat wordt bedoeld met „ korte termijn “;
2. of het niet beter ware geweest een „bepaalde termijn” te stipuleren.

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 260 van 16 juni 1986 van de heer L. VANVELTHOVEN

Illegaal stort te Genk — Maatregelen

Op de terreinen van de vroegere mijn van Zwartberg, langs de M. Habetslaan, is op korte tijd een zeer omvangrijk illegaal stort ontstaan.

Het bestaan van dit illegaal stort hangt volgens sommigen duidelijk samen met het sluiten van het Genkse stort op de Bodem eind 1984. Daar kon de industrie jaarlijks 30.000 ton afval kwijt.

Normaal gezien moest dit afval worden getransporteerd naar het Remostort in Houthalen-Helchteren. Verschillende bedrijven vonden dit blijkbaar geen haalbare kaart en gingen daarom over tot het massale sluikestorten. Deze toestand sleept reeds geruime tijd aan, zonder merkbare verbetering. OVAM kwam ter plaatse en deed de nodige vaststellingen.

Graag vernam ik van de Gemeenschapsminister:

1. of hij op de hoogte is van deze feiten en hoe hij hierop meent te moeten reageren;
2. of gelijkaardige situaties in Vlaanderen werden vastgesteld en om welke illegale stortplaatsen het handelt;
3. welke vaststellingen door OVAM werden gedaan en welke resultaten het onderzoek heeft opgeleverd;
4. welke maatregelen hij in de nabije toekomst zal treffen om aan het illegale storten te Zwartberg, en in andere gemeenten, paal en perk te stellen;
5. of het principe „de vervuiler betaalt” hier zal worden toegepast?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 261 van 16 juni 1986 van de heer L. VANVELTHOVEN

Filterkoekstort te Damme — Maatregelen

Een Brugs bedrijf beschikt sinds enige tijd over een opslagplaats voor filterkoek. Nochtans blijkt volgens onderzoeken dat filterkoek, een residu van een fermentatie van een enzyme, niet alleen voor geurhinder zorgt, maar tevens een gevaar betekent voor het oppervlaktewater en de bodem.

De opslagplaats van het bedrijf bevindt zich op een landbouwterrein van 1 ha groot, langs de Schipdonkvaart West in Damme-Oostkerke.

Het terrein werd door Gist-Brocades aangekocht. Op de gewestplannen wordt het terrein bovendien be-

schouwd als een landschappelijk waardevol landbouwgebied. De opslagplaats ligt tevens langs een toeristische wandelweg op slechts 1 km van het centrum van Damme en in een historisch waardevolle omgeving, in het „Verbrand Fort”.

Er is bij de plaatselijke bevolking een terechte vrees voor de aanwezigheid van stikstof en fosfor die in de bodem kunnen migreren. Het bedrijf wil immers 13.500 ton filterkoek per jaar storten op deze plek.

Graag vernam ik van de Gemeenschapsminister:

1. of hij op de hoogte is van deze problemen te Damme-Oostkerke en hoe hij hierop meent te moeten reageren ;
2. of reeds een onderzoek werd ingesteld naar de gevaren voor het leefmilieu en voor de volksgezondheid van deze opslagplaats voor filterkoek; of dit bedrijf over de nodige vergunningen beschikt en wanneer en door wie deze vergunningen werden afgegeven ;
3. welke gevaren er zijn voor het grondwater in de omgeving van de opslagplaats ;
4. of een strikte toepassing van de gewestplannen zich hier niet opdringt;
5. welke maatregelen de Minister wil treffen om aan deze ontoelaatbare toestand een snel einde te maken?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoekingen worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 262 van 16 juni 1986 van de heer L. VANVELTHOVEN

DSM-Maaskant — Maatregelen en overleg inzake grensoverschrijdende vervuiling

Uit een rapport van de Nederlandse milieu-organisatie blijkt dat DSM, een chemisch bedrijf in Nederlands Limburg, een van de belangrijkste veroorzakers is van zure regen in Nederland.

De gepubliceerde cijfers liegen er niet om.

„ Door DSM worden jaarlijks 21 .000 ton stikstofdioxide, 10.000 ton zwaveldioxide en 2.300 ton ammoniak in de lucht geblazen.”

De DSM-pijpen blazen dus ongeveer 33.000 ton aan ernstige vervuiling de lucht in.

Dat dit alles ook voor onze streken niet zonder gevolg blijft is duidelijk. Maaslandse dorpen als Stokkern, Meeswijk, Leut, Eisdan, Vucht, Maasmechelen, Kotem, Boorseme, Uikhoven enz. bevinden zich meestal enkel door de Maas gescheiden van de DSM-installaties. Ze liggen altijd binnen het bereik van de DSM-vervuiling.

Graag vernam ik van de Gemeenschapsminister:

1. of hij op de hoogte is van deze ernstige vervuiling aan de Maaskant en hoe hij meent hierop te moeten reageren ;
2. of reeds werd aangedrongen bij de Nederlandse beleidsverantwoordelijken voor een snelle en drastische sanering van deze grensoverschrijdende luchtverontreiniging;
3. of reeds een onderzoek werd ingesteld naar de gevolgen van de vervuiling door DSM op het Leefmilieu en de Volksgezondheid in België en zo ja, wat waren de resultaten van deze studies en hoe werd de plaatselijke bevolking hierover geïnformeerd;
4. welke andere maatregelen hij nog zal treffen om deze luchtverontreiniging door DSM spoedig in te perken?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoekingen worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 263 van 16 juni 1986 van de heer L. VANVELTHOVEN

Vliegastort „ Sledderzee ” te Genk — Controle en maatregelen

Sinds op initiatief van de elektriciteitscentrale van Ebes-Langerlo begonnen is met het storten van vliegast in de „ Sledderzee ” te Genk, is er langs de route tussen de centrale en de vroegere zandwinning sprake van nogal wat stofhinder.

Dit zou te maken hebben met het feit dat het vliegast in droge toestand wordt vervoerd. Vroeger was gezegd dat dit in vochtige toestand zou gebeuren.

Graag vernam ik van de Gemeenschapsminister:

1. of hij op de hoogte is van deze problemen en hoe hij hieraan een einde zal stellen;
2. of er regelmatig (maandelijks) controles worden uitgevoerd op het grondwater in de omgeving van de „Sledderzee” en welke de eventuele resultaten zijn;
3. welke controle er verder wordt uitgeoefend op het storten van vliegast in de Sledderzee te Genk;
4. tot welke besluiten de studie omtrent een alternatief en recupererend gebruik van vliegassen heeft geleid?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoekingen worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 264
van 16 juni 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Smeerpip — Alternatieve oplossing en resultaten

De milieugroep Greenpeace formuleerde onlangs een ernstig alternatief voor de smeerpip. De organisatie stelt voor de pip als extra toevoer voor drinkwater naar het Antwerpse te gebruiken.

De Antwerpse Waterwerken (AWW) reageerden daar reeds gematigd positief op. Door het Vlaamse Gewest zouden overigens al twee bevredigende proeven genomen zijn met (proper) Albertkanaalwater, waarbij AWW-ingenieurs technische bijstand verleenden.

Door de Algemene Technische Diensten werd ook al een studie klaargestoomd over het gebruik van de smeerpip voor drinkwateraanvoer, met naar verluidt optimistische conclusies.

Graag vernam ik van de Gemeenschapsminister:

1. of hij op de hoogte is van dit alternatief voor de smeerpip en hoe hij hierop meent te moeten reageren;
2. welke onderzoeken van dit alternatief reeds werden gedaan en tot welke concrete conclusies men daarbij is gekomen.

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 265
van 17 juni 1986
van de heer J. PEPERMANS

Antwerpse Waterwerken — Gebruik smeerpip voor drukwatervoorziening

Kan de geachte Minister mij mededelen of het Kabinet benaderd is geweest door de Antwerpse Waterwerken in verband met een eventueel gebruik van de bewuste smeerpip voor drinkwatervoorziening?

Zijn in dit verband wijzigingen voorzien in het gebruiksdoel van deze oorspronkelijk als vloeibare lozingscollector voorziene realisatie?

Heeft een eventueel gebruik voor AWW in de toekomst gevolgen voor andere geplande werken in de watervoorziening?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden ver-

richt, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 266
van 17 juni 1986
van de heer J. BOSMANS

Vissterfte kanaal Leuven-Dijle — Resultaten onderzoek

Tijdens de openbare vergadering van 30 januari 1986 stelde ik u een mondelinge vraag m.b.t. de vissterfte in het kanaal Leuven-Dijle op 24 december 1985.

Ik heb toen o.m. gevraagd naar de oorzaak van deze massale vissterfte.

U hebt mij toen geantwoord dat de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij waterstalen nam en die naar het provinciaal waterlaboratorium „LISEC” te Bokrijk worden doorgestuurd voor analyse. Het water in het kanaal Leuven-Dijle zou sporen bevatten van een toxisch produkt.

U antwoordde mij ook dat het onderzoek naar de aard en de herkomst van deze stof nog **volop** bezig was.

Kan de geachte Minister mij de resultaten van dit onderzoek mededelen?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 268
van 23 juni 1986
van de heer J. PEPERMANS

Vervuiling Goorloop te Heist-op-den-Berg — Maatregelen

Een oud zeer qua vervuiling blijkt de Goorloop te zijn te Heist-op-den-Berg. De stank is op sommige ogenblikken niet te houden en veroorzaakt bij de nabijwonende mensen niet zelden misselij kheidsgevoelens. Het water zelf is onloochenbaar zwart, en naast andere, met teerachtige produkten verontreinigd.

Daar waar de Goorloop in de Nete terechtkomt, die nochtans ook al erg vervuild is, is de zwartkleuring van het water nog honderden meters te volgen. In de afgelopen jaren werden reeds klachten neergelegd en vaststellingen gedaan. Reden te over om reeds onderzoeken gedaan te hebben naar de vervuilers die in de Goorloop lozen.

Kan de Minister mij mededelen:

1. of het mogelijk is de analyseresultaten van de uitgevoerde onderzoeken te vernemen?
7. Zijn de vervuilers gesitueerd? Zo ja, werd er tegen de vervuilers opgetreden en op welke manier?
3. Werden er reeds maatregelen getroffen om de reukhinder te stoppen?
4. Gezien tot op heden blijkbaar geen verbetering optrad, dringen nieuwe maatregelen zich op. Werden er al stappen ter zake ondernomen?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 269 van 25 juni 1986 van de heer J. GABRIELS

Afvalverpakking — Naleving gedragscode van Den Haag van 19 december 1985

Op 19 december 1985 werd in Den Haag een gedragscode getekend tussen een aantal ministers en vertegenwoordigers van acht bedrijfsorganisaties waardoor een aantal maatregelen zullen genomen worden om de afvalverpakking te verminderen. Daarbij streeft men naar vermindering van de afvalverpakking in al haar facetten.

Graag had ik van de Gemeenschapsminister vernomen :

1. in hoeverre werd tot op heden met de industrie overleg gepleegd om een aantal aspecten die te maken hebben met de afvalverpakking op positieve wijze te benaderen?
2. In hoeverre zijn er gedragscodes waarin inzameling, bewerking en afzet van gebruikte drankverpakkingen door de producenten en overheid bevorderd wordt?
3. In hoeverre kan men overeenkomen dat er geen reclame gemaakt wordt waarin de eenmaligheid van de verpakking centraal staat?
4. In hoeverre wordt er voor eenmalige verpakkingen opgeroepen lege flessen en potten in de glasbak te deponeren?
5. Retourverpakkingen duidelijk kenbaar maken waardoor de consument weet dat hij ze moet terug inleveren?
6. Een nieuw verpakkingssysteem wordt van te voren bij de overheid gemeld. Dit om te overleggen welke gevolgen dit heeft voor het ontstaan van afval. Gebeurt dit ook in ons land?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 270 van 25 juni 1986 van de heer J. GABRIELS

Zuivering huishoudelijke afvalwaters Scheldebekken — Uitvoering planning

De Nederlandse Minister van Verkeer en Waterstaat Mevr. Smit Kroes heeft onlangs medegedeeld dat België belangrijke inspanningen zal doen om de huishoudelijke afvalwaters te zuiveren in het Scheldebekken. Daarbij zou zijn uitgegaan van een planning opgesteld in 1982, waarbij aanvankelijk al de waters zouden gezuiverd zijn in 1993. Inmiddels is deze planning verschoven naar 1998. Wat het industrieel afvalwater betreft is er in geen enkele mate sprake van een planning. Bedoeling is dat in 1993 al het Brussels huishoudelijk afvalwater zou gezuiverd zijn door de bouw van een zuiveringsinstallatie van 350.000 I.E.

Bovendien zou België aangedrongen hebben bij Frankrijk om ter zake de nodige stappen te zetten opdat de 2 miljoen vervuilingseenheden naar België via de Schelde zouden gestopt worden.

Graag had ik van de geachte Gemeenschapsminister vernomen :

1. is het juist dat in 1988 alle huishoudelijke afvalwaters die in de Schelde geloosd worden zullen gezuiverd zijn wat betreft het aandeel van ons land?

Hoe valt te verklaren dat de planning loopt tot 1993 en inmiddels werd verplaatst naar 1998? Welke planning betreft het hier? Welke investeringen zal dit met zich meebrengen?
2. Welke gesprekken hebben plaatsgevonden in Frankrijk? Welke inspanningen zal Frankrijk ter zake doen? Betreft het hier alleen huishoudelijke afvalwaters of ook industriële afvalwaters? Hoeveel bedraagt de vervuiling in I.E. die via de Schelde uit Frankrijk naar ons land komen?
3. Hoe valt te verklaren dat er tot op heden geen planning bestaat voor de zuivering van industriële afvalwaters in ons land die geloosd worden in de Schelde? Welke planning bestaat er ter zake? Wat is hiervan reeds uitgevoerd? Radert het ingebruik nemen van de collector Albertkanaal in deze zuivering? Zo ja, wat zal er dan via deze collector geloosd worden?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoekingen worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 271
van 25 juni 1986
van de heer J. GABRIELS

Zuivering huishoudelijke afvalwaters Maas — Uitvoering planning

De Nederlandse Minister van Verkeer en Waterstaat Mevr. Smit Kroes heeft onlangs medegedeeld dat België belangrijke inspanningen zal doen om de huishoudelijke afvalwaters te zuiveren in het Maasbekken. Daarbij zou zijn uitgegaan van een planning opgesteld in 1982, waarbij aanvankelijk al de waters zouden gezuiverd zijn in 1993. Inmiddels is deze planning verschoven naar 1998. Wat het industrieel afvalwater betreft is er in geen enkele mate sprake van een planning. Bedoeling is dat in 1993 al het Brussels huishoudelijk afvalwater zou gezuiverd zijn door de bouw van een zuiveringsinstallatie van 350.000 I.E.

Bovendien zou België aangedrongen hebben bij Frankrijk om ter zake de nodige stappen te zetten opdat de 2 miljoen vervuilingseenheden naar België via de Maas zouden gestopt worden.

Graag had ik van de Gemeenschapsminister vernomen:

1. is het juist dat in 1998 alle huishoudelijke afvalwaters die in de Maas geloosd worden zullen gezuiverd zijn wat betreft het aandeel van ons land? Hoe valt te verklaren dat de planning loopt tot 1993 en inmiddels werd verplaatst naar 1998? Welke planning betreft het hier? Welke investeringen zal dit met zich mee brengen?
2. Welke gesprekken hebben plaatsgevonden in Frankrijk? Welke inspanningen zal Frankrijk ter zake doen? Betreft het hier alleen huishoudelijke afvalwaters of ook industriële afvalwaters? Hoeveel bedraagt de vervuiling in I.E. die via de Maas uit Frankrijk naar ons land komen?
3. Hoe valt te verklaren dat er tot op heden geen planning bestaat voor de zuivering van industriële afvalwaters in ons land die geloosd worden in de Maas? Welke planning bestaat er ter zake? Wat is hiervan reeds uitgevoerd?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoekingen worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

J. PEDE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN BINNEN-
LANDSE AANGELEGENHEDEN EN
RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag nr. 103
van 28 mei 1986
van de heer J. ANSOMS

Werken van geringe omvang — Werken met definitieve belofte van toelage en subsidiebedrag

In zijn omzendbrief nr. 53 van 11 juni 1982 heeft de voorganger van de Gemeenschapsminister, nl. de heer Galle, de subsidiëringsprocedure voor werken van geringe omvang versoepeld.

Graag vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister welke werken er binnen dit kader een definitieve belofte van toelage kregen vanwege de heer Galle, aan welke gemeenten deze definitieve belofte werd gedaan, welke de aard van de werken was, welke de datum van toekenning telkens was, en welke som ervoor werd uitgetrokken.

Voorlopig antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat de gevraagde gegevens belangrijk opzoekingswerk vereisen zodat de definitieve lijst hem later zal medegedeeld worden.

Vraag nr. 123
van 10 juni 1986
van de heer J. ANSOMS

Projecten voor stads- en dorps herwaardering — Toegekende subsidies per gemeente

Graag vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister, per gemeente, de lijst van de projecten van stads- of dorps herwaardering, met vermelding van de initiatiefnemer, en van de uitgekeerde subsidie (dit voor wat betreft de projecten die in uitvoering zijn). Tevens vernam ik graag de lijst van projecten, met vermelding van de initiatiefnemer, en van de toegezegde subsidie, die op uitvoering moeten wachten.

Voorlopig antwoord

Hierbij heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat gezien de veelomvattendheid van de vraag voornog geen afdoend antwoord kan worden geformuleerd.

Ik heb mijn bevoegde administratie opdracht gegeven binnen een zeer kort tijdsbestek het nodige te willen doen teneinde u in kennis te stellen omtrent de gegevens ter zake.

Vraag nr. 128
van 16 juni 1986
van de heer N. DE BATSELIER

Braadkuikenhok (19.000 braadkippen) — Bouwaanvraag te Dendermonde (Grembergen)

op 26 maart 1986 werd een aanvraag ingediend voor de oprichting van een braadkuikenhok voor 19.000 braadkippen te Dendermonde (Grembergen), op het perceel kadastraal bekend onder sectie B nr. 5 16b

Dit dossier, dat slechts op enige detailpunten **afwijkt** van het hiervoren vermelde, en dat voorts betrekking heeft op identiek dezelfde bouwplaats en een identieke, zij het beperktere bedrijvigheid, werd op 28 maart 1986 voor advies overgemaakt aan de gemachtigde ambtenaar van de Stedebouw.

Tot grote verbazing bleek dit advies op 5 mei 1986 ditmaal gunstig waarna 2 dagen later de bouwvergunning door het College van Burgemeester en Schepenen te Dendermonde werd verleend hetzij op 7 mei 1986.

Het gunstig advies had volgende motivering:

„Het betreft een uitbreiding van een bestaand landbouwbedrijf zodat de afstandsregel tegenover woon- en woonuitbreidingsgebieden niet van toepassing is.”

De inplanting van de braadkuikenhokken voor 19.000 braadkippen naast de bestaande rundveestal komt niet in aanmerking voor een bedrijfswoning, 5 mei 1986.

Graag enige vragen in deze op zijn minst eigenaardige evolutie van het dossier.

1. Is in heel dit dossier niet een groot element van „vermenging van belangen” via familierelaties?
2. Is inplantingsplaats van de aanvraag niet gelegen in een agrarisch gebied overeenkomstig de zoning van het gewestplan van Dendermonde?
3. Moet deze dan niet aan de afstandsregel voldoen met betrekking tot de gebouwen bestemd voor niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven voor intensieve veeteelt of bedrijven met een industrieel karakter?
4. Het tot heden genomen besluit geeft dit exact de situering en voorschriften inzake afstanden aan?
 Waarom niet?
 Is dit geen verplichting?
 Welke afstandsregels zijn hier dan geldig?
 Moeten deze niet expliciet vermeld worden?
5. Verkeerdelijk wordt gesteld dat het om een bestaand bedrijf zou gaan. Bij de eerste bouwaanvraag van de heer L. Inzé, die voorhoudt op 1 januari 1986 het bedrijf Dierick over te nemen, werd waarheidsgetrouw de voorziene oprichting als een nieuw bedrijf voorgesteld. De tweede aanvraag, naar de grond identiek, wordt de vooropgestelde oprichting als een uitbreiding van een bestaand bedrijf voorgesteld. Is een naamverandering van aanvragen dan echt voldoende? **Aan** wel-

ke andere vereisten heeft het dossier in dit verband nog voldaan, opdat de Administratie van Ruimtelijke Ordening een gunstig advies kan verantwoorden?

Het bedrijf van aanvrager M. Dierick is immers gelegen in het woongebied en is een rundveebedrijf.

6. Of zijn de bestaande schuilhokken voor rundvee voldoende om door te gaan als rundveebedrijf?
7. Is door het besluit nu enkel een uitbreiding toegestaan van een rundveebedrijf? En dus niet voor een braadkippenhok?
8. Moet het dossier niet heropend worden wegens de vele valse informatie en mogelijke dubbelzinnige formuleringen?

Welke stappen wil de Minister hiertoe zetten?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat de nodige informatie wordt ingewonnen.

Zodra ik in het bezit zal zijn van deze gegevens zal ik niet nalaten de gestelde vraag te beantwoorden.

T. KELCHTERMANS
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN ONDERWIJS EN VORMING

Vraag nr. 25
van 23 juni 1986
van de heer H. COVELIERS

Muziekkapel Koningin Elisabeth — Wegwerken discriminaties tussen Vlaamse en Franstalige afgestudeerden

Uit een artikel in het dagblad „Het Laatste Nieuws”, uitgave van zaterdag 5 en zondag 6 april 1986 blijkt dat er enige discriminatie is tussen de Vlaamse afgestudeerden van de Muziekkapel Koningin Elisabeth en de Franstaligen.

Immers de titel van geaggregeerde van de Muziekkapel werd officieel erkend door het Franstalig Ministerie voor Onderwijs, de geaggregeerden genieten in het muziekonderwijs van een hoger barema.

Volgens de auteur van het artikel de heer W. Pelemans, zou door een kortzichtigheid van een ambtenaar van het Nederlandstalig Ministerie die titel nog niet officieel erkend zijn.

De Vlaamse geaggregeerden hebben dan ook geen recht op de voordelen die de Franstaligen genieten.

Mag ik van de geachte Minister vernemen of deze stelling juist is, en zo ja wat de onderliggende reden is van deze weigering tot erkenning.

Indien er geen reden voorhanden is zal de Minister mij wel willen meedelen welke maatregelen hij zal treffen om deze niet aanvaardbare discriminatie op te heffen.

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen, dat de administratie voor onderwijs en permanente vorming momenteel de nodige onderzoeken ter zake verricht.

Een definitief antwoord zal later worden verstrekt.

Vraag nr. 26
van 23 juni 1986
van de heer A. DE BEUL

Koninklijk Muziekconservatorium te Brussel — Personeelskader en infrastructuur

Op 16 juni was er een protestactie van de studenten en het administratief personeel van het Brussels Muziekconservatorium die op een ludieke manier uiting gaven aan hun eisen. Deze eisen zijn niet nieuw, maar wachten weliswaar reeds jaren op een doeltreffende oplossing.

Het gaat over een gebrek aan passende studielokalen en het uitblijven van een personeelskader voor het administratief personeel.

Omdat we weten dat er tussen de Gemeenschapsminister van Onderwijs en Vorming en de nationale Minister voor Onderwijs een overeenkomst bestaat die ertoe strekt dat u maximaal de bevoegdheden op het vlak van het kunstonderwijs in Vlaanderen uitoefent, vragen wij welke concrete maatregelen u zult nemen om de moeilijkheden in het Vlaams muziekconservatorium van Brussel weg te werken en statutaire zekerheid voor het personeel te scheppen.

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen, dat de administratie voor onderwijs en permanente vorming momenteel de nodige onderzoeken ter zake verricht.

Een definitief antwoord zal later worden verstrekt.

P. DEWAELE
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN CULTUUR

Vraag nr. 156
van 22 april 1986
van de heer A. DE BEUL

Contact-studie- en documentatiecentrum van Algemeen-Nederlands Congres — Verhoging bijdrage Vlaamse Gemeenschap

Het Algemeen-Nederlands Congres verricht bijzonder nuttig werk voor de bredere algemene samenwerking tussen Nederland en Vlaanderen.

Met het oog hierop is het van essentieel belang dat het bestendig contact-, studie- en documentatiecentrum van het ANC in stand kan worden gehouden.

Is de Minister bereid hiertoe de reeds door onze

gemeenschap geleverde bijdrage adequaat te verhogen?

Voorlopig antwoord

Van zodra mijn administratie mij alle gegevens zal hebben verstrekt, zal ik het geachte lid een antwoord geven op de door hem gestelde vraag.

Vraag nr. 178
van 13 mei 1986
van de heer H. SUYKERBUYK

Auteursrechten — Correcte aanrekening door SABAM

Dat de vrije radio's, erkend of niet, verplicht zijn, krachtens het auteursrecht, aan SABAM vergoeding te betalen, is normaal.

Men zegt mij dat deze aanrekening echter verschilt naar gelang de vrije radio erkend of niet-erkend is. Afgezien van de illegaliteit in hoofde van een niet-erkende zender, die uitzendt, hoort het zeker niet aan SABAM bij middel van hogere tarieven, als scherp-rechter op te treden.

Ofwel is mijn informatie onjuist, ofwel gelieve de Minister in te grijpen en SABAM, waarvan overigens in algemene zin de tarieven ondoorzichtig zijn, te verplichten een correcte aanrekening van de vergoedingen te doen.

Voorlopig antwoord

Van zodra ik over alle gegevens beschik, zal ik het geachte lid een antwoord geven op de door hem gestelde vraag.

Vraag nr. 179
van 13 mei 1986
van de heer G. MOMMERENCY

Domein van Prins Karel te Oostende-Raverszijde — Bestemming en onderhoudswerken

Enkele jaren geleden ging het gemeenschapsdepartement voor Cultuur over tot de aankoop van een groot gedeelte van het domein Prins Karel, domein gelegen in Oostende-Raverszijde.

Graag kreeg ik meer duidelijkheid nopens de bestemming van voornoemd kustgebied. Destijds werd door uw diensten medegedeeld dat het domein ter zake een passief-recreatieve functie toebedeeld zou krijgen. Mag ik de geachte Minister dan ook vragen:

1. Welke concrete plannen het departement van cultuur nu precies heeft voor dit aangekocht domeingedeelte?
2. Werden er door het departement reeds onderhoudswerken uitgevoerd sedert de aankoop?
3. Welke onderhoudswerken zijn gepland voor de nabije toekomst? Wat is de raming van deze kosten?

4. Zal het domeingedeelte voor het publiek toegankelijk worden gesteld, en zo ja, vanaf wanneer?

Voorlopig antwoord

Van zodra mijn administratie mij alle gegevens zal hebben verstrekt, zal ik het geachte lid een antwoord geven op de door hem gestelde vraag.

Vraag nr. 186 van 21 mei 1986 van de heer J. CAUDRON

Gesubsidieerde sportscholen — Begroting, inrichting, subsidiëring en vergoedingen trainers

Als antwoord op mijn vraag nr. 51 van 29 januari 1986 gaf de geachte Minister mij de lijst van de gesubsidieerde sportscholen en de toegekende subsidies.

Graag vernam ik van de geachte Minister nadere gegevens over de werking van deze scholen.

Kan de geachte Minister mij voor iedere sportschool volgende gegevens meedelen?

1. De gedetailleerde begroting.
2. Het aantal gegeven lessen of trainingen.
3. De vergoedingen die aan de trainers uitbetaald worden.
4. Het aantal deelnemers per lesuur (het lijkt mij onmogelijk dat de 183 topatleten van de wielerschool aan één en dezelfde training deelnemen).
5. De subsidies die rechtstreeks aan de topatleten uitbetaald worden en de redenen waarom (b.v. aankoop van uitrusting, enz.).
6. De namen van de 183 topatleten in wielrennen, de 63 topatleten van de dansacademie en de 21 topatleten van de Westvlaamse Water- en Omnisportvereniging (met vermelding van de sporttak waarin ze topatleet zijn) en de 30 topatleten van de minivoetbalschool.

Voorlopig antwoord

Gelet op de enorme omvang die het opzoekingswerk omtrent de gevraagde gegevens zal vergen is het mij niet mogelijk nu reeds een definitief antwoord te geven.

Van zodra al de gegevens in mijn bezit zijn zullen ze aan de achtbare collega meteen worden medege-deeld.

Vraag nr. 187 van 21 mei 1986 van de heer J. CAUDRON

Sportfederaties — Subsidiëring en criteria

Gaarne vernam ik van de geachte **Gemeenschapsminister** een antwoord op de volgende vragen.

1. De namen van de federaties die erkend zijn om sportkampen te organiseren, en de criteria voor de subsidiëring van deze kampen.
2. Voor iedere erkende federatie :
 - de subsidies die zij in 1985 ontvingen;
 - het aantal sportkampen dat zij organiseerden;
 - het aantal deelnemers aan de verschillende kampen;
 - de vergoedingen die aan de trainers uitbetaald worden.

Voorlopig antwoord

Gelet op de enorme omvang die het opzoekingswerk omtrent de gevraagde gegevens zal vergen is het mij niet mogelijk nu reeds een definitief antwoord te geven.

Van zodra al de gegevens in mijn bezit zijn zullen ze aan de achtbare collega meteen worden medege-deeld.

Vraag nr. 191 van 26 mei 1986 van de heer L. VANVELTHOVEN

Culturele betrekkingen met Zuid-Afrika — Maatregelen tegen apartheid

Resolutie 35/206 E van de Verenigde Naties (16 december 1980) vraagt de lidstaten om „emigratie naar Zuid-Afrika te verbieden”.

Graag vernam ik van de Gemeenschapsminister:

1. of, in navolging van resolutie 35/206 E van de Verenigde Naties (16 december 1980) die de lidstaten vraagt om de „emigratie naar Zuid-Afrika te verbieden”, de BRT in 1985 en 1986 nog dergelijke mededelingen verstrekte? Zo ja, op welke data en voor welke betrekkingen?
2. Of er reeds maatregelen getroffen zijn om in navolging van de Ministerraad van 10 september 1985 sport- en culturele contacten met Zuid-Afrika te verbreken? En zo ja, welke?
3. Of er reeds maatregelen genomen zijn om de door de Zuidafrikaanse ambassade verspreide **apartheidspropaganda** zoals de tijdschriften Oorsig, Beelden, Panorama, e.d. te weren uit openbare bibliotheken en andere openbare instellingen?

Voorlopig antwoord

Met betrekking tot de vraag van het geachte lid, kan ik mededelen dat de gegevens voor antwoord werden opgevraagd bij mijn administratie.

Zodra deze mij alle gegevens zal hebben verstrekt, zal ik het geachte lid een antwoord geven op de door hem gestelde vraag.

Vraag nr. 197
van 9 juni 1986
van de heer J. GABRIELS

Onregelmatige herziening van gewestplannen en bescherming van monumenten en landschappen — Rechtspraak Raad van State

Uiteraard zijn er regelmatig instellingen, personen en instanties die procedures inspannen tegen de Vlaamse Gemeenschap of het Vlaamse Gewest in verband met allerlei besluiten enz. bij de Raad van State.

Ik neem twee recente voorbeelden: — de MAMA, een particuliere milieuorganisatie uit het **Maasland** heeft een procedure ingespannen tegen de Vlaamse Gemeenschap in verband met zware procedurefouten bij het goedkeuren van het ontwerp-gewestplan naar Gewestplan Maasland; — de NV CBR heeft een procedure ingespannen in verband met het beschermen van het Plateau van Rastert te Riemst.

Graag had ik van de geachte Minister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. In hoeveel gevallen en over welke gevallen is er door organisaties, personen, instellingen enz. een procedure ingespannen tegen de Vlaamse Gemeenschap of het Vlaamse Gewest in verband met onregelmatige en onjuiste procedures van het gewestplan?
2. Hoeveel uitspraken zijn er reeds gedaan en wat was de inhoud van deze arresten?
3. In welke gevallen is er door privé-firma's of door particuliere personen een procedure ingespannen tegen de Vlaamse Gemeenschap bij de Raad van State in verband met het bekomen van het deklasieren van zowel gebouwen als landschappen? Wat was het resultaat van eventueel **gevelde** arresten?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Ruimtelijke Ordening.

Voorlopig antwoord

Gelet op het onderzoekswerk, dat punt 3 van deze vraag onderstelt, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat het mij niet mogelijk is binnen de gestelde termijn te antwoorden.

Zodra de begonnen opzoekingen zullen beëindigd zijn, zal ik niet nalaten het geachte lid te antwoorden op de door hem gestelde vraag.

Vraag nr. 202
van 17 juni 1986
van de heer L. VANHORENBEEK

Potsierlijke BRT-reclameflitsen — Maatregelen

De laatste tijd maakt dit land een sociaal-onrustige periode door met allerlei stakingen in openbare diensten waaronder spoor en post.

Wat gebruikers van deze openbare voorzieningen daarover denken, laten wij in het midden doch wij vinden het wel potsierlijk dat de BRT in die periode — soms op een stakingsdag — reclameflitsen geeft over de voordelen van de NMBS en de Posterijen. Dus op ogenblikken dat toch wel niemand fier zal zijn over de zogeheten perfecte werking.

Mogen wij van de geachte Minister vernemen :

1. hoe dit kan worden verklaard ;
2. welke maatregelen er genomen werden om aan deze potsierlijke situatie te verhelpen.

Voorlopig antwoord

Met betrekking tot de vraag van het geachte lid over maatregelen tegen potsierlijke BRT-reclameflitsen, kan ik meedelen dat de gegevens voor antwoord werden opgevraagd bij de BRT.

Van zodra ik over deze gegevens beschik, zal ik via de normale weg van vragen en antwoorden de gevraagde informatie verstrekken.

Vraag nr. 204
van 17 juni 1986
van de heer K. DILLEN

BRT- radio — Maatregelen tegen uitzending lied „ Windsurfers do it standing up ”

Verschillende verontwaardigde luisteraars melden het herhaaldelijk uitzenden op de BRT-radio van een lied „ Windsurfers do it standing up”, gezongen door een zekere Robert Long.

Hierin wordt eens te meer de spot gedreven met de Paus.

Graag vernam ik van de Minister of hiertegen niets ondernomen wordt daar de Paus immers ook een bevriend staatshoofd is.

Meent de Minister niet dat indien in dergelijk lied de spot gedreven werd met het staatshoofd van Israël of een hoog bedienaar van de Joodse eredienst, de verontwaardiging onmiddellijk — en terecht — hevig zou zijn en dat onmiddellijk — en terecht — maatregelen zouden genomen worden om herhaling te voorkomen?

Voorlopig antwoord

Met betrekking tot de vraag van het geachte lid over maatregelen tegen de uitzending van het lied „Windsurfers do it standing up” op BRT-radio, kan ik meedelen dat de gegevens voor antwoord werden opgevraagd bij de BRT.

Van zodra ik over deze gegevens beschik, zal ik via de normale weg van vragen en antwoorden de gevraagde informatie verstrekken.

Vraag nr. 207
van 19 juni 1986
van de heer M. DIDDEN

BRT-film- en video-opnamen — Samenwerking met privé-firma's

Bij de BRT zou een regeling bestaan waarin het maken van opnamen gebeurt door privé-firma's en door de BRT zelf, al naar gelang het gebruik van filmband of video.

Graag kreeg ik van de geachte Minister antwoord op volgende vragen.

1. Welke is de exacte afspraak inzake vermelde problematiek?
2. Hoe is deze regeling tot stand gekomen?
3. Wat is de zin van deze regeling?
4. Is deze regeling voordelig of nadelig voor de BRT? In welke mate?

Voorlopig antwoord

Met betrekking tot de vraag van het geachte lid over de samenwerking tussen de BRT en privé-firma's voor het maken van film- en video-opnamen, kan ik mededelen dat de gegevens voor antwoord werden opgevraagd bij de BRT.

Van zodra ik over deze gegevens beschik, zal ik via de normale weg van vragen en antwoorden de gevraagde informatie verstrekken.

Vraag nr. 211
van 27 juni 1986
van de heer G. CARDOEN

Kaatssport — BR T- berichtgeving

In antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 128 met betrekking op de kaatssport wens ik bijkomend nog een paar vragen te stellen.

Uit uw antwoord blijkt dat de sportredactie van de BRT zo weinig mogelijk resultaten geeft van welke sporttak ook.

Maakt men er zich met deze stelling niet te gemakkelijk van af

Men geeft wel uitslagen van biljarten, handbal en noem maar op.

Kan niet uitgekeken worden naar de melding van de resultaten van de belangrijkste kaatswedstrijden van de nationale ploegen?

Kunnen de belangrijke tornooi- en bekerfinale van deze volkse sport toch niet wat meer aandacht krijgen.

Het zou mij trouwens interesseren hoeveel zendtijd in de loop van het afgelopen jaar gereserveerd werd aan :

— kaatssport — biljart — handbal — schaken — schaatsen?

Voorlopig antwoord

Met betrekking tot de vraag van het geachte lid inzake de BRT-berichtgeving over de kaatssport, kan ik mededelen dat de gegevens voor antwoord werden opgevraagd bij de BRT.

Van zodra ik over deze gegevens beschik, zal ik via de normale weg van vragen en antwoorden de gevraagde informatie verstrekken.

III. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (R.v.O. art. 65, 5)

Nihil

Rechtzetting

Bulletin van Vragen en Antwoorden

Nr. 9 van 3 juni 1986

- Blz. 351:
 Vraag nr. 134
 van 28 maart 1986
 van de heer A. DIEGENANT

In het antwoord punt 2 lezen als volgt:

- „2. Een administratieve functie en inspectie: — reisbureaus : 1 adjunct-inspecteur 1 e klasse”.